



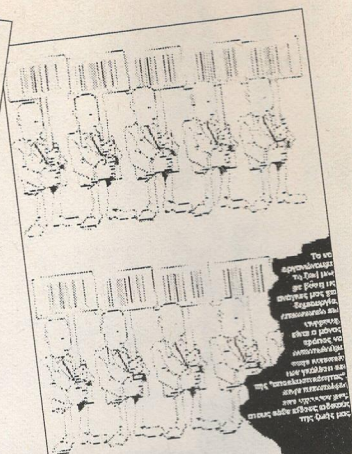
5 ΧΡΟΝΙΑ ΣΤΕΚΙ

...δύο συζητήσεις
στο αυτοδιαχειριζόμενο στέκι περισσότεριού
στις 17 και 18 Μάρτη του '95
με αφορμή τα πέντε χρόνια
λειτουργίας και δράσης του

Πρωτοβουλία από το Στέκι

00 600 121 34 45
OKKINOI GIGANTES ASPROI NANOI

Παρασκευή 15 Μαρτί 9μμ

[illegible]

...κίνημα
χωρίς μνήμη...

ΠΑΡΑΝΑΛΗ

ΚΥΡΙΑΚΗ 9/2/92

8:00μμ

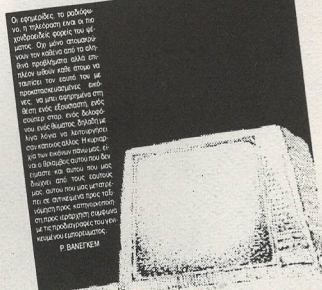
ΤΟ ΠΟΡΕΥΜΕΝΟ ΧΡΟΝΟ

ΕΙΣΟΔΟΣ 2 ΕΛΕΥΘΕΡΟ

ΣΤΕΚΙ ΤΑΙΝΙΑΣ

ΣΤΟ ΣΤΕΚΙ

ΕΤΕΚΙ ΑΝΤΙΠΑΡΟΡΦΟΡΗΣΗ
ΟΙΝ.ΠΑΡΕΜΒΑΣΗΣ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙΟΥ
9ος Κορυδαύτος (Πρώην α/ντ' ημερίδα Διλλυρά)



λίγα λόγια για το έργο...

Οι δύο συζητήσεις που ακολουθούν, είναι από το διήμερο εκδηλώσεων που πραγματοποιήθηκε στις 17 και 18 Μάρτη του '95, με αφορμή τα πέντε χρόνια λειτουργίας και δράσης του αυτοδιαχειριζόμενου στεκιού περιστερίου.

Η αιτία αυτού του διημέρου έχει να κάνει με την ανάγκη των ανθρώπων που λειτουργούν στο στέκι, να καταθέσουν ανοιχτά και δημόσια την εμπειρία τους από αυτό το χώρο, τόσο σαν εσωτερική διαδικασία όσο και σαν σχέση με αυτό που εντελώς αόριστα συχνά ονομάζουμε κοινωνία.

Πάνω απ' όλα όμως προσέκυψε σαν μια ανάγκη δημόσιας αυτοκριτικής, όχι επειδή υπήρξε μια τάση μαζοχισμού, αλλά επειδή θεωρήσαμε πως σ' αυτό το σημείο που βρισκόμαστε, η αυτοκριτική και η ανταλλαγή απόψεων με ανθρώπους κοντινούς ή μακρινούς από το στέκι, θα μπορούσε να δώσει λύσεις σε προβληματισμούς δικούς μας αλλά και άλλων.

Συμφωνήσαμε πως καλό είναι πού και πού να κοιτάξεις προς τα πίσω, και αυτό προσπαθήσαμε να κάνουμε όσο πιο ξεκάθαρα γίνεται. Αυτός είναι άλλωστε και ο λόγος που αυτές οι δύο συζητήσεις αποτέλεσαν το σημείο αναφοράς αυτού του διημέρου.

Πρέπει βέβαια να εξηγήσουμε και ποιοι είναι οι λόγοι που μας οδήγησαν, αρκετούς μήνες μετά είναι η αλήθεια, στην έκδοση αυτών των δύο συζητήσεων.

Θεωρώντας αυτές τις δύο συζητήσεις αρκετά σημαντικές, τουλάχιστον για εμάς, κρίναμε ότι σωστό είναι να φτάσουν στα χέρια όσων δεν μπόρεσαν να τις ακούσουν, πιστεύοντας ότι ενδιαφέρονται και άλλοι για τα όσα ειπώθηκαν.

Ο βασικότερος όμως λόγος έχει να κάνει με το ότι προσπαθούμε, όσο μπορούμε, να μην ξεχνάμε.

Αυτά που κάναμε ή δεν κάναμε, αυτά που ζήσαμε, αυτά που ζούμε...

Λίγο ξεπερασμένη αντίληψη ίσως, αφού η λήθη είναι της μόδας. Ελπίζουμε όμως πως δεν θα κρατήσει για πολύ...

μάρτης '96



[illegible]

αυτοδιαχειριζόμενο στέκι περιστερίου
Καρυάτιδος 166, στην πλατεία Δέγλερη

Παρασκευή 17 μάρτη Εσωτερικές λειτουργίες και καθημερινότητα σε ένα στέκι

Δημήτρης: Όσον αφορά τη σημερινή αλλά και την αυριανή συζήτηση, πρέπει να πούμε πώς φτάσαμε εδώ, μετά από κάποιες εσωτερικές συζητήσεις πάνω στα συγκεχυμένα θέματα.

Αυτές οι συζητήσεις δεν ξεκίνησαν με αφορμή το διήμερο, αλλά προέκυψαν συνολικά σαν ανάγκη όλων μας να συζητηθούν κάποια πράγματα, σε ουσιαστική βάση μετά από πέντε χρόνια. Εδώ πρέπει να πούμε πως οι επαφές που είχαμε πρόσφατα με κάποιες ομάδες από γειτονιές όπως η Αγ. Παρασκευή, ο Περισός και οι Αγ. Ανάργυροι, που ενδιαφέρθηκαν να μάθουν πώς λειτουργούμε, ήταν ένας ακόμα σημαντικός λόγος.

Για την ακρίβεια καταλήξαμε ότι είναι προτιμότερο να ακουστούν ανοιχτά όλα όσα κατά καιρούς συζητούσαμε με την κάθε ομάδα, όχι μόνο όσον αφορά την εσωτερική λειτουργία και την προοπτική τέτοιων χώρων, που αναφέρει και η αφίσσα αλλά και το αρκετά σημαντικό για μας ζήτημα της καθημερινότητας, που θίγεται και στο τετρασέλιδο που μοιράσαμε και στην κωσέτα που ακούστηκε, (όπως ακούστηκε) ενώ προβάλλονταν τα σκάντζ. Λέγοντας καθημερινότητα εννοούμε το πόσο σημαντική είναι για μας η καθημερινή τριβή, η καθημερινή επαφή σε τέτοιους χώρους, αλλά και σε κάθε χώρο.

Γιάννης Κ.: Ας πούμε όμως και κάποια πράγματα για την εσωτερική λειτουργία του στεκιού. Μια λειτουργία ουσιαστική που προέκυψε μέσα από τριβές και κόντρες, τριβές που κάθε φορά έδιναν νέα ώθηση σε όσα κάνουμε.

Το στέκι λειτουργεί με κυρίαρχο όργανο τη γενική συνέλευση που γίνεται κάθε Σάββατο, και καθορίζει και το χαρακτήρα του. Είναι ανοιχτή σε όποιον θέλει να θέσει κάποιο ζήτημα, δηλώνοντας έτσι πως το στέκι δεν είναι πολιτική ομάδα. Γίνε-

ται μια προσπάθεια, να μπορεί ο καθένας να έρχεται σ' αυτή την ανοιχτή συνέλευση και να μιλάει, όποια ιδεολογία και αν έχει, χωρίς απαραίτητα να έχει τη σφραγίδα του κομμουνιστή, του αναρχικού ή όποια άλλη. Μέσα σ' αυτή τη συνέλευση μπορεί να λειτουργεί κάποιος πρωτοβουλιακά, όχι απαραίτητα επειδή διαφωνεί με αυτή, αλλά επειδή υπάρχει ένα μέσο επίπεδο, μια μίνιμουμ ιεράρχηση αναγκών και αξιών που κάποιος μπορεί να υπερβαίνει.

Η πρωτοβουλιακή δράση που μπορεί να αναπτύξει ο καθένας για ένα ζήτημα συνδέεται αμφίδρομα με τη γενική συνέλευση. Αυτό σημαίνει από τη μία, ότι κάποιες φορές ζητήματα που συζητούνται και βλέπουμε ότι δεν μπορεί να υπάρξει κοινή δράση, μπορούν να προωθούνται πρωτοβουλιακά, ενώ από την άλλη κάτι το οποίο ξεκινάει ως πρωτοβουλιακή δράση, μπορεί να υιοθετηθεί από τη συνέλευση και να βγει προς τα έξω σαν στέκι.

Κάτι που σχετίζεται με τη συνέλευση, αλλά δεν είναι και τόσο φανερό η σχέση του, είναι ότι δεν είμαστε πολιτική ομάδα, μια αναγκαία επιλογή, αφού ο καθένας που για διαφορετικούς λόγους έρχεται στο στέκι, δεν πρέπει να είναι υποχρεωμένος να ακολουθήσει, βάση μιας ανάλυσης που κάνει το στέκι. Μεγαλύτερη αξία έχει να νιώσει ότι βρίσκεται σ' ένα χώρο όπου μπορεί να αντενεργήσει, τηρώντας βέβαια την ελάχιστη συμφωνία της αυτοδιαχείρισης που τίθεται εξαρχής.

Δημήτρης: Ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα των όσων λέει ο Γιάννης Κ. είναι το "δελτίο πληροφόρησης" που εκδίδεται μηνιαία από το στέκι. Το "δελτίο" παρότι έχει την υπογραφή αυτοδιαχειριζόμενο στέκι Περιστερίου, εκδίδεται από μια ομάδα δέκα ατόμων. Ήρθε όμως στη συνέλευση αυτή η κίνηση

που λέει "θελούμε ένα σταθερό μέσο παρέμβασης" και η συνέλευση συμφώνησε να βγαίνει το δελτίο με την υπογραφή στέκι. Αυτό σημαίνει ότι μπορεί δέκα άνθρωποι να είχαν την ιδέα, μπορεί να μην έχεις την απαιτήση από όλο το στέκι να συμμετέχει στο δελτίο, αυτός όμως που το βρίσκει κάτω από τη πόρτα του ή του το δίνουμε χέρι-χέρι βλέπει την υπογραφή "στέκι" και αυτό νομίζουμε πως είναι το καλύτερο.

Όσον αφορά την εσωτερική λειτουργία πρέπει να πούμε κάποια πράγματα σε σχέση με τη καθημερινότητα, σ' ένα τέτοιο χώρο. Σε σχέση με το ζήτημα της καθημερινότητας, εμείς δε θα θέλαμε σε καμία περίπτωση να πούμε πως εδώ είμαστε 10 ή 20 καλοί άνθρωποι, που επειδή τα έχουμε βρει μεταξύ μας όλα πάνε ρολόι. Για την ακρίβεια, ακόμα και αν δε συμβαίνει το ακριβώς αντίθετο, τουλάχιστον δεν είναι έτσι τα πράγματα. Μια εμπειρία 5 χρόνων μέσα στο στέκι μας έχει διδάξει, πως όταν ισχυρίζεσαι ότι όλα είναι μια χαρά και δεν υπάρχουν προβλήματα, το πιο πιθανό είναι να μην ισχύει, το πιο πιθανό είναι να είναι ψέμα, μια πλαστή εικόνα αυτού που πραγματικά υπάρχει.

Όχι επειδή θεωρούμε αυτοσκοπό το να είμαστε στην κόντρα μεταξύ μας αλλά επειδή έτσι και αλλιώς, ο καθένας που έρχεται έχει διαφορετικά πράγματα στο μυαλό του, οι καθημερινές ρήξεις και συγκρούσεις είναι αναπόφευκτες

Συγκρούονται διαφορετικές λογικές, διαφορετικές κουλτούρες, που όμως μέσα από αυτή τη σύγκρουση, μπορούμε να συνθέσουμε (αν και εφόσον έχουμε την ανάγκη) αυτό το μίγμα διαφορετικών απόψεων, ιδεολογιών, πολιτισμών του καθενός και να το βγάλουμε προς τα έξω. Με λίγα λόγια τέτοιοι χώροι προχωράνε μέσα από ρήξεις, κάτι που έχουμε επεξεργαστεί θεωρητικά, αλλά κύρια μας προέκρινε βιοματικά, το είδαμε να υφίσταται εδώ σαν πραγματικότητα. Θεωρούμε ότι αυτή η λογική, του να αρνείσαι να δεις την πραγματικότητα έχει διαλύσει παρόμοιες καταστάσεις. Ρήξεις και διαφορές υπάρχουν παντού (και όχι βέβαια διαφορές του στυλ εγώ είμαι μαρξιστής κι εσύ σταλινικός) σε καθημερινό επίπεδο, αλλά τις περισσότερες φορές συγκαλύπτονται, κουκουλώνονται, στο όνομα μιας κοινής δράσης, θέτοντας το άμεσο, το καθημερινό, που όμως μπορεί να λυθεί, εκτός.

Έτσι αυτή η διαφωνία έρχεται στην επιφάνεια αργά ή γρήγορα σαν το πιο χοντρό πολιτικό ζήτημα. Είναι μια εμπειρία μέσα σε αυτό το χώρο που λέει ότι πολύ κακώς, τις περισσότερες φορές τα πράγματα δε λέγονται με το όνομά τους. Αυτό σημαίνει ότι εμείς έχουμε κατακτήσει ένα μίνιμουμ, που λέει ότι όταν κάποιος π.χ. έχει μια λογική "το δομاتیό μου το καθαρίζει η μαμά μου, άρα και το στέκι κάποια μαμά ή κάποιος μαλάκας θα το καθαρίσει", του βάζεις αυτό το ζήτημα, άμεσα και επί του πρακτέου. Είναι λάθος άλλωστε να υποδυνάμωμε ότι όλα είναι μια χαρά αφού ούτε τον εαυτό μας, ούτε την κοινωνία έχουμε τη διάθεση να χοροιδέσουμε.

Αυτός είναι ο λόγος που, όπως είπε και ο Γιάννης Κ. ενώ από τη μια υπάρχει η συνέλευση που αποφασίζει μια ελάχιστη λειτουργία του χώρου, από την άλλη υπάρχει μια πρωτοβουλιακή δράση, που απεργλωβίζει κάποιον από τη συνέλευση και οδηγεί τον καθένα να αναλαμβάνει τις ευθύνες του.

Γιάννης Κ. : Συμπληρώνοντας, θέλω να πω ότι η λογική της ανοιχτής συνέλευσης, όπου μπορεί να έρθει μέχρι και ένας φασίστας (που λέει ο λόγος) επιφανειακά δημιουργεί πρόβλημα, αφού είσαι υποχρεωμένος να ακούς και να απαντάς στον καθένα. Εκεί όμως βρίσκεται και η μεγαλύτερη αξία της, αφού αυτή η συνεχής πρόκληση στον οποιονδήποτε, σε κάνει να συνεχίζεις αν έχεις επιχειρήματα ή να διαλύσεις αν ξεις με ψευδαισθήσεις, αδυνατώντας να απαντήσεις στα ζητήματα που τίθενται.

Πόπη : Αυτό όμως που καθόρισε την πορεία του στεκιού και έχουμε φτάσει σήμερα να λέμε όσα λέμε, έχει μια ιστορία και μια συνέχεια. Μια ιστορία που ξεκινάει με το που μπήκαμε στο στέκι. Ο βασικός διαχωρισμός είναι ότι δεν είμαστε πολιτική ομάδα. Αυτός ο χώρος πάρθηκε με τη λογική ότι θα είναι ανοιχτός σε όποιο άτομο ή ομάδα θέλει να λειτουργήσει μέσα σ' αυτόν, σε επίπεδο γειτονιάς και όχι μόνο. Και οι πρώτες προστριβές ήταν πάνω σ' αυτό το θέμα, δηλαδή στο πώς θα λειτουργεί ο χώρος. Υπήρξαν προστριβές ανάμεσα σε ανθρώπους που ήθελαν να είναι ανοιχτός ο χώρος και σε άλλους που ήθελαν να έχει προεδρείο, φύλακα ή που να έχει τη σφραγίδα ενός κόμματος.

Αυτές οι προστριβές οδήγησαν εμάς στο να λειτουργήσουμε σαν ομάδα, αφού δυστυχώς η ομαδοποίηση ήταν αναπόφευκτη, και να μείνουμε αρχικά κλειστοί σε ερεθίσματα και απόψεις ανθρώπων που μας πλησίαζαν, χωρίς να το θέλουμε. Ακολούθησαν ατελείωτες συνελεύσεις που αναζητούσαν τη μία και μοναδική κοινή άποψη και που μάλλον δημιουργούσαν περισσότερα προβλήματα απ' όσα ήθελαν να λύσουν, οδηγώντας παράλληλα στη στασιμότητα. Κάπως έτσι οδηγηθήκαμε στο σημερινό τρόπο λειτουργίας που σωστά αναλύθηκε προηγούμενος, στηριζόμενοι περισσότερο στην εμπειρία μας από το χώρο, μια λειτουργία που όπως φαίνεται κατακτήθηκε σιγά σιγά.

ΦΩΚ. : Εγώ θα ήθελα να μάθω αν και πώς λειτουργήσε σαν πόλος έλξης το στέκι για τη γειτονιά, αν και πως πέτυχε σε σχέση με τους γύρω του...

Δημήτρης : Καταρχήν το ζήτημα που έθεσε ο ΦΩΚ. έχει να κάνει με την αυριανή κουβέντα. Πιστεύουμε όμως πως δεν μπορείς να αξιολογήσεις άμεσα και απτά το κατά πόσο λειτουργήσε το στέκι σαν πόλος έλξης στη γειτονιά, στο Περιστέρι.

Καταρχήν γιατί το στέκι μέσα σε αυτά τα πέντε χρόνια πέρασε από διάφορες λογικές που έτσι κι αλλιώς διαφέρουν μεταξύ τους. Λογικές σαν κι αυτή της ομάδας, που έθιξε προη-

γυμνός η Πόπη, που ήταν λάθος. Παρ' όλα αυτά όμως, δηλαδή η περίοδος εσωστρέφειας που λειτούργησε σε βάρος μας, εμείς θεωρούμε ότι το στέκι έχει παίξει ένα ρόλο, ακόμη κι αν δεν είναι αυτός που εμείς φανταζόμαστε.

Ακόμη δηλαδή και αν δεν αποτέλεσε σημείο αναφοράς για όλους όσους θέλουν να δουν κάπως διαφορετικά τα πράγματα σ' αυτή τη γειτονιά. Αυτό δεν το έχουμε λύσει ακόμη και νομίζουμε ότι θα ήταν λάθος από τη μεριά μας, να πούμε ότι πετύχαμε το στόχο μας και είμαστε οι καλύτεροι...

Αυτό που νομίζω ότι σ' ένα βαθμό έχουμε πετύχει είναι να κρατάμε τα μυστικά, σε μια μεγάλη γειτονιά, παρ' όλα τα προβλήματα. Αυτό σημαίνει ότι έχοντας ένα μίνιμουμ παρέμβασης στη γειτονιά μας, καταφέρνουμε να μη χάνεται ένας κόσμος, ή ακόμη και αν χαθεί να ξέρει ότι κάποια στιγμή που θα καταφέρει να εκφραστεί διαφορετικά, υπάρχει αυτός ο χώρος, υπάρχει αυτό το μέσο. Χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι η ιστορία με τους φασίστες στο Περιστερί.

Αυτή την ιστορία τη ζούμε 4 χρόνια από κοντά, τη βιώσαμε πολύ έντονα το καλοκαίρι, λόγω του ότι ο χώρος είναι έκθετος στον κάθε λογής μαλάκα, και νομίζω ότι παρότι επιχείρησαν να κάνουν μια δουλειά στο Περιστερί, η ελάχιστη παρέμβασή μας, είτε γράφοντας συνθήματα σε σταθερή βάση, είτε με μια αφίσσα ή μια εκδήλωση, μια στο τόσο, καταφέραμε να τηρήσουμε κάποιες ισορροπίες. Ισορροπίες που λένε ότι αν και το Στέκι δεν αποτελεί σημείο αναφοράς, έχει δημιουργήσει μια κατάσταση ώστε να μην μπορούν να βγαίνουν κάποιοι ανοιχτά στο Περιστερί και να το παίζουν ελληναρές. Αυτό σαν παράδειγμα μιας, ελάχιστης από τη μία, ουσιαστικής από την άλλη, παρέμβασης μέσα στη γειτονιά, θεωρώντας ότι ένα ελάχιστο παρέμβασης σε μια γειτονιά έχει να πει πράγματα, κάτι το οποίο πολύς κόσμος έχει υποτιμημένο.

Πόπη : Πάντως εγώ θα ήθελα να επανέλθω στο πόσο δύσκολο είναι να λειτουργείς ένα χώρο με μια άψφα άποψη και παράλληλα να είσαι ανοιχτός σε κάθε άποψη, σε κάθε ερέθισμα που έρχεται από έξω.

Για παράδειγμα εδώ έχουν έρθει και φασίστες, που δήλωσαν ανοιχτά εθνικοσοσιαλιστές αλλά η πρώτη κίνησή μας ήταν να τους ακούσουμε (μέχρι που το δήλωσαν βέβαια και μετά έφυγαν!!!). Πάντως είναι πολύ δύσκολο, όχι τόσο σε ακραίες περιπτώσεις σαν και αυτή που μπορείς να πετάξεις έξω τον άλλο με τις κλωτσιές, όσο σε περιπτώσεις ανθρώπων που αν και έχουν μια εντελώς διαφορετική λογική από τη δική σου, έρχονται στη συνέντευξη βάζοντας ζήτημα μιας δράσης, πολλές φορές με λογικές κατελώματος. Και είναι όντως δύσκολο το να είσαι ανοιχτός και να συζητάς πράγματα μ' αυτόν τον κόσμο, αναγκασμένος κάποιες φορές να δρας μαζί του, σε προβλήματα γειτονιάς π.χ., και παρόλα αυτά να μην χάνεις τη ταυτότητά σου, να ξέρεις ποιος είσαι, τί κάνεις και γιατί, και μέχρι πού μπορείς να συνεργαστείς με τον άλλον.

Για μένα εκεί παίζεται το πώς κρατάω ένα χώρο ανοιχτό και θέλω να τονίσω τη διαφορά ανάμεσα σε μια ομάδα και σ' ένα στέκι που θέλει να είναι ανοιχτό, μια διαφορά πολύ μεγάλη. Και όσο σημαντικό είναι να λειτουργεί μια ομάδα σαν ομάδα, τόσο σημαντικό είναι να λειτουργεί ένα στέκι όπως είπα, μόνο που το στέκι είναι πιο δύσκολο. Αυτό γιατί πρέπει να δουλέψεις πάρα πολύ τον τρόπο εσωτερικής λειτουργίας, ώστε να μπορείς να ανταπεξέλθεις σε ό,τι προκύψει.

Γιάννης Κ. : Εγώ θα ήθελα να πω, πως επειδή τα όρια ανάμεσα στην εσωτερική λειτουργία και στο ανοιχτό στέκι είναι πολύ ρευστά, ας μην μπούμε στην αυριανή κουβέντα και ας περιοριστούμε στην εσωτερική λειτουργία. Και θέλω να ξανατονίσω ότι μια εμπειρία 5 χρόνων στο στέκι, μου έδειξε τη μεγάλη σημασία της διαφοράς ανάμεσα στη πολιτική ομάδα και στο στέκι, όπως επίσης και πώς μπορεί να λειτουργήσει ο καθένας στα πλαίσια της αυτοδιαχείρισης...

Πόπη: Πράγμα που έχει να κάνει με τα ερεθίσματα πουδέχεται, έστω και αν είναι διαφορετικά από τη δική σου άποψη.

Γιάννης Κ. : Εγώ θέλω να τονίσω αυτό που έλεγε ο Δημήτρης. Είναι πολύ καλό να υπάρχουν πολιτικές ομάδες, όσο το δυνατό περισσότερες και καλύτερες, αλλά μέσα σ' ένα στέκι μπορεί να εκφραστεί η αυτενέργεια, η δράση κάποιου ατόμου από επιλογή, το να κατακτήσει αυτό το άτομο κάποιο επίπεδο συνειδητοποίησης ώστε να δρα από μόνο του χωρίς να ακολουθεί καταστάσεις. Κάτι το οποίο έχει μεγάλη σημασία.

Ελένη: Η καθημερινή ζωή του στεκιού πέρα από κάποιες συναντήσεις, ποιά είναι;

Πόπη: Η καθημερινή ζωή του στεκιού, είναι αυτή που σε επηρεάζει περισσότερο από οτιδήποτε άλλο.

Δημήτρης: Η καθημερινή ζωή του στεκιού δεν είναι κάτι φοβερό και τρομερό. Τις περισσότερες φορές ξεκινάει από το ότι έρχονται κάποιοι άνθρωποι να μιλήσουν με διαφορετικούς όρους, που και αυτοί δεν είναι ξεκάθαροι, φτάνοντας κάποιες φορές να αναπαράγουν αυτό που υπάρχει στη κοινωνία, και αυτό είναι ένα ζήτημα που έτσι και αλλιώς μας απασχολεί. Δηλαδή μπορεί να έρχεται κάποιος στο στέκι και να έχει ανάλυση συμπεριφορά με αυτή που θα είχε σε μια καφετέρια.

Κάποιες άλλες φορές όμως ξεπερνάμε αυτό το επίπεδο και προχωράμε παραπέρα. Αυτό σημαίνει ότι ο κόσμος που βρίσκεται και συζητάει στο στέκι, όταν π.χ. βγει το δελτίο, θα κάτσει να το διπλώσει και να το ράφει μπαίνοντας σε μία συλλογική διαδικασία, συμμετέχοντας σε αυτό που γίνεται. Αυτό που τίθεται είναι κατά πόσο ένας κόσμος που βρίσκεται εδώ μπορεί πρωτοβουλιακά, πέρα από τη συνέντευξη, να βάζει ζητήματα. Έχουμε μια εκτίμηση που λέει ότι δεν έχει χαθεί η ιστορία. Δεν έχει χαθεί αυτό που μπορεί να αλλάξει τα πράγματα. Αυτό σημαίνει ότι ο κόσμος που έρχεται, αν και έχει διάθεση να ασχοληθεί με το ένα ή άλλο ζήτημα, δεν ξέρουμε κατά πόσο μπορεί να θέσει διάφορα ζητήματα. **Από 'κει και πέρα**

στο καθημερινό η κατάσταση είναι εντελώς ρευστή, ξεκινώντας από το βγαίνουμε για αφισσοκόλληση όλοι μαζί μέχρι είμαστε στο γαβαλέ όλοι μαζί.

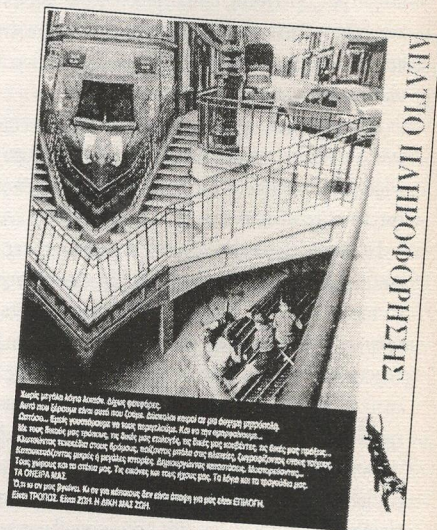
Αλλά αυτό που θεωρούμε ότι έχει κατακτηθεί σ' ένα βαθμό, είναι αυτός ο χώρος να μην είναι αλλοτριωμένος. Δηλαδή αυτός ο χώρος να μην είναι π.χ. μπαρ, και αυτό το λέω γιατί έχω δει παρόμοιους χώρους να έχουν τη λογική του μπαρ. Να μην έχει μια λογική που λέει "έχω ένα άλφα στυλ κι έρχομαι και το καταθέτω εδώ πέρα", ή που να λέει ότι αυτός ο χώρος έχει κάποιες προδιαγραφές. Πάνω σ' αυτό έχω να πω ότι κατά καιρούς έχουμε δεχτεί μια κριτική πως στο στέκι έρχονται οι πιο μουρλοί που κυκλοφορούν, κάτι που εγώ νομίζω ότι είναι συν. Έχει να κάνει με την καθημερινή ζωή σ' αυτό το χώρο και κάτω από ποιούς όρους αυτή διαδραματίζεται. Αυτό μεταφράζεται στο ότι αυτός ο χώρος είναι ανοιχτός και αυτός είναι ο λόγος που εδώ μπορεί να έρχεται ο καθένας. Αυτός είναι ο λόγος που όποια προβλήματα έχουν παρουσιαστεί κατά καιρούς σε καθημερινή βάση δεν έστειλαν κανένα στίπι του και αυτό το θεωρώ θετικό.

Προσπαθήσαμε και προσπα-
θούμε κάθε φορά, να κατοχυρώ-
νουμε μια μίνιμουμ λειτουργία
του χώρου, με κάποιους όρους,
που να είναι περισσότερο "απο-
τρεπτική" χωρίς να βγάζει τον άλ-
λο εκτός στεκιού επειδή είναι αυ-
τός που είναι, και χαρακτηριστικό
είναι αυτό που είπε η Πόπη, ότι αν
και ήρθαν εδώ φασίστες δεν τους
πλακάωσαμε στα μπουνιά, κάτι
θετικό. Η δύναμη ενός τέτοιου
χώρου βρίσκεται στο να είναι
ανοιχτός σε τέτοιους τύπους, αλ-
λά όταν αυτοί θέλουν να βγούν

δημόσια να πουν τί είναι, να μην τους αφήνει με τη δράση του το παραμικρό περιθώριο. Να τους δείχνει με τον ένα ή άλλο τρόπο ότι δεν τους "παίρνει". Και εκεί νομίζω ότι βρίσκεται το πόσο παίζει μια ιστορία εδώ σε καθημερινή βάση.

Γιάννης: Εγώ δεν νομίζω αυτό. Εγώ νομίζω ότι το καθημερινό έχει μπροστά την επανάληψη. Και συνήθως η επανάληψη αποκοιμίζει. Είναι σαν τον ηλεκτρικό. Αμα τον πάρεις από Κηφισιά, μέχρι τη Βικτώρια έχεις κοιμηθεί. Αν παίξουν στέκια, πέρα από όσα περιέγραφε ο Δημήτρης, το σημαντικό είναι η επανάληψη να μην αποκοιμίζει. Όταν κάποιοι άνθρωποι δεν επαναπαύονται στο έχω δέκα φίλους να συζητάω (γιατί είναι όμορφο να βρίσκεσαι σε ένα χώρο με ανθρώπους με κοινή πάνω - κάτω κουλούρα) και την "ψάχνουν", αυτό είναι που κάνει ένα χώρο δυναμικό. Όταν το να λειτουργούν δέκα άνθρωποι μαζί καθημερινά, δεν τους ευχαριστεί απλά, αλλά τους "κουρδίζει" περισσότερο.

Αν κάποιος ρίξει μια ματιά εδω τυχαία, μπορεί να ακούσει κάποιους να μιλάνε για το μπάσκετ. Αν κρατήσει αυτό σαν κύριο χαρακτηριστικό του στεκιού κάνει λάθος, γιατί καλύτερα η κακώς η κατ'ημερομηνία έχει και τέτοια στοιχεία αλλά δεν είναι τα κυρίαρχα. Εγώ δεν μπορώ να μιλάω όλη μέρα για το κράτος των πολυεθνικών, θέλω να μιλήσω και για μπάσκετ. Έτσι για να πω "είπαμε και μια μαλακία σήμερα" Όταν ένας χώρος έχει από τη μια αυτό το καθημερινό και από την άλλη έχει ότι τη φρίκη που τρώω καθημερινά στη ζωή, στη δουλειά, τη βγάζω παραπέρα, τότε προχωράει. Και όχι απλά επειδή είναι



αποτελεσματικούς σε σχέση με τους φασίστες.

Δημήτρης: Αυτό που σκοτώνει είναι η στασιμότητα. Αν υπάρχει μια εμπειρία εδώ, είναι ακριβώς αυτό το πράγμα. Αυτούς τους χώρους τους σκοτώνει η λογική του επαναπαύομαι. Θεωρώντας ότι μπορώ να αλλάξω την κοινωνία μέσα σε τέσσερις τοίχους, ζώντας με την ψευδαίσθηση ότι αλλάζω την κοινωνία ενώ κάθομαι εδώ μέσα. Το ότι έχεις κατακτήσει το δικαίωμα να βρίσκεσαι σε ένα χώρο και να τον λειτουργείς είναι κάτι. Το να παραμυθιάζεσαι όμως, ότι αυτός ο χώρος είναι η αρχή και το τέλος, αργά ή γρήγορα σε τσακίζει. Αυτό το είδαμε επί του πρακτέου, πως μια τέτοια λογική στέλνει κόσμο στο διάολο.

Μισέλ: Εγώ όμως δεν πιστεύω ότι είναι μόνο θέμα χώρου. Σ' αυτό το χώρο μπαίνουν οι βάσεις και από 'κει και πέρα μπαίνει το πως ο καθένας έχει συνειδητοποιήσει αυτό που θέλει να κάνει. Και αυτό είναι ένα αποτέλεσμα που μπορεί να κερδίσεις έναν ή δύο και από την άλλη να φύγουν δέκα.

Το πιο σημαντικό που υπάρχει είναι ότι μπορεί να υπάρξει μία πληροφόρηση πάνω σε κάποια ζητήματα, που μπορεί να ευαισθητοποιήσει κι άλλο κόσμο. Αυτός είναι ο άξονας σε σχέση με την άμεση δημιουργία και την άμεση έκφραση. Το ότι υπάρχει ένας χώρος ειδικός δε σημαίνει ότι θα αποφύγεις γενικά ζητήματα. Για μένα είναι καλό να υπάρχει αυτός ο χώρος που μπορεί και ευαισθητοποιεί ανθρώπους. Από 'κει και πέρα είναι στη συνείδηση του καθενός, όταν περάσει από εδώ, τί θα μπορέσει να εκτιμήσει από αυτόν το χώρο. Άλλωστε ο ρόλος αυτού του χώρου είναι πολύ συγκεκριμένος.

Πόπη: Όμοιο από κάποιο σημείο και μετά κάποια πράγματα δουλεύονται και εδώ μέσα. Μπορεί να έρθει ο καθένας και να βάζει ζητήματα, αλλά το πώς θα εξελιχθούν, έχει να κάνει με τη δουλειά που γίνεται εδώ. Άλλωστε επί του πρακτέου όλα αλλάζουν. Και μαζί τους αλλάξεις και εσύ. Το καλό είναι ότι τέτοιοι χώροι μπορούν να μην επηρεάζονται, να μην απογοητεύονται από τη στασιμότητα, που αρχετούς έστειλε στο σπίτι τους.

Μισέλ: Ναι, στους δέκα θα στείλει τους έξι στο σπίτι τους, αλλά το θετικό είναι ότι υπάρχει μια βάση σε όλα αυτά, που υπενθυμίζει...

Δημήτρης: Το πρόβλημα που μπορεί να δημιουργήσει ένας τέτοιος χώρος, είναι ότι εύκολα επαναπαύεται. Όταν δεν τον έχεις, "είσαι στη γύρα"... Στην πλατεία, στο δρόμο, γράφεις συνθήματα, κολλάς αφίσσες, μ' ένα τρόπο κινείσαι... Το πρόβλημα δημιουργείται όταν κλεινεται σ' ένα χώρο. Π.χ. μπορεί να πέφτουν βόμβες γύρω σου, να γίνονται καταλήψεις στα σχολεία, να βαράνε ξένους και εσύ να έρχεσαι και να λες "είδες τί έγινε" όπως ο καθένας, κι αυτό να σου αρχεί. Κι εκεί δε διαφέρεις σε τίποτα με διάφορους "ευαισθητοποιημένους" που λένε το ίδιο. Το ζήτημα είναι να καταφέρνεις, παρότι βρίσκεσαι σ' ένα χώρο, να παρειαβγαίνεις, όσο υπάρχει η δυνατό-

τητα, καθημερινά σε ό,τι γίνεται. Το θέμα είναι να κάνεις αυτό το χώρο μέσο, και περνάμε στην αυριανή κουβέντα, για να μιλάς για όσα διαδραματίζονται γύρω σου. Εμείς έχουμε μια εκτίμηση ότι τέτοιοι χώροι δε σβήνουν, ούτε από καταστολή, ούτε από φασίστες ή οτιδήποτε άλλο. Αυτοί οι χώροι αν αντιμετωπίζουν προβλήματα, αν κινδυνεύουν από κάτι, είναι από τον ίδιο τους τον εαυτό.

Μισέλ: Πιστεύω ότι δεν μπορείς να αποφύγεις κάτι τέτοιο. Η βάση υπάρχει. Και η ευκαιρία υπάρχει. Το αν θα την αδράξεις, θα την προχωρήσεις, και θα της δώσεις μια προοπτική, είναι τελικά προσωπικό ζήτημα του καθενός. Το ότι λειτουργεί ο χώρος πρωτοβουλιακά και δίνεται βάρος στην αυτενέργεια, είναι πολύ θετικό. Από εκεί και πέρα το αποτέλεσμα δεν είναι πάντα το επιθυμητό. Από εδώ μπορεί να περάσει ο καθένας και το τι θα κάνει είναι στο χέρι του.

Γιάννης: Εγώ νομίζω ότι η βάση είναι "να σε τρώει ο κύκλος σου" και να ανέχεσαι το διπλανό σου. Το μόνο πράγμα που ξέρω με ηλικία πέντε ετών, είναι κάτι πισίριζα πέντε ετών, είναι η *amalias* και είναι και το στέκι. Ότι έχω δει να χαλάει, χαλάει γιατί ο ένας δεν μπορεί να ανεχτεί τις παραξενιές του άλλου ή επειδή δεν έχει το κουράγιο να πει "επειδή είμαστε πολύ διαφορετικοί, κάνε αυτό που θέλεις, να κάνω εγώ κάτι άλλο". Το βασικό πράγμα που μπορεί να στηρίξει τέτοιες ιστορίες, ιστορίες καθημερινές, είναι το να ανέχεσαι το διπλανό σου. Να τον ανέχεσαι στη μαλακία του, χωρίς όμως να τον αφήνεις να παρεκτρέπεται. Αν ο άλλος είναι στο χαβαλέ πρέπει να τον καταλάβεις αλλά δεν μπορείς να τον αφήσεις να κάνει αυτό το χαβαλέ "σημαία".

Το σημαντικό δεν είναι ότι λείπουν χώροι. Αυτό που λείπει είναι η ανοχή. Ότι έχει χαλάσει, έχει χαλάσει επειδή ο ένας δεν καταλάβαινε ότι ο άλλος έχει νεύρα ή ότι ο άλλος είναι τέτοιος τύπος. Το στέκι κρατάει γιατί "ο Άρης είναι μουρλός, ο Δημήτρης παλαβός, η Πόπη τρελή" αλλά όλοι μαζί μπορούν να συνεννοηθούνε. Έρχεται και ένας λογικός και λέει "ωραίοι οι μουρλοί, εδώ είμαστε". Αν ο καθένας προσπαθούσε να επιβάλλει ένα μοναδικό τρόπο συμπεριφοράς, αγνοώντας όλους τους άλλους, αυτός ο χώρος θα κράταγε το πολύ δύο χρόνια. Όσο κρατάει ο ενθουσιασμός ή το ιδεολογικό "πρέπει", και όταν τελειώσουν πας σπίτι σου. Και δεν είναι απλά ανοχή. Είναι κοινωνικό μοντέλο, κατανόηση της διαφορετικότητας του άλλου. Κι αν τη λογική "είμαι για πάρτη μου" τη δεις στην κοινωνία, είναι "εθνική οδός": παίρνω τη BMW και τους σκοτώνω όλους. Ενώ το "καταλαβαίνω τον άλλο", σημαίνει κατανοώ ότι ο καθένας έχει το δικό του κώδικα, ρυθμό, ζωή ή οτιδήποτε άλλο.

Αυτό δημιουργεί δικό σου μοντέλο.

Μισέλ: Άρα οδηγούμαστε πάλι σε κάποια αυτογνωσία που πρέπει να υπάρχει.

Γιάννης: Δε νομίζω ότι είναι προσωπικό...

Μισέλ: Ας το πούμε ανθρωπιά...Βρίσκεισαι με κάποιον άνθρωπο κι έχεις τη διάθεση να τον καταλάβεις. Και μπορούν να βρεθούν διαφορετικοί χαρακτήρες από τη στιγμή που έχουν ένα κοινό σκοπό. Με σκοπό τον άνθρωπο ή καλύτερα πώς αυτός μπορεί να επιβιώσει καλύτερα σε μια πιο ανθρώπινη κοινωνία. Όχι απλά να επιβιώσει, να ζήσει πραγματικά.

Δημήτρης: Εγώ θά ελεγα ότι αυτό είναι που λέμε επικοινωνία. Επικοινωνία δεν είναι "κάθονται πέντε τύποι που συμφωνούν σε όλα και λένε "α! τι ωραία που είμαστε". Επικοινωνία είναι ότι ενώ εγώ είχα ένταση σήμερα, πέντε άνθρωποι με ανέχτηκαν και δε μου είπαν άντε γαμήσου, που έπρεπε να μου το πούνε με βάση τα αντικειμενικά κριτήρια της κοινωνίας. Εγώ νομίζω ότι επικοινωνία είναι, όχι απλά να ανέχεσαι τον άλλο, αλλά και να καταλαβαίνεις τη διάθεσή του γι' αυτό το χώρο, όπου συναντιέστε τελικά για να συνεχίσετε μαζί.

Νομίζω ότι μια λογική που υπήρχε γενικά, ότι "επικοινωνία ίσον μιλάμε με την κοινωνία", ήταν παραμύθι. Ήταν παραμύθι γιατί η επικοινωνία δεν αντιμετωπιζόταν ως κάτι δυναμικό. Η επικοινωνία, όπως και η καθημερινή συμβίωση, δεν είναι κάτι στάσιμο, που λέει ότι "είμαστε καλοί άνθρωποι", είναι κάτι δυναμικό. Οτιδήποτε θέλει να προχωρήσει πρέπει να έχει δυναμική. Άλλωστε φαίνεται ότι μέσα από τη σύγκρουση της δικιάς μου έντασης π.χ. και της ηρεμίας του άλλου, προχωράει η ιστορία.

Και ξαναλέω ότι το μεγαλύτερο πρόβλημα που αντιμετωπίσαν στέκια, σπίτια, καταλήψεις, ομάδες, ήταν αυτό: *λέγανε φέμματα*. Λέγανε φέμματα ότι ήταν όλοι αγαπημένοι. Λέγανε φέμματα ότι ήταν όλοι ο ένας δίπλα στον άλλο. Το αν είσαι δίπλα στον άλλο, φαίνεται στο πόσο τον ανέχεσαι, στο αν μπορείς να κάνεις κάτι μαζί του, φαίνεται στο αν μένεις δίπλα του στη διαδήλωση και δεν τρέχεις. Είναι κάτι που ξεκινάει από την καθημερινή τριβή εδώ πέρα και φτάνει στη διαδήλωση. Κι αν δει κανείς την καθημερινή τριβή και τις διαδηλώσεις μπορεί να βγάλει τα συμπεράσματά του. Τουλάχιστον τα τελευταία χρόνια, η κατάσταση είναι πολύ σαφής, ώστε να μη βλέπουμε τι φτάνει.

Φωκ: Αυτό που θα πω δεν είναι απλό, αλλά νομίζω ότι η γειτονιά που ζούμε σ' αυτή την πόλη, είναι κάπως απάνθρωπη.

Γιάννης: Όλες οι γειτονίες είναι απάνθρωπες, γιατί ξέρεις τον άλλον.

Φωκ: Ήθελα να πω ότι το να φτιάξεις ένα στέκι, σε δεσμεύει στο χώρο της γειτονιάς. Αυτό, για μένα που σιχαίνομαι τη γειτονιά μου, είναι κάτι εφιαλτικό. Εγώ μένω στην Κυψέλη π.χ. Το να αναγκάζομαι να βρίσκομαι κάθε μέρα σ' ένα στέκι στην Κυψέλη, είναι κάτι εφιαλτικό. Το να είσαι σε μια ομάδα με ανθρώπους, αυτό είναι κάτι που μετακινείται, μπορείς να κινηθείς ή και να βγεις από την πόλη. Ενώ το να βρίσκεσαι σ' ένα χώρο σαν κι αυτόν, αφού θα είναι λίγοι αυτοί που θα τον διαχειρίζονται, απαιτεί τη συνεχή παρουσία σου. Καταλαβαί-

νω ότι κάποιος έχουν την ανάγκη να επικοινωνήσουν, να λειτουργήσουν στη γειτονιά, να αντιπληροφορήσουν, αλλά ρωτάω, "σκοπός είναι να γίνει πιο όμορφη η γειτονιά;" Και αν αυτό βιώνεται σαν πίεση, δηλαδή το να δεσμεύεσαι να λειτουργείς σ' ένα χώρο απάνθρωπο, και αν έχει βρεθεί κάτι σαν αντιστάθμισμα σε αυτή την πίεση, όπως κάποια διέξοδα δημιουργίας. Αυτό πιστεύω έχει να κάνει άμεσα με την καθημερινότητα.

Γιάννης: Βασικά, Φιλοθέη αράζουνε τα παιδιά, γιατί εδώ είναι φρίκη. Και δυο φορές τη βδομάδα έρχονται και το ανοίγουν.

Νίκος Λ.: Μιλάμε για ένα στέκι γειτονιάς, που δεν περιορίζεται στην οδό Καρυάτιδος αλλά καλώς ή κακώς ανήκει στο δήμο Περιστερίου και κατά κάποιο τρόπο εκεί περιορίζεται. Το ότι μπορείς να κάνεις μια παρέμβαση στη γειτονιά και πέρα από αυτή, αυτό είναι κάτι που παίζει...

Φωκ: Εσύ μιλάς για τη δράση αυτού του στεκιού αλλά εγώ μιλάω κυριολεκτικά για το χώρο, δηλαδή το στέκι σαν ένα ντουβάρι και γύρω γύρω οι δρόμοι. Μια πραγματικότητα καθημερινή που κάπου σε δεσμεύει. Είσαι σε μια γειτονιά, έχεις το στέκι και πρέπει να είσαι κάθε μέρα. Πάνω σε αυτό εγώ μιλάω...

Γιάννης: Θα σου απαντήσω αν και δεν είμαι του στεκιού...Πρώτον, δεν έρχονται κάθε μέρα. Δεύτερον, τί έχει η γειτονιά, δεν κατάλαβα; Αν μου τη δίνει μια περιοχή, μου τη δίνει γιατί φτιάχτηκε χωρίς να με ρωτήσουνε κι όχι επειδή έχει τσιμέντα. Αν δηλαδή πας σε καμιά ευρωπαϊκή μητρόπολη με τεράστια πάρκα, που βγάζουν οι κυρίες βόλτα το σκυλάκι και οι μπαμπάδες σπρώχνουν το καροτσάκι, είναι όμορφα; Πράσινο, συντριβάνια, ποτάμια...Αυτό για μένα δεν είναι κάτι όμορφο.

Είναι πάλι κάτι παραμυθένιο και ψεύτικο, είναι σαν αυτά τα τετραγωνισμένα πάρκα που δεν ξεφεύγει κλαράκι, σαν κούρεμα πεζοναύτη...

Δημήτρης: Είναι γκαζόν και δεν είναι χορτάρι.

Γιάννης: Είναι γκαζόν και δεν είναι χορτάρι που λέει και ο Δημήτρης, και το "επειδή μένω στο Περιστερί, θα την ψάξω με το πράσινο", εμένα μου φαίνεται λίγο φουσιολατρικό. Εγώ ξέρω δύο ρητά: Το ένα είναι, άμα έχεις καλή παρέα δε γαμείς που είσαι... Το άλλο δεν το θυμάμαι.

Πόπη: Αυτό που είπες όντως ισχύει και είναι αυτό που είπαμε πριν. Ο χώρος, το στέκι σα στέκι, δεν είναι ο αυτοσκοπός. Είναι το μέσο που χρησιμοποιείς για να κάνεις αυτό που θέλεις. Εμένα η γειτονιά μου, μου αρέσει. Σ' αυτήν έζησα κι αυτήν θέλω να φτιάξω, και στον κυρ-Μήτσο που είναι απέναντι γουστάρω να μιλάω μαζί του, γιατί αύριο μπορεί και να βγούμε στο δρόμο μαζί. Αυτό είναι για μένα η αξία της γειτονιάς, η αξία της αυτοοργάνωσης των κατοίκων.

Γιάννης: Εγώ πάντως δεν έχω τίποτα με τις πόλεις. Και αν με ρώταγαν που θέλω να ζήσω, θα δάλεγα την πόλη και όχι

ένα βουνό "να με τρώνε οι λύκοι και τα τσακάλια, να περπατάω πέντε χιλιόμετρα για να βρω τσιγάρα".

Πόπη: Και σε σχέση με άλλες γειτονίες, ήμουν καλύτερα γιατί είχα και αλάνες για να τρέχω.

Φωκ: Δηλαδή ο σκοπός είναι να μη φύγεις από τη γειτονιά;

Πόπη: Την αγαπάω, κι επειδή την αγαπάω και τη γουστάρω, βρισκομαι μ' άλλους δέκα ανθρώπους που προσπαθούν να την κάνουν καλύτερη, κάτι που θεωρώ καλό για οποιονδήποτε, σε όποια γειτονιά κι αν βρίσκεται.

Γιάννης: Η Φιλοθέη που είναι σα ζούγκλα είναι όμορφη; Εγώ ως courier έχω πρόβλημα επειδή έχει πλατείες και κάνω συνέχεια κύκλους...

Δημήτρης: Εμένα μου φαίνεται πιο λογικό να παρανοείς με μια κατάσταση που υπάρχει στο Περιστέρι και να παλεύεις να γίνει καλύτερη, παρά να παρανοείς με την καταπίεση των αρκούδων στον Καναδά και να μιλάς στους Περιστεριώτες για τις αρκούδες του Καναδά. Αυτό χωρίς να σημαίνει πως αδιαφορείς για ό,τι συμβαίνει πέρα και έξω από τη γειτονιά σου, έχει να κάνει με το ότι σίγουρα έχουμε πάρα πολλά να πούμε, για αυτά που καθημερινά βιώνουμε, που καθημερινά μας ενοχλούν. Πολύ απλά, δε λες ότι στο Βερολίνο πουλάνε ναρκωτικά; λες ότι στη Δέγλερν γίνεται χαμός, κι ότι αυτό σε ενοχλεί. Είναι η αυριανή κουβέντα το τι είναι για μας αυτός ο χώρος.

Πρέπει όμως να γίνει σαφές, πως ο χώρος είναι το μέσο (όπως ένα περιοδικό, όπως χιλιά δυο πράγματα) να εκφράσεις ό,τι νοιώθεις, για όσα συμβαίνουν τριγύρω σου. Απευθύνεσαι στη γειτονιά σου, γιατί θέλεις δε θέλεις, εκεί ζεις. Το να παραμυθιάζεσαι ότι αλλού ζεις, είναι μια αυταπάτη.

Φωκ: Εγώ όμως μένω στα Πατήσια...

Δημήτρης: Ναι, μένεις στα Πατήσια, που σαν περιοχή έχει δέκα χαρακτηριστικά. Επιβάλλεται να μιλάς γι' αυτό χωρίς αυτό να σημαίνει πως δε μιλάς για τίποτα άλλο. Δε σημαίνει πως επειδή το συλλλητήριο έγινε Πατησίων και Αλεξάνδρας, εμείς που είμαστε μακριά δεν ενδιαφερόμαστε. Δεν τελειώνει εκεί η ιστορία...Μιλάς για το ένα, μιλάς όμως και για το άλλο. Δεν μπορείς να μη μιλήσεις. Είναι ψέμα, αρνιέσαι την ίδια σου την καθημερινότητα, όταν δεν αναφέρεσαι σ' αυτά που καθημερινά βιώνεις, σ' αυτά που καθημερινά ζεις. Και αυτό σχετίζεται με αυτό που λέγαμε ότι τέτοιες ιστορίες πάνε στο διάολο, όταν νομίζουμε ότι είμαστε μια χαρά και δε βλέπουμε πέρα από τον τοίχο. Μια χαρά είμαστε και δυο στενά παρακάτω γίνεται χαμός.

Και επειδή ένας κόσμος σε βλέπει καθημερινά να κινείσαι, επιβάλλεται να του πεις τι σκέφτεσαι, αν αυτό βέβαια είναι ανάγκη σου. Αν είναι ανάγκη σου, "αν σε τρώει ο κόλπος σου" όπως είπε κάποιος προηγουμένως, θα μιλήσεις και γι' αυτό που συμβαίνει έξω από την πόρτα σου, θα μιλήσεις και γι' αυτό που συμβαίνει πενήντα χιλιόμετρα μακριά σου. Θέλουμε δε θέλουμε, όλοι έχουμε κάποια σημεία αναφοράς, και το να πει

κάποιος πως δεν έχει κανένα, μάλλον δεν ισχύει. Το να πεις "δεν έχω στέγη, δεν έχω ελπίδα" που λέει και το άσμα, θέλει πολύ γερά κότσια. Και οι περισσότεροι και στέγη έχουν αλλά και "καβάτζα" και μάλλον αποφεύγουν αυτό που καθημερινά συναντούν κατάμουτρα.

Όπως αυτός π.χ. που κατεβαίνει σε μία πορεία και τα σπάει αλλά αποφεύγει τον τσαμπουνάκι με το αφεντικό του. Και δεν είναι κακό που τα καίει. Κακό είναι που δεν τη λείει στο αφεντικό του. Κακό είναι που αποφεύγει την καθημερινή κόντρα και ψάχνει μια κόντρα πιο γενική, πιο μακρινή, στο βαθμό που δε γίνεται καθημερινό του βίωμα.

Νίκος Γ.: Εγώ θέλω να πω ότι μπορείς να έχεις μια παρουσία με τους δικούς σου όρους, με τα δικά σου "πιστεύω". Μπορείς δηλαδή να πεις πέντε πράγματα για μια κατάσταση και να δημιουργήσεις κάτι καινούργιο, όχι μόνο στη γειτονιά αλλά και γενικότερα. Δεν είναι δεσμευτικό το ότι λειτουργείς σε μια γειτονιά. Η γειτονιά δε σε κατελώνει, ούτε εσύ την κατελώνεις. Πρέπει να συνλειτουργήσεις με τη γειτονιά κι αυτό είναι στο χέρι σου. Πώς θα καταφέρεις δηλαδή όχι απλά να συνλειτουργήσεις με τη γειτονιά αλλά πώς μπορείς να κάνεις πολύ περισσότερα πράγματα.

Γιάννης: Εγώ δε το βάζω σα γειτονιά πάντως. Γειτονιά είναι όλοι όσοι μένουν γύρω-γύρω. Αλλά με κάποια πράγματα δένεσαι, και κύρια δένεσαι με τους ανθρώπους. Έχεις κάποια ερεθίσματα τριγύρω σου αλλά βλέπεις κάποιους ανθρώπους, που μπορεί να είναι οι συμμαθητές σου που έγιναν προξάκηδες, μπορεί να είναι το "ασφαλιστικό", μπορεί να είναι τα "ντου" των μπάτσων στη Δέγλερν, μπορεί να είναι οτιδήποτε. Αν δεχτείς ότι αυτή η γειτονιά είναι απάνθρωπη επειδή κάποιες κουφάλες δε χωνεύουν ούτε τον εαυτό τους, αν έχεις δεθεί με μια ολόκληρη κατάσταση που βλέπεις να αλλάζει, είτε λόγω σχολείου, είτε λόγω γειτονιάς, τα "παίρνεις" και λες ότι εγώ εδώ θέλω να αλλάξω το "κόλπο". Γειτονιά είναι ο τρόπος ζωής μιας περιοχής.

Γι' αυτό λες ότι το Περιστέρι διαφέρει από το Χαλάνδρι και γι' αυτό το Περιστέρι είναι "γειτονιά", γιατί διαφέρει πολύ από τα διαφορετικά. Ένα ίδιο ακριβώς στέκι θα μπορούσε να στηθεί, στο Αιγάλεω, στους Αγίους ή σε πέντε ακόμη γειτονίες. Το ίδιο ακριβώς χωρίς να αλλάξεις ούτε γραμμή κι αυτό γιατί αυτές οι περιοχές μοιάζουν πολύ. Μ' αυτή την έννοια δε μ' ενδιαφέρει αν οι γειτονίες είναι απάνθρωπες. Και το Χαλάνδρι απάνθρωπο είναι, γιατί εκεί οι άνθρωποι μόνο οδηγάνε. Ένα τιμόνι ξέρουν να κρατάνε ενώ δεν ξέρουν να περπατάνε. Και αυτό απάνθρωπο είναι και ας έχει πράσινο.

Φωκ: Δηλαδή είναι σα να λέμε ότι το απάνθρωπο έχει να κάνει μόνο με τις ανθρώπινες σχέσεις, δεν έχει να κάνει π.χ. με τη μορφή της πόλης που αν έχει κατακλυστεί από κάτι είναι από πράγματα. Δηλαδή η ζωή μας αποτελείται από πράγματα αυτή τη στιγμή. Και για μένα ένα πολύ μεγάλο ποσοστό παίζει

και η μορφή της πόλης.

Μισέλ: Η μορφή της πόλης από ποιούς έχει διαμορφωθεί; Από τους ίδιους τους ανθρώπους δεν έχει διαμορφωθεί; Οπότε τη λύση του προβλήματος από πού ξεκινάς να τη βρεις;

Φωκ: Για μένα πάντως έχει παγιωθεί αυτή τη στιγμή, δηλαδή έχει μια αυτόνομη ύπαρξη αυτή τη στιγμή η πόλη. Την τεχνολογία και αυτή άνθρωποι τη φτιάχνανε αλλά τώρα πια και αυτή έχει τραβήξει ένα δικό της δρόμο. Εγώ το σύνδεσα με την καθημερινότητα και τη μορφή της γειτονιάς εδώ πέρα. Και για μένα η ερώτηση που έθεσα ήταν πολύ σωστή. Η απάντηση ήταν αυτή που εκπράπηκε.

Γιάννης: Το γειτονιά είναι πάντως πολύ θεωρητικό, γιατί αυτός με εκκείνον και την Πόπη μένουν σε μια περιοχή σαν την Κυψέλη. Τα σπίτια τους είναι σε τέτοια απόσταση. Το γειτονιά ορίζεται τελείως κοινωνικά εδώ πέρα. Δεν είναι γειτονιά από ελληνική ταινία που ανοίγεις την πόρτα και βλέπεις τη Μάρθα Καραγιάννη, απέναντι μένει ο Βουτσάς και όλοι μαζί μεγαλώσανε. Δεν έχει καμία σχέση.

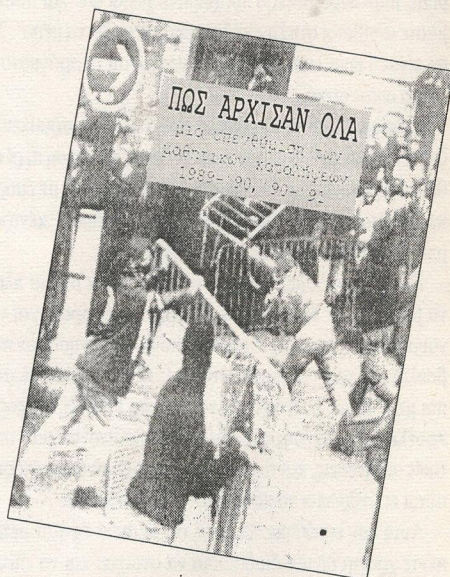
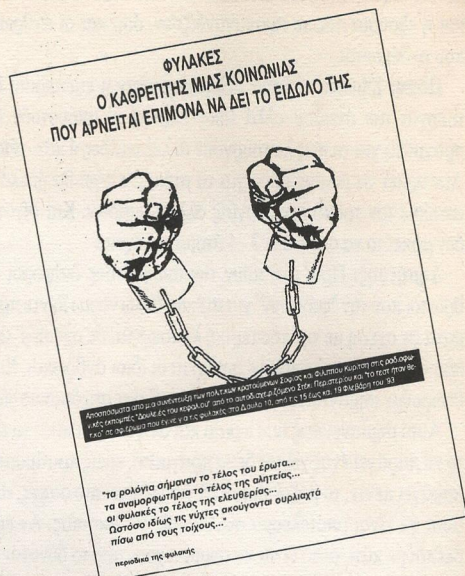
Είναι γειτονιά που ορίζεται με βάση τα φίλας που έχει φάει ο καθένας και ανάλογα με το τί έχει ζήσει. Γιατί σε μια πόλη 400 χιλιάδων ατόμων για ποιά γειτονιά μπορούμε να μιλάμε; Πού μπορεί να υπάρχει αυτό που θεωρητικά εννοούμε σα γειτονιά; Από το σπίτι μου μέχρι τον Ιερόθεο θέλω δύο λεωφορεία για να πάω. Δυο λεωφορεία θέλω να πάω και στο Χαλάνδρι όμως ή στη Γλυφά-

δα. Το γειτονιά δηλαδή που σου λέω, μπορεί να είναι άλλο πράγμα από αυτό που φαντάζεσαι.

Πόπη: Πάντως ακόμα και αν δεχτούμε μια πόλη όπως είναι φτιαγμένη, αυτό που μπορεί να την αλλάξει είναι οι σχέσεις, οι άνθρωποι, τα στέκια, οι ομάδες, είναι αυτό το πράγμα. Δεν μπορούμε να δεχτούμε ότι έτσι είναι τα πράγματα και δεν αλλάζουν.

Γιάννης: Συγγνώμη που ξαναμιλάω αλλά για να βρούμε μέρος μη απάνθρωπο στην Αθήνα, πρέπει να πάμε γύρω στα 250 χιλιόμετρα μακριά, να πιάσουμε ένα βουνό και να ανέβουμε ψηλά. Όλα τ' άλλα είναι οριοθετημένα: Αν η περιοχή έχει πολύ πράσινο είναι κυριλέ, κι έχει σεκιουριτάδες. Αν δεν έχει εργοστάσια έχει καπί κωλογειτονίες, που πρέπει να προσέχεις που πατάς, μην πέσεις σε κανένα χαντάκι. Παιζουν και τα βουνά που είναι τελείως flat γιατί είναι σκουπιδοτόποι και νταμάρια. Αν ψάξουμε να βρούμε περιοχή μη απάνθρωπη με τα όρια, του πόσο παραβιάζουμε τη φύση, δεν υπάρχει.

Αφού λοιπόν δεν υπάρχει αυτό το φυσικό περιβάλλον, αναζητάς το άλλο φυσικό περιβάλλον, τους ανθρώπους. Ξαναλέω ότι το ερώτημα είναι άτοπο γιατί το μόνο που μπορείς να αλλάξεις εδώ, είναι η σχέση σου με τους ανθρώπους. Και αν καπί έχει κυριαρχήσει, δεν είναι τα αντιζείμενα αλλά το πώς οι άνθρωποι λειτουργούν μέσα από τα αντιζείμενα και το πώς μεσολαβούν αντιζείμενα στις σχέσεις τους. Και γι' αυτό φτάνει τόσο το κρότος



και η εξουσία που το προπαγανδίζουν, όσο και οι άνθρωποι που το δέχονται.

Πόπη: Σήμερα το θέμα συζήτησης ήταν η εσωτερική λειτουργία του στεκιού αλλά ίσως έπρεπε ν' ακουστούν δυο πράγματα για το πως λειτουργούν άλλες ομάδες ή κάτι τέτοιο. Δεν αρκεί να μιλάμε μόνο για το στέκι και εγώ θα ήθελα να ακούσω τον τρόπο λειτουργίας άλλων ομάδων. Και σίγουρα δεν αρκεί το να συζητάμε 3 - 4 άτομα συνέχεια.

Δημήτρης: Πριν μας πουν την άποψή τους διάφοροι άνθρωποι που την "ψάχνουν" για στέκια, θέλω να πω πέντε πράγματα σε σχέση με την εσωτερική λειτουργία, σε σχέση μ' αυτό που είπε η Πόπη ότι μιλάνε συνέχεια οι ίδιοι άνθρωποι. Εμείς θεωρούμε σημαντικό, ένα βάρος που πέφτει στη διαδικασία.

Αυτό σημαίνει πως όσο ωραίο και αν φαίνεται προς τα έξω, το να παράγει ένας χώρος δέκα πράγματα, εμείς προτιμάμε να παράγει πέντε, το βάξω ποσοτικά για να γίνει πιο σαφές, αλλά αυτά να είναι αποτέλεσμα συλλογικής διαδικασίας. Αν εμείς βλέπουμε κάτι, αυτό είναι να συμμετέχουν όσο το δυνατόν περισσότεροι άνθρωποι με τους ίδιους όρους. Έχοντας πάντα στο μυαλό μας, ότι υπάρχουν και κάποιοι άλλοι, που είτε καλύτερα είτε χειρότερα, θα πγαίνουν το χώρο πιο πίσω. Θέλουμε με λίγα λόγια ένα ελάχιστο συμμετοχής σ' αυτό που ήδη υπάρχει και κάπως έτσι νομίζουμε ότι προχωράει. Π.χ. όταν βγαίνει ένα περιοδικό μηνιαίο, δεν ενδιαφέρει να γίνει αυτό 15ήμερο ή μεγαλύτερο σε ύλη, όταν σε αυτό συμμετέχουν ουσιαστικά μόνο τρεις άνθρωποι. Αυτό που πραγματικά ενδιαφέρει είναι να συμμετέχουν ουσιαστικά δέκα άνθρωποι, έτσι ώστε το 15ήμερο τεύχος να προκύψει σαν ανάγκη, και όχι σαν άγχος. Για μας, όσο μεγαλύτερο βάρος πέφτει στη διαδικασία, στον τρόπο που βγαίνουν κάποια πράγματα, δημιουργικά και δυναμικά, τόσο περισσότερο προχωράνε χώροι σαν και αυτόν. Είμαστε αντίθετοι στη λογική "ο σκοπός αγιάζει τα μέσα". Το μέσο είναι η ουσία και ο τρόπος που γίνονται τα πράγματα είναι το πιο ουσιαστικό.

Μάριος: Είμαστε μια ομάδα από την Αγ. Παρασκευή που ζούμε, και σε σχέση με την προηγούμενη συζήτηση περί απάνθρωπης γειτονιάς, σ' ένα μέρος με πολυκατοικίες με όμορφους περιποιημένους κήπους, με λαμπερά εμπορικά κέντρα και μπάτσους σεκιουριτάδες σε κάθε γωνία.

Εμείς την είδαμε, εκεί που βρισκόμασταν σε μια πλατεία, να βρεθούμε σ' ένα χώρο με διαφορετικούς όρους και να κάνουμε διαφορετικά πράγματα. Αυτό που ξεκίνησε σαν πρωτοβουλία και σαν ομάδα, βιώνεται ως εξής: Δεκαπέντε άνθρωποι με εντελώς διαφορετική νοοτροπία, εντελώς διαφορετική προέλευση σε σχέση με ομάδες κ.λ.π., βρίσκονται μαζί σε χαοτικές συζητήσεις, και το στίγμα που δίνουν είναι να μπορέσουν αυτοί οι άνθρωποι να καταλήξουν σε κάτι κοινό.

Αυτό που ειπώθηκε και πριν, ότι το στέκι έφτασε μετά από πέντε χρόνια σε μια διαδικασία να ανοιχτεί και να επικοινωνή-

νεί με άλλο κόσμο, αυτό εμάς μας προέκυψε σαν όρος ύπαρξης. Αν εγώ δεν ανεχτώ τον άλλον και αυτά που έχει να μου πει, δεν προχωράει η ιστορία. Αυτή είναι η μία πλευρά και η άλλη είναι πως μέσα σε αντιξοές συνθήκες, η αφηρημένη λογική λειτουργίας ενός χώρου μπορεί να γίνει πιο συγκεκριμένη, μπορεί να γίνει σταθερή παρέμβαση στη γειτονιά. Κι όσον αφορά τον τρόπο λειτουργίας που έχουμε στο μυαλό μας, αυτός είναι μια ανοιχτή γενική συνέλευση, ένας χώρος ανοιχτός σε κάθε μορφή έκφρασης.

Μαρία: Αυτό που λέει ο Μάριος, είναι το πως φανταζόμαστε να λειτουργήσει, αλλά επειδή κι εσείς προηγούμενως μιλήσατε για προβλήματα που έχουν συναντηθεί στο δρόμο, εμείς αν και ακόμα δεν είμαστε μέσα στο χώρο και λειτουργούμε μόνο σε συζητήσεις που έχουν γίνει μεταξύ μας, ήδη έχουμε συναντήσει τα περισσότερα από αυτά που αναφέρατε.

Έχει συναντηθεί πρόβλημα στο πώς θα βρούμε κοινούς τρόπους δράσης, πώς θα λειτουργήσουμε μέσα στο χώρο. Για παράδειγμα, το έντυπο που αναφέρατε πριν. Ξεκινάς ένα έντυπο και μπαίνει ένα ερώτημα: θα υπάρχει πολυφωνία, θα εκφράζονται όλες οι απόψεις όποιες κι αν είναι ή θα υπάρχει μια ομοιογένεια, να μη γυρίζεις σελίδα και βλέπεις εντελώς διαφορετικά πράγματα;

Είναι πολλά πράγματα που υπάρχουν και που θα λυθούν όταν μπούμε στο χώρο, όταν αρχίσουμε να λειτουργούμε μαζί, όταν αρχίσουμε να βλέπουμε τις φάτσες μας καθημερινά. Γιατί είναι άλλο πράγμα να βρίσκεσαι μια φορά τη βδομάδα και να λες "θα κάνουμε στέκι στην Αγ. Παρασκευή" κι άλλο να βλέπεις τον άλλο κάθε μέρα και να δουλεύει μια χημεία που είναι "μου σπας τα νεύρα ή θέλω να κάνουμε πράγματα μαζί". Αυτά είναι κάποια πράγματα που δεν τα ξέρουμε ακόμα και δεν τα έχουμε δει αλλά "παίζουν".

Και χαίρομαι που εδώ βγαίνουν κάποια πράγματα με κάποιο ενιαίο λόγο. Εγώ δεν ξέρω αν με τους δεκαπέντε ανθρώπους που βρισκόμαστε, μπορώ να μιλήσω στην ίδια γλώσσα. Δηλαδή να γράφουμε κάτι και να βγει σε κοινή βάση.

Γιάννης Κ.: Πάνω σ' αυτό που είπε η κοπέλα, θέλω να πω ότι η ασφαλιστική δικλείδα είναι η αυτοοργάνωση, ότι "παίρνω ένα χώρο και τον αυτοδιαχειρίζομαι". Από εκεί και πέρα το αν θα διαμορφώσουμε, μια από κοινού άποψη, είναι κάτι που θα έρθει με την πάροδο του χρόνου.

Ένα περιοδικό π.χ. μπορεί να έχει διαφορετικές απόψεις στην αρχή, που όσο όμως περνάει ο καιρός θα συγλίνουν. Αν πείσεις στην παγίδα, ότι πρέπει οπωσδήποτε να υπάρχει ομοιογένεια, τότε μάλλον διαλύεται μια κατάσταση. Η ομοφωνία προκύπτει μέσα από μια διαλεκτική και την καθημερινή τριβή.

Χ: Όσον αφορά την ομοφωνία και την έλλειψη της, το να λες ότι η ομοφωνία είναι μια παγίδα είναι πολύ γενικό, γιατί όταν σκοπεύεις να παρέμβεις μόνο στο πολιτικό, η ύπαρξη της είναι κάτι το απαραίτητο. Όταν όμως έχεις σκοπό να έρθεις σε

επαφή με τις ανθρώπινες σχέσεις του χώρου σου, τότε μπορεί σίγουρα να υπάρξει διάσταση απόψεων. Όταν όμως το επίπεδο παρέμβασης είναι καθαρά πολιτικό, τότε πρέπει να συγγλίνουν οι απόψεις, τουλάχιστον σε μεγάλο βαθμό.

Γιάννης Κ.: Εγώ αυτά τα δύο τα βλέπω να συνδέονται άμεσα.

Χ: Νομίζω ότι εδώ, επιτελούνται και οι δύο λειτουργίες, και η πολιτική και η ανθρώπινη, επιμερισμένα όμως, δε συγχέονται. Δε γίνονται από τα ίδια άτομα οι πολιτικές λειτουργίες και οι λειτουργίες της επικοινωνίας με τη γειτονιά, ή γίνεται αυτό;

ΣΤΕΚΙ: Αυτό γίνεται...

Χ: Τότε η διαφωνία πώς διευθετείται; Όταν π.χ. μόνο τρία άτομα ενδιαφέρονται για το έντυπο;

Πόπη: Όταν μόνο τρία άτομα ενδιαφέρονται γι' αυτό και οι άλλοι δε γουστάρουνε ή δεν τραβάνε, αυτοί οι τρεις πολύ απλά δεν περιμένουνε τους άλλους.

Χ: Άρα μέσα στην όλη διαφωνία, υπάρχει συμφωνία...

Γιάννης Κ.: Και βέβαια, δε μιλάμε για τις πλέον αγεφύρωτες διαφωνίες...

Μάριος: Γι' αυτό και βάζω τον εαυτό μου σε αυτή τη διαδικασία. Δεν είναι πολιτικός στόχος, το να μιλήσουν δέκα άτομα για τις φυλακές, να συμφωνήσουν για τις φυλακές και θα αλλάξουν οι φυλακές...

Για μένα κύριος πολιτικός στόχος είναι ν' αλλάξει

η καθημερινή σου ζωή, ν' αλλάξουν οι σχέσεις σου με τους ανθρώπους και να τις δεις τελείως διαφορετικά. Για μένα αυτό είναι το βασικό ζήτημα. Το θέμα είναι καθετί που λες, να μπορείς να το συλλαβίσεις σε σχέση με τους τριγύρω σου...αλλιώς καλύτερα να γράφεις βιβλίο.

Άρης: Πάντως δεν είναι τόσο τραγικά τα πράγματα. Για μένα, δύο είναι τα κοινά, βάση των οποίων έχω βρεθεί με όλους αυτούς τους ανθρώπους. Το πρώτο είναι ότι είσαι αντίθετος, στην εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο. Γιατί δεν έχει έρθει εδώ κάποιος που να δηλώνει σύμφωνος με έναν καπιταλιστή. Και το δεύτερο είναι ότι είσαι ενάντια στην εμπορευματοποίηση της ζωής σου.

Από εκεί και πέρα, πώς τα ερμηνεύει ο καθένας, τί θεωρεί εκμετάλλευση και τί εμπορευματοποίηση, δικό του πρόβλημα. Ο καθένας το ερμηνεύει όπως θέλει και βγάζει την άποψη του. Για μένα αυτές οι δύο αρχές σε κάνουν να βρίσκεσαι με έναν άνθρωπο. Εσύ μπορεί να νομίζεις ότι η εκμετάλλευση οφείλεται στην αστυνομία, εγώ μπορεί να λέω στους παπάδες.

Σ' αυτό δεν υπάρχει πρόβλημα...

...χρειάζεται
κάτι παραπάνω
από το μίσος
για τους φασίστες...

...χρειάζεται
κάτι περισσότερο
από τη συμπνοια
και τη δεδομένη
ταξική αλληλεγγύη
στους μετανάστες...
...είναι καιρός
να καταλάβουμε πως
είμαστε όλοι
μετανάστες

ΠΡΟΒΟΛΗ
SLIDES
" από τον
απρίλη
στον εθνικό
κορμό"

ΘΕΑΤΡΙΚΗ
ΠΑΡΑΣΤΑΣΗ
" where
are you
from"

παρασκευή 19 απρίλη 9μμ
στο αυτοδιαχειριζόμενο στέκι περιστερίου

ΜΕΤΡΩΝΤΑΣ ΤΟΥΣ ΝΕΚΡΟΥΣ

* ΠΡΕΖΑ.

Τί γίνεται σήμερα;

Οι μπάτσοι πουλάνε την ηρωίνη;

* ΜΗΡΟΣΤΑ ΣΤΑ ΝΕΑ ΝΑΡΚΩΤΙΚΑ

Τί πρόκειται να σπρώξουν για την
καταστολή της γενιάς που έρχεται;

* ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ

Πώς μεθοδεύεται η αστυνομο-
τρομοκρατία των δυτικών συνοικιών;

ΑΝΟΙΧΤΗ ΣΥΖΗΤΗΣΗ

ΤΗΝ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 7 ΑΠΡΙΛΗ ΩΡΑ 7.00

ΣΤΗΝ ΠΛΑΤΕΙΑ ΕΞΩ ΑΠΟ ΤΟ ΣΤΕΚΙ

ΑΥΤΟΔΙΑΧΕΙΡΙΖΟΜΕΝΟ ΣΤΕΚΙ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙΟΥ
ΚΑΡΥΑΤΙΔΟΣ 166 ΠΙΣΩ ΑΠΟ ΠΛΑΤΕΙΑ ΔΕΓΛΕΡΗ

Σάββατο 18 Μάρτη

Ανοιχτά στέκια ως χώροι και μέσο παρέμβασης στην κοινωνία

Γιάννης Κ.: Η σημερινή συζήτηση, έχει σα θέματα ανοιχτά στέκια και την προοπτική παρέμβασής τους, στην κοινωνία. Τα ανοιχτά στέκια και οι αυτοδιαχειριζόμενοι χώροι, έχουν ένα μεγάλο κίνδυνο. Αυτός ο κίνδυνος μεταφράζεται σε μια λογική εσωστρέφειας που για καιρό υπήρχε, μια εσωστρέφεια που οδήγησε το χώρο στα πρόθυρα της διάλυσης, χωρίς να ξεχνάμε βέβαια το μόνιμο κίνδυνο της καταστολής.

Ξεκινώντας από τη χθεσινή κουβέντα, έχουμε να πούμε πως η μίνιμουμ συμφωνία σ' αυτό το χώρο, είναι η αυτοδιαχείριση, χωρίς όμως αυτό να αρκεί. Δεν αναζητάμε καταφύγια μέσα στη μητρόπολη για να κλειστούμε. Το κλείσιμο οδηγεί με μαθηματική ακρίβεια, στην αυτοπεριθωριοποίηση και στη γραφικότητα. Άλλωστε το μόνο πράγμα που μπορεί να σε κρατάει ζωντανό, είναι το άνοιγμα στην κοινωνία. Η εξωστρέφεια, που για μας, όσο βαρύ κι αν ακούγεται, πρέπει να έχει επαναστατικά χαρακτηριστικά. Δεν θέλουμε να αρκούμαστε σε μια μεταρρυθμιστική κριτική.

Αυτό σχετίζεται με το αν ο εντοπισμός των κοινωνικών προβλημάτων αρκεί, και αν δεν αρκεί ποιά προοπτική μπορεί να έχει ακόμη κι αυτός ο χώρος, όχι απλά σα χώρος, αλλά σα μέσο έκφρασης και επικοινωνίας. Και θεωρώ ότι η προοπτική αυτού του χώρου είναι η αυτοκατάργησή του.

Να φτάσει σε τέτοιο επίπεδο, ώστε πλέον να μη χρειάζεται. Αυτό πρακτικά σημαίνει ότι, αν η κοινωνία έχει συνειδητοποιήσει και πράττει κάποια πράγματα, τότε ίσως αυτός ο χώρος να μην χρειάζεται, αφού η κοινωνική αναγκαιότητα θα έχει περάσει σε άλλο επίπεδο.

Πόπη: Ένας χώρος, όποιος και να είναι, δεν είναι ο αυτοσκοπός. Είναι ένα μέσο που το χρησιμοποιείς για να βγείς προς τα έξω, κάτι που όμως και πάλι "παίζεται". Η ανάγκη σου και η διάθεσή σου να βγείς προς τα έξω, δεν είναι πάντα έτοι-

μη, φτιαγμένη και οριοθετημένη. Πολλές φορές σου "προκύπτει". Δεν μπορείς να λές, όπως ειπώθηκε, χθές, ότι είμαι σε ένα στέκι και έχω διαχωρισμένα, την εσωτερική λειτουργία του χώρου και την παρέμβαση στη γειτονιά. Αυτά τα πράγματα είναι άμεσα συνδεδεμένα μεταξύ τους. Έχουν μια άμεση σχέση και τις περισσότερες φορές αυτό που βιώνεις εδώ μέσα, σου δίνει ή όχι το ερέθισμα να βγεις και να μιλήσεις. Αν μεν δε νοιώσεις αρκετά δυνατός για να βγείς προς τα έξω, δε βγαίνεις ... Αν δε, το κάνεις αναγκαστικά, μάλλον δε βγαίνει αυτό που θέλεις.

Δεν είναι απλά μια "πολιτική" δουλειά, αλλά μια ανάγκη να μιλήσεις προς τα έξω. Να μιλήσεις στη γειτονιά σου, στην πόλη σου, να παρέμβεις στα ζητήματα που νοιώθεις να σε ενδιαφέρουν.

Από την άλλη σίγουρα τέτοιοι χώροι μπορεί και να κινδυνεύουν από εξωτερικούς εχθρούς, που όμως κάποιες φορές μάλλον σε δυναμώνουν. Πάντως ο εξωτερικός εχθρός είναι ο μικρότερος, αφού συνήθως σε κάνει πιο δυνατό για να τον αντιμετωπίσεις. Ο μεγαλύτερος, είναι ο εσωτερικός, ο "κακός εαυτός", που πολλές φορές σε κάνει κομμάτια. Αυτά όσον αφορά τους κινδύνους

Θέλω όμως να μιλήσω γι' αυτό που λέμε παρέμβαση προς τα έξω. Τί δηλαδή ένας τέτοιος χώρος μπορεί και θέλει να κάνει. Λίγο πολύ κάποιος θέλουμε να έχουμε τις "ανταπάτες", ότι μπορούμε να επηρεάσουμε και ν' αλλάξουμε τα πράγματα, αλλά καλό είναι να βλέπουμε την πραγματικότητα, μέχρι που μπορούμε να φτάσουμε και τι μπορούμε να κάνουμε.

Ένα πράγμα που είμαστε σίγουροι ότι μπορούμε να κάνουμε, κι αυτό το πιστεύουμε και το γουστάρουμε, είναι ότι τουλάχιστον σε επίπεδο γειτονιάς, στο χώρο που ζούμε, δουλεύουμε, βγαίνουμε βόλτα, παίζουμε μπάλα και ερωτευόμαστε, σ' αυτό

το χώρο μπορούμε να παρέμβουμε. Μπορούμε να παρέμβουμε και να δημιουργήσουμε σχέσεις όχι μόνο μεταξύ μας μέσα στο στέκι αλλά και έξω από αυτό. Αυτό είναι το ελάχιστο εξασφαλισμένο βήμα μετά την εσωτερική λειτουργία του στεκιού, που είπαμε χθές.

Γιάννης Κ.: Το στέκι δίνει προτεραιότητα στην τοπική δράση, γιατί θεωρούμε ότι συνδέει τη θεωρία με την πράξη. Στη συνοικία το βίωμα του καθενός μπορεί να συνδεθεί καλύτερα με αυτό που έχει στο κεφάλι του. Εξάλλου στη γειτονιά, επειδή υπάρχει πιο άμεση γνώση της πραγματικότητας, ο λόγος σου μπορεί να βρεί το πλέον πρόσφορο έδαφος. Αλλωστε η τοπική δράση είναι η καλύτερη απάντηση στη λογική της μάζας και του συγκεντρωτισμού, που παντού αφήνουν τα ίχνη τους, και που δυστυχώς αγριίζουν και πολλούς "επαναστατικούς" χώρους.

Δεν υποβαθμίζουμε βέβαια την παρέμβαση σε κεντρικά ζητήματα. Δίνουμε όμως μεγάλη βάση στην τοπική δράση, γιατί όλοι έχουμε δει ότι μέσα από την "κεντρική" δράση και το "μαζικό" κίνημα, καλλιεργούνται πολύ πιο εύκολα κάθε είδους ιεραρχίες, κάτι το οποίο είναι πολύ πιο δύσκολο να συμβεί στα πλαίσια της τοπικής δράσης.

Πόπη: Το να υπάρχει κάτι κεντρικό και ενιαίο, είναι και λογικό και καλό, αλλά το πιο βασικό είναι αυτό να εξαπλώνεται και ανατοφένεται να φτάνει στα μέρη που ζεις, να μπορεί να δημιουργεί καταστάσεις, να είναι το αποτέλεσμα πολλών μοριακών καταστάσεων. Όσον αφορά ένα στέκι, αυτό μπορεί να είναι η αφορμή για να ανοίξουν άλλα δέκα, σε δέκα διαφορετικά σημεία της πόλης, ή το σημείο αναφοράς μέσα από το οποίο θα ξεπηδήσουν δέκα διαφορετικές ομάδες στην ίδια περιοχή, με σκοπό να φτάσει πλέον στην αυτοκατάργησή του. Συμπληρώνοντας θέλω να πω ότι η παρέμβαση προς τα έξω, δεν είναι κάτι που αναγκαστικά υπάρχει. Κι εμείς έχουμε περάσει περιόδους που δε μας έβγαине τίποτα προς τα έξω, κάτι που κάποιες φορές είναι φυσιολογικό. Το άνοιγμα στην κοινωνία δεν μπορείς να το κάνεις πιεσμένα.

Νίκος Γ.: Εγώ θα ήθελα να το πάμε παραπέρα, και να πούμε όσον αφορά την παρέμβαση στην κοινωνία, ποια χαρακτηριστικά μπορεί αυτή να έχει. Όταν π.χ. βγαίνεις ανοιχτά και μιλάς για ένα ζήτημα που σε απασχολεί, με ποιό τρόπο το κάνεις αυτό. Παίρνεις την ευθύνη γι' αυτά που λες, βγαίνεις προς τα έξω επώνυμα; Κάτι πολύ σημαντικό που έχει βέβαια και ένα κόστος, με την έννοια ότι εκτίθεται για αυτά που πιστεύεις και δεσμεύεσαι όχι μόνο απέναντι στον εαυτό σου αλλά και απέναντι στον καθένα. Είναι ένα πολύ σημαντικό θέμα και έχει να κάνει και με τις πρακτικές που επιλέγεις.

Είναι άλλο να κάνεις ένα "χόσιμο", που μάλλον δεν το κάνουν επώνυμα σε στέκι γιατί υπάρχουν διάφορες απόψεις και είναι άλλο να κάνεις μια πολύ συγκεκριμένη πορεία για ένα πολύ συγκεκριμένο θέμα. Αυτό που για μένα στο στέκι είναι

ληγμένο, είναι πως οτιδήποτε ξεκινάει από εδώ είτε σε στέκι, είτε σαν πρωτοβουλία έχει την εξής αρχή: Παίρνει προσωπικά ευθύνη απέναντι σ' αυτούς που απευθύνεται, κάτι που έχει τα θετικά του. Αν όμως κάνεις μαλακία έχει τα αρνητικά του και είναι λίγο δύσκολα. Όσο για το αν θα δημιουργηθούν κι άλλα στέκια, καλό είναι, αλλά εγώ δε βλέπω σαν μόνη κατεύθυνση την αυτοδιαχείριση ή κάτι άλλο.

Μαζάρι να έφτιαχναν άνθρωποι στέκια, μόνο και μόνο επειδή έχουν την ανάγκη να μιλήσουν, με όρους πέρα από μαγαζιά και "στολάκια". Αυτό είναι το ζητούμενο. Οι όποιες ανάγκες υπάρχουν και βρίσκουν διέξοδο με όποια χαρακτηριστικά. Έτσι κι αλλιώς κι αυτό το στέκι δεν ξεκίνησε με ληγμένα όλα τα ζητήματα. Υπήρξαν κάποιες κόντρες ανάμεσα σε ανθρώπους που ήθελαν να λειτουργούν βάση γενικής συνέλευσης, και άλλων που ήθελαν να λειτουργούν με όρους "πνευματικού κέντρου", με προεδρείο κ.τ.λ. Και αυτή η κόντρα που ξεκίνησε εδώ μέσα, θα συνεχιστεί και έξω. Όσον αφορά τις πρακτικές, θέλω να πω ότι αυτό που είναι ουσιαστικό, είναι να δώσεις σ' αυτούς που θα'ρθουν π.χ. σε μια εκδήλωση, το κίνητρο να καταλάβουν και να στηρίξουν μια τέτοια ιστορία.

Και σχετικά με το χαρακτήρα της παρέμβασης, νομίζω ότι δεν περιοριζόμαστε σε μια κριτική αλλά καταφέρνουμε να κάνουμε και προτάσεις. Για να δίνεις προτάσεις πρέπει να έχεις μια καθημερινή πρακτική, κάτι που όσο μπορούμε κάνουμε, είτε λέγεται μοίρασμα προκηρύξεων, είτε λέγεται συνθήματα που μπορεί να μην είναι επώνυμα αλλά όλοι ξέρουν ποιοί τα γράφουν. Αν υπάρχει διάθεση, βρίσκεις τρόπους και μέσα να ενεργήσεις. Το θέμα είναι αν θες να μιλήσεις προς τα έξω ή παίρνεις ένα χώρο που έτσι κι αλλιώς δικαιωματικά σου ανήκει, αλλά σταματάς εκεί και δεν τον εξελίσσεις. Τότε μάλλον αυτός ο χώρος θα χαθεί.

Πόπη: Το θέμα είναι με τι διάθεση και με τι τρόπο θα βγούν κάποια πράγματα προς τα έξω.

Αν δεν υπάρχει ανάγκη να βγούν, και αν ο τρόπος που θα βγούν δεν είναι αυτός που ικανοποιεί, τότε καλύτερα να μη βγούν. Κάτι που είναι αρκετά συζητήσιμο, και υπάρχει τρόπος να λυθεί. Το άλλο είναι ότι πραγματικά εκτίθεται. Ένας ανοιχτός χώρος, στον οποίο βρίσκεισαι καθημερινά ότι και αν κάνεις, σε καθιστά υπεύθυνο για όλα όσα πράττεις ή δεν πράττεις και σε αναγκάζει να τα αντιμετωπίζεις αρκετά σοβαρά.

Χ: Αυτή η ευθύνη απέναντι στον κόσμο σίγουρα λειτουργεί θετικά αλλά μήπως δρα ανασταλτικά σε κάποια λεπτά ζητήματα που υπολογίζοντας το κόστος, δεν παίρνεις διαφορές πρωτοβουλίες;

Πόπη: Κάποιες φορές δημιουργούνται τέτοια προβλήματα **Χ:** Αρα είναι αρνητικό από κάποια άποψη και θετικό από κάποια άλλη. Σε αποκόπτει από πρακτικές που ίσως έχουν κάποια αξία;

Πόπη: Έχουν προκύψει τέτοια προβλήματα, και η απάντη-

ση είναι ότι η δικιά σου υπευθυνότητα δεν έγκειται στο πως θα αντιδράσουν οι άλλοι αλλά στο τι θέλεις εσύ να βγάλεις. Όταν θες εσύ να κάνεις κάτι δε σ' ενδιαφέρει τι αποδοχή θα έχεις.

Χ: Δεν μιλάω μόνο σε επίπεδο απλής κόντρας. Μιλάω για πιο χοντρά πράγματα, όπου κάποιος κάνει κάτι, αγνοώντας πιθανά την ύπαρξη μιας περιφερειακής ομάδας. Πιθανά αποκόπτεσαι από πρακτικές που αν δε συμφωνεί η συνέλευση, μπορεί να συμφωνεί κάποιος που έρχεται στο στέκι και τις θεωρεί αναγκαίες.

Άρης: Από ποια πρακτική σε αποκόπτει; Από τα "μπουνκάλια"; Όποιοι είναι να το κάνουν, το κάνουν ... Τι να λέμε τώρα... Μήπως έβαλε κανείς τ' όνομα του σ' ότι έκανε; Δεν είναι ζήτημα αυτό. Η πραγματικότητα και η αξία μιας ενέργειας χωρίς να μιλάμε για "μπουνκάλια", βρίσκεται στο να βγαίνεις δημόσια

και
να
προ-
κα-
λείς.
Και
τελικά
ιερα-
ρχείς κά-
ποια
πράγμα-
τα, και
κάνεις
αυτά που
γουστά-



ρεις. Μπορεί να μη σου επιτρέπει αυτός ο χώρος να φτιάχνεις διάφορα αλλά αυτό εμένα δε με απασχολεί. Όταν είναι να κάνω κάτι που έρχεται σ' αντιθεση μ' αυτό που λέγεται υπάρχουσα κατάσταση, θα το κάνω και ό, τι γίνει αλλά μάλλον θα υπάρχει σοβαρός λόγος. Π.χ. όταν έπαιξε η κατάσταση στο "ARISTON" πριν 3 χρόνια, υπήρχε διάθεση από τον κόσμο να παίζει ξύλο χωρίς μαντήλια σποδήποτε κι αν γινότανε. Περιμέναν όλοι οι κάτοικοι να έρθουν τα MAT και είμασταν με το πανώ "φάτσα κάρτα", έτοιμοι για όλα.

Εκεί φαίνεται και η πρακτική σου. Από την άλλη σε καιρούς περίεργους μπορεί π.χ. να βγάλεις μια αφίσα και να μην την υπογράψεις, κάτι που έχει γίνει εδώ στο παρελθόν, κι αυτό είνα σε ένα βαθμό αρνητικό.

Χ: Εγώ δεν νομίζω ότι είναι αρνητικό, ούτε ότι έχεις να δώ-

σεις λόγο σε κανένα.

Άρης: Είναι αρνητικό, γιατί εκεί φαίνεται τι δύναμη έχεις να παρέμβεις στην πραγματικότητα ουσιαστικά.

Τζακ: Εγώ θέλω να σχολιάσω κάτι πάνω σε αυτά που έλεγε η Πόπη, όσον αφορά την παρέμβαση στην κοινωνία. Στην κουβέντα τακτικά αναφέρθηκε, το "μέσα" και το "έξω". Κι αυτό δεν αφορά μόνο το Στέκι Περιστερίου. Αφορά τα πάντα, ή σχεδόν τα πάντα, από αυτά που συλλογικά κάνουμε. Υπάρχει κάποιο "μέσα" και κάποιο "έξω", τα οποία τις περισσότερες φορές δεν ξέρουμε καν πως έχουν σχηματισθεί, δηλαδή ποιά είναι το όριο.

Αναφερόμαστε όμως σ' αυτά, σκεφτόμαστε βάση αυτών, και ακόμη και μια συλλογικότητα που δεν έχει στη διαχείρισή της κάποιο χώρο, μια πολιτική ομάδα που δεν έχει γραφεία ή στέκι, κι εκεί υπάρχει ένα "μέσα" που είναι οι εσωτερικές λειτουργίες, και ένα "έξω" που είναι η πολιτική παρέμβαση. Αναρωτιέμαι τι σημαίνει, να χωρίζουμε τις ενέργειες που κάνουμε και τη ζωή μας την ίδια πολλές φορές, σε κάποια "μέσα", και κάποια "έξω". Και μήπως θα μπορούσε ν' αναζητηθεί μέσα σ' αυτή τη νοητική κατασκευή, η αιτία για κάποιες ήττες.

Θα πω ένα παράδειγμα, εντελώς σχηματικά, για να κάνω μια σύγκριση: Φαντάζομαι ένα οδόφραγμα που κλείνει ένα δρόμο. Από τη μια μεριά είμαστε εμείς, από την άλλη μεριά είναι οι "άλλοι", οι κακοί. Σ' αυτό το οδόφραγμα δεν μπορείς να πεις ότι υπάρχει ούτε "μέσα", ούτε "έξω". Είναι μια τομή, υπάρχει μια κίνηση και κάποιοι που την κόβουνε. Αυτό το οδόφραγμα μπορεί να είναι σε μια γωνιά και να έχει δύο μέτωπα ή αν είναι ζόρικα τα πράγματα και σου την πέφτουν από παντού, μπορεί να έχει και τρία. Πρέπει όμως σίγουρα να έχει μια πλευρά ανοιχτή, όχι για να φύγουμε, αλλά γιατί αυτή η πλευρά είναι η πλευρά που καταργεί το "μέσα" και το "έξω". Είναι το σημείο που επικοινωνούμε με κάποιους άλλους. Είμαστε οι άλλοι και βρισκόμαστε και εδώ και εκεί. Αυτή η ανοιχτή πλευρά στο τετράγωνο, αυτό το πέραςμα, είναι η κοινωνία. Άμα κλείσει και η τέταρτη πλευρά, τότε υπάρχει "μέσα," και "έξω", έχει γίνει ένα τετράγωνο, κι αυτοί που βρίσκονται μέσα, σίγουρα "την έχουν γαμήσει", και καλύτερα να φεύγουν και να βγούνε έξω.

Αυτό το παράδειγμα το είπα γιατί καμιά φορά σκέφτομαι, και όχι μόνο για το στέκι, πόσες φορές μπορεί να έχουμε παγιδευτεί σε κάποιο "μέσα" που φτιάξαμε, επειδή δεν βρήκαμε τον τρόπο να δράσουμε έξω. Δεν βρήκαμε τον τρόπο γιατί όταν φτιάξεις ένα "μέσα" και ένα "έξω", πλέον δεν υπάρχει τρόπος. Πιο συγκεκριμένα εννοώ ότι σ' ένα οδόφραγμα υπάρχει η πολεμική διάσταση, ότι δηλαδή εκεί γίνεται κάποια σύγκρουση. Γι' αυτό πιστεύω ότι πρέπει να είναι ανοιχτό από μια πλευρά. Αντίθετα σε μια κατασκευή μιας συλλογικότητας που υπάρχει "μέσα", υπάρχει πολλές φορές ο κίνδυνος να αναπτυχθούν εκείνες οι συμπεριφορές, σχέψεις ή συνήθειες που δη-

λητηριάζουν πολλά πράγματα.

Και κυρίως ακυρώνει την πολεμική διάθεση που μπορεί να έχει αυτή η συλλογικότητα. Πολεμική διάθεση όχι απαραίτητα με σφαίρες, πέτρες και μπουκάλια. Ακόμη και με σκέψεις, με λέξεις, έννοιες και αισθήματα με οτιδήποτε. Κι έτσι συμβαίνει πολλές φορές, εκεί που είμαστε "μέσα" και ξεκινάμε με διάθεση κόντρας, να βρισκόμαστε πάλι "μέσα" με διάθεση κατανάλωσης και αυτοκατανάλωσης. Και δεν μπορούμε να καταλάβουμε πως έγινε αυτή η αλλαγή. Ίσως να φταίει το ότι κουβαλάμε μέσα μας κάποιες έννοιες που δεν είναι καν δικές μας, είναι κληρονομημένες. Και αυτό το "μέσα", και το "έξω", αν το καλοσκεφτούμε, έχει να κάνει με την κατοικία και την οικογένεια, κατά κύριο λόγο. Δηλαδή, το "μέσα" του σπιτιού και το "έξω" της κοινωνίας.

"Μέσα" ισχύουν κάποιοι νόμοι, κάποιες σχέσεις, κάποια πράγματα, "έξω" ισχύουν άλλοι νόμοι, άλλες σχέσεις, άλλα πράγματα και υπάρχουν οι πόρτες και τα παράθυρα που το "μέσα" και "έξω" επικοινωνούνε αλλά που είναι δύο διακριτά πράγματα.

Ίσως από τις εμπειρίες που έχουμε, των στεκιών, των συλλογικότητων, των ομάδων, πρέπει να δούμε πως πρακτικά θα κριτικάρουμε αυτή τη διάκριση "μέσα" και "έξω". Και πως στην ουσία ό, τι φτιάχνουμε, είτε είναι χώροι αυτοδιαχειριζόμενοι, είτε είναι ομάδες, είτε είναι περιοδικά, θα ξεπεράσει αυτή τη διάκριση. Πώς αυτά που φτιάχνουμε θα γίνουν οδοφράγματα. Θα γίνουν χαρακώματα ή εμπόδια, στη ροή των εξουσιών, αλλά χωρίς "μέσα". Πώς θα γίνουν μέτωπα κοινωνικά. Ελπίζω να είναι σαφές.....

Πόπη: Θέλω να πω κι εγώ ένα παράδειγμα πάνω σ' αυτό έστω κι αν φαίνεται πολύ πρακτικιστικό. Πριν από κάποιο χρονικό διάστημα, μας είχαν σπάσει τα τζάμια 2-3 φορές κάποιο φασιστομολάχες. Είχαμε φάει πολλές ώρες συζητήσεων, για το αν θα βάλουμε κάγκελα στα τζάμια για να μην σπάνε.

Είχαμε προβληματιστεί πολύ για το αν θα βάλουμε κάγκελα αφού αυτά περιφράζουν ένα χώρο. Όσο συμβολικό κι αν είναι σίγουρα δείχνει κάπως το "μέσα" και το "έξω". Και βρήκαμε κάποιες πατέντες ώστε αυτά τα κάγκελα, όσο είναι δυνατό να μην υπάρχουνε. Είναι ένα θέμα που προκύπτει καθημερινά και που πολλές φορές δεν καταλαβαίνουμε τι αξία έχει. Ακόμη και το ότι χωρίσαμε σ' αυτό το διήμερο της συζητήσεως σε "μέσα" και "έξω", καλλιεργεί ένα διαχωρισμό που δεν υφίσταται.

Δεν υφίσταται γιατί εδώ μέσα κουβαλάς ότι δέχεται από έξω και αντίστροφα ότι βιώνεις εδώ μέσα το βγάξεις και έξω.

Γιάννης Κ.: Βασικά αυτός ο διαχωρισμός γίνεται για να επιμεριστούν τα πράγματα και να συζητηθούν καλύτερα. Ουσιαστικά, όπως είτε και ο Τζακ δεν μπορεί να γίνει αυτός ο διαχωρισμός. Αυτό φαίνεται άλλωστε, από το ότι και χθες η κουβέντα πήγε στο σημερινό θέμα, και σήμερα κουβεντιάζου-

με ζητήματα της χθεσινής κουβέντας.

Τίνα: Υπάρχει και ένα άλλο επίπεδο διάκρισης "μέσα" και "έξω". Νομίζω ότι το να λέμε ότι το στέκι, είναι ένα στέκι γειτονιάς, περιορίζει κάπως το πράγμα. Εμένα από τη μέχρι τώρα δράση του, μου φαίνεται ότι δεν είναι στέκι γειτονιάς. Ένα στέκι ανοίγει σε μια γειτονιά, προσπαθεί καταρχήν να μιλήσει σ' αυτή και έχει ένα ανοιχτό επικοινωνιακό επίπεδο αλλά στην πορεία του πράγματος, το θέμα ανοίγεται. Άλλωστε το Περίστέρι δεν είναι μια γειτονιά, είναι μια πόλη ολόκληρη. Από αυτή την άποψη δεν υπάρχουν τομές αυτής της δράσης στη γειτονιά προς ένα "έξω", στην πόλη ή στην γειτονιά. Δε μιλάμε με όρους, ούτε ζούμε με όρους δεκαετίας '50. Ζούμε με όρους της δεκαετίας μας.

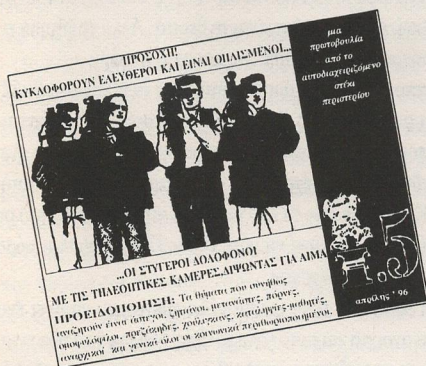
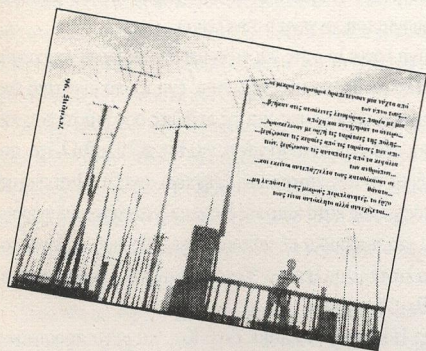
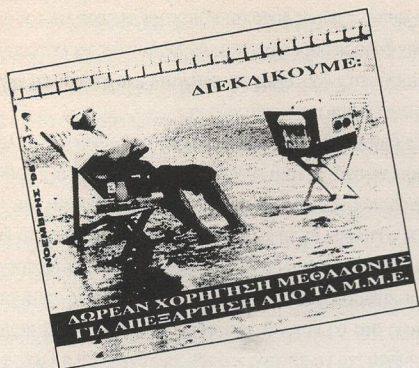
Το Περίστέρι είναι πόλη, οι δυτικές συνοικίες είναι πόλεις ολόκληρες. Ποιό είναι το "μέσα, και το "έξω", είναι δυσδιάκριτο.

Αυτό δεν το λέω για να πω ότι η περιφερειακή δράση δεν έχει σημασία. Ίσα-ίσα, μέσα από τέτοιες δραστηριότητες σαν κι αυτή που ανέλαβε το στέκι περιστεριού, και που πολύ καλά προχωράει, πολλαπλασιάζονται τα μέτωπα. Από την άποψη αυτή, αν υπάρχει ένα επικοινωνιακό επίπεδο, που έχει να κάνει με την παρέμβαση στην καθημερινότητα των ανθρώπων, το ότι δηλαδή σ' αυτό το χώρο, οι άνθρωποι μπορούν να πούνε καφέ, να μιλήσουν, να γελάσουν, πράγματα που αφορούν την καθημερινότητα και που είναι πολύ ουσιαστικά, άλλο τόσο υπάρχει η άλλη πλευρά.

Η πλευρά των πρωτοβουλιών, που είναι εμβέλεις χώρου στεκιού. Και μόνο το ότι το στέκι έχει δημιουργήσει ένα υποδειγματικό μοντέλο για άλλους ανθρώπους, ως ιδέα για άλλα στέκια, δείχνει μια διάσταση. Μόνο που πρέπει αυτή η διάσταση να είναι καθαρή συνείδηση. Και κάθε φορά να πολλαπλασιάζονται αυτές οι επιλογές, επιλογές μιας πρωτοβουλιακής δράσης που έρχεται να συσπειρώσει κόσμο, όχι από το περίστέρι απαραίτητα.

Από αυτή την άποψη, μου είχαν φανεί πολύ ενδιαφέροντα κάποια κείμενα στο δελτίο, που είχαν θέσει αυτά ακριβώς τα χαρακτηριστικά. Και νομίζω ότι μια τέτοια συνείδηση είναι πολύ χρήσιμη. Παρενθετικά δεν μου άρεσε αυτό το κείμενο που έλεγε για το "ραδιόφωνο στα χέρια των δημοτών". Τι σημαίνει "στα χέρια των δημοτών"; Σαν πρόταση.....

Άρης: Πάντως όταν μιλάμε για τοπική δράση, δεν λέμε ότι το Στέκι ασχολείται αποκλειστικά και μόνο με τα προβλήματα της περιοχής. Εδώ απλά σου δίνεται η δυνατότητα σε επίπεδο γειτονιάς να συσπειρώσεις κι άλλο κόσμο και να επικοινωνήσεις μαζί του. Δεν ασχολείται με ζητήματα του στυλ "χάλασε η αποχέτευση κ. Δήμαρχε" αλλά έχεις τη δυνατότητα να παρεμβαίνεις κάτω από συνθήκες που επιτρέπουν την επικοινωνία. Στην Ομόνοια π.χ. είναι δύσκολο να παρεμβείς. Εδώ επειδή βρίσκεσαι καθημερινά, μπορείς να αποτρέψεις τη δημιουργία



κλίματος.

Τίνα: Μου φαίνεται ότι πα-
ντού μπορείς να παρέμβεις αρ-
κεί να το θελήσεις. Μπορείς να
παρέμβεις παντού και δεν υπάρ-
χει αυτή η διάκριση της προνο-
μακότητας της γειτονιάς έναντι
της Ομόνοιας: "η όποια Ομόνοια
είναι αποτρόπαια και απάνθρω-
πη ενώ η γειτονιά είναι ανθρω-
πινη". Νομίζω ότι δεν πρέπει να
βάλουμε αυτό το διαχωρισμό.
Έπειτα όπως έχω πει και στο
παρελθόν, το Περιστέρι για μέ-
να δεν είναι ένα στέκι γειτονιάς.
Το έχω δει από τη δράση του και
δεν το λέω για να ασκήσω κριτι-
κή και να πω "μπράβο παιδιά, τι
έχετε κάνει!"

Άρης: Πάντως το ότι υπάρχει
αυτή τη στιγμή υπάρχει λόγω αυ-
τού του χαρακτηριστικού για μέ-
να. Το ότι δηλαδή και μέχρι τα
άκρα να φτάσει αυτός ο χώρος,
έχει τη δυνατότητα να γίνει κα-
τανοητός στη τοπική κοινωνία.
Γιατί πολύ απλά λειτουργείς εδώ
μέσα και μπορεί να μπαίνουν στη
λούμπα να λες ότι είμαι και εγώ
εκεί μέσα, μαζί με κάποιους άλ-
λους, στην ίδια φάση και να λει-
τουργείς μαζί τους. Και εκεί γί-
νεται κατανοητός. Γι' αυτό το
λόγο και υπάρχουν και μπορείς
να στεγάσεις δραστηριότητες
που δεν αφορούν μόνο ομάδες ή
κόσμο που μένει στο Περιστέ-
ρι. Δε λέμε δηλαδή ότι τη ζήτημα
είναι να μένεις στο Περιστέρι.

Απλά το ότι υπάρχει στηριζε-
ται στη δυνατότητα που σου πα-
ρέχουν αυτές οι περιοχές να γί-
νεται κατανοητός με τα μέσα
που διαθέτεις. Γιατί δεν διαθέ-
τουμε τεράστια μέσα ώστε να
παρεμβούμε σε σημεία μακρινά.
Εμείς διαθέτουμε τη ντουντού-
κα, την αφίσσα, τα σπρέι, το λό-
γο και μ' αυτά παρεμβαίνουμε.

Εδώ υπάρχει η δυνατότητα μ'
αυτά τα μέσα τα λιγοστά να πα-
ρέμβεις και να γίνεις κατανοη-
τός. Γι' αυτό λέω ότι υπάρχουν οι
συνθήκες, αυτές που μπορείς να
κάνεις τον κόσμο να καταλάβει
ποιός και τί είσαι και να μην
φτάσεις στη κατάσταση του
όχλου όπου δεν υπάρχει πλέον η
επικοινωνία.

Τίνα: Πάντως θεωρώ πως εσύ
ή όποιος άλλος εδώ μέσα δεν εί-
στε στην ίδια φάση με τους άλ-
λους, ακόμα και αν μένετε στην
ίδια συνοικία. Αντίθετα εσύ
μπορεί να είσαι στην ίδια φάση
με κάποιον απ' τους Αγ. Ανάρ-
γυρους. Θέλω να πω, υπάρχει
κάτι ούτως ή άλλως, μια διάθεση
που συσπειρώνει κόσμο εδώ μέ-
σα και που αφορά μέτωπα και
αντιθέσεις εκτός γειτονιάς;

Άρης: Αυτό λέμε. Ότι δεν
ασχολείσαι εδώ με τα ζητήματα
τα τοπικά αλλά υπάρχει η δυνα-
τότητα να επιλέξεις το πεδίο που
θα παίζεις. Μπορείς δηλαδή να
βρεθείς με κάποιους άλλους αν-
θρώπους και να βάλεις τα πράγ-
ματα κάτω, όχι τα ζητήματα τα
τοπικά, να βάλεις ζητήματα που
αφορούν όλη την κοινωνία.
Απλά εδώ σου δίνεται η δυνατό-
τητα να βρεθείς με τον κόσμο
που ζει εδώ και ταυτόχρονα μ'
αυτό το κόσμο σου δίνεται η δυ-
νατότητα να πεις "ναι, ρε μαλά-
κες, το Στέκι θα μείνει ανοιχτό".
Και προεξάκρως μπαίνουν, και
χαπάκρως και δεν έχουμε κανέ-
να πρόβλημα. Δηλαδή όταν σου
βάζουνε ζήτημα ότι παίζει πρέζα
στο Στέκι, δε λες ότι δε σκάνε
προεξάκρως, σκάνε και προεξά-
κρως. Δεν έχεις να φοβηθείς τί-
ποτα. και επειδή υπάρχουν αν-
τές οι συνθήκες μπορείς να γίνε-
σαι πιο κατανοητός και να το
πας ακόμα παραπέρα.

Εδώ μέσα υπάρχει η δυνατότητα να στεγαστούν ομάδες και να δηλώνουν ότι στεγάζονται σ' αυτό το χώρο. Αυτό δεν αποκλείεται, το έχουμε πει. Αλλά ένα ζήτημα που μπαίνει έχει να κάνει για παράδειγμα με το τοπικό και τη σχέση με τη γειτονιά. Γιατί τουλάχιστον αυτός ο κόσμος που στεγάζεται εδώ μέσα, πρέπει να συμμετέχει στην όλη κατάσταση του χώρου, να μην χρησιμοποιεί δηλαδή το χώρο στη βάση του είμαι εκεί. Δηλαδή μπορεί να στεγαστεί μια ομάδα που να βγάλει μια άποψη "ουργκ" και αυτή την άποψη να έχουν να την αντιμετωπίσουν αυτοί που στεγάζονται σ' αυτό το χώρο. Πρέπει να συμμετέχει δηλαδή και η ομάδα στην όλη λειτουργία του χώρου (π.χ. γενική συνέλευση). Για μένα μόνο έτσι μπορεί να συστεγαστεί οποιοσδήποτε εδώ μέσα.

Φίλιππος: Ποιές είναι αυτές οι προϋποθέσεις, που ξέρεις εσύ, σαν συμμετοχή στη κατάσταση του χώρου που λες;

Άρης: Να συμμετέχεις στην υπεράσπιση των όσων λες προς τη κοινωνία. Μπορεί να έρθει για παράδειγμα μια ομάδα για τους αντιρροήσεις συνειδήσης και αυτό να δημιουργήσει μια κατάσταση στη γειτονιά. Όπου π.χ. σκάνε κάποια μέρα 20 άτομα και σου λένε "ρε, τι έχετε κάνει εκεί μέσα;" κ.λπ. Όπου να μεν εγώ μπορώ να υπερασπιστώ το δικαίωμα να είναι ο χώρος ανοιχτός στον οποιονδήποτε και στην οποιαδήποτε πρωτοβουλία αλλά ταυτόχρονα πρέπει να υπερασπιστώ και την άποψη π.χ. για τον πόλεμο ή για τα ναρκωτικά που θα βγάλει αυτή η ομάδα.

Αν εγώ είμαι αντίθετος στην άποψη "λευτεριά στο χασίσι" και έρθουν 5 άνθρωποι και μου πούνε "ρε, τί είναι αυτά που βγάζετε", εγώ να μεν θα υπερασπιστώ το δικαίωμα αυτής της ομάδας να στεγαστεί εδώ μέσα αλλά ταυτόχρονα θα πρέπει να είναι και αυτή η ομάδα εδώ μέσα, γιατί θα πρέπει να υπερασπιστεί και το δικαίωμα να βγάλει πράγματα από δω μέσα και να υπερασπιστεί αυτά που βγάζει.

Φίλιππος: Μέσα από τη διαδικασία της γενικής συνέλευσης μπορεί να εξασφαλίσεις αυτό το προηγούμενο που λες εσύ;

Άρης: Εχει πέρα μπορεί να εξασφαλιστεί πάνω στη βάση ότι ο κόσμος είναι σύμφωνος στη φάση που δεν υπάρχει κάτι χοντρό, δηλαδή μια άποψη που να διαφωνεί κάποιος από δω μέσα.

Δημήτρης: Αλλά έτσι και αλλιώς, είναι για μένα ζήτημα ηθικής τάξης, κάποιος ο οποίος διεκδικεί το να εκφράζεται μέσ' από ένα χώρο, με τον ένα ή άλλο τρόπο, να μην έρχεται εδώ π.χ. στη κουβέντα του Σαββάτου, στη γενική συνέλευση αυτού του χώρου. Τρανό παράδειγμα για μένα είναι η Villa Amalias. Στην οποία Villa Amalias μπορεί να συζητάνε 15.000 ομάδες, μπορεί ας πούμε να πηγαίνει ο καθένας εκεί και να κάνει ότι θέλει αλλά όταν αφορά, από την υπεράσπιση αυτού του χώρου μέχρι το πως ο καθένας στέκεται εκεί πέρα, δεν υπάρχει κανείς. Για μένα αυτή η λογική είναι εντελώς λάθος.

Όταν έρχεσαι στο Στέκι να κάνεις μια κουβέντα, έχεις την υποχρέωση να έρχεσαι και στη γενική συνέλευση αυτού του χώρου. Δηλαδή πολύ απλά αυτόν τον χώρο τον έχεις διεκδικήσει στη γειτονιά του περιστεριού και έχεις βάλει μια αρχή που λέει ότι αυτός ο χώρος είναι αυτοδιαχειριζόμενος, ότι τον λειτουργούν δηλαδή όσοι έρχονται. Αν λοιπόν θες να λειτουργήσεις σ' αυτόν το χώρο, έχεις την ελάχιστη υποχρέωση να έρχεσαι στη συνέλευση αυτού του χώρου.

Για ζητήματα που είπε ο Άρης από το πιο σύνθετο που λέει ότι μπορεί να υπάρχει μια λογική όπου εσύ έτσι και δεν έρθεις στη συνέλευση, δεν θα γνωρίζεις κάποια πράγματα και θα 'ρθεις σε αντίθεση με τους άλλους, που για μένα είναι το ένα και για ζητήματα που λένε ότι ο χώρος μπορεί να διατρέχει τους χ, ψ, κινδύνους που εσύ μπορεί να τους αγνοείς επειδή περιορίζεσαι στο να έρχεσαι μια φορά τη βδομάδα, να κάνεις μια κουβέντα και να πηγαίνεις όπου πηγαίνεις και πολλές φορές να το θέτεις σε κίνδυνο.

Και ο κίνδυνος είναι οι ναζήδες, οι μπάτσοι, οι αστροναύτες ή οι αρειανοί. Αλλά πως να το πώ, είναι ζήτημα αρχής το αν κάποιος θέλει να λειτουργεί εδώ πέρα, να έρχεται στην ελάχιστη συλλογική διαδικασία αυτού του χώρου που διασφαλίζει τη λειτουργία του, τη γενική συνέλευση.

Με λίγα λόγια λέω ότι, να και έρθει όποιος θέλει να εκφράζεται, αλλά αν θες να εκφράζεσαι μ' ένα τρόπο μέσ' από ένα χώρο, πρέπει να παίρνεις και τις ευθύνες σου για το πως εκφράζεσαι μέσ' από αυτό το χώρο, για τον πολύ απλό λόγο, αυτός ο χώρος να μην καταντήσει ξέφραγο αμπέλι. Πιστεύω ότι σ' ένα κόσμο που κατά καιρούς διαχειρίζεται τέτοιους χώρους και έχει μια παρουσία σε κάποιους χώρους, μου τη δίνει χοντρά μια λογική που λέει ότι "έρχομαι και μετά μάγκες άντε τα λέμε πάλι σ' ένα χρόνο".

Άρης: Πάντως μη το πάμε εκεί. Και για μένα προσωπικά αυτό είναι το ζητούμενο, το να στεγάζονται εδώ μέσα διάφορες ομάδες, καταστάσεις αλλά μ' αυτή τη λογική. Τώρα δε μιλάμε για την κατάσταση να κάνει μια ομάδα μια συναυλία και να δηλώνει έξω στη κοινωνία ότι στεγάζομαι εκεί και θα με βρείτε εκεί. Αυτό για μένα είναι το θεμικό. Αλλά το ζήτημα είναι ταυτόχρονα να υπερασπίζεις και αυτό το χώρο.

Φίλιππος: Ε βέβαια, άμα δεν ήταν έτσι τα πράγματα θα λέγαμε ότι αυτός ο χώρος είναι όπως μια έκθεση σ' ένα πανεπιστήμιο που συγκεντρώνονται διάφοροι και μετά φεύγουν. Αυτά δηλαδή που λέει μέχρι τώρα ο Δημήτρης τα θεωρώ αυτονόητα. Καλό είναι που τα λες γιατί έτσι γίνεται κατανοητό σε όλους τί περίπου μπορεί να γίνει στο μέλλον, τί γίνεται τώρα και πως λειτουργεί ο χώρος.

Τίνα: Αυτά όλα είναι σωστά αλλά εμένα μου μπαίνει ένα ερώτημα ανοιχτό και αυτό είναι το εξής: Να μεν το Στέκι είναι ανοιχτό σε οποιαδήποτε ομάδα θέλει να οργανώσει εκδηλώσεις κ.λπ. αλλά υπάρχει και μια άλλη πλευρά που λέει ότι μπο-

ρεί οι συζητήσεις, οι εκδηλώσεις, οι συναντήσεις ή ό,τι άλλο, να μην να αποδίδουν και να βάζουν σε ανθρώπους ζητήματα αλλά άλλο τόσο μπορούν να αντιμετωπίζονται απλά και μόνο σαν περιπτώσεις εκδηλώσεων.

Με την εξής έννοια, ότι να γίνεται τη μία βδομάδα εκδήλωση για τις φυλακές όπου πραγματικά μπορεί να έρθουν πολλοί άνθρωποι και να συζητήσουν γι' αυτό το θέμα ή τουλάχιστον να ακούσουν, την άλλη βδομάδα να γίνει κάτι για τον εθνικισμό όπου πάλι θα έρθουν άνθρωποι να ακούσουν την ομάδα που καταθέτει τα ζητήματα, αλλά χωρίς όλο αυτό να αναλαμβάνει μια συνολική ευθύνη μιας πρωτοβουλίας για συνολική και σταθερή δουλειά. Δηλαδή εμένα μου φαίνεται ότι το ερώτημα που παραμένει ανοιχτό είναι αν το στέκι το ίδιο θα μπορούσε να ανοίξει κάποια ζητήματα με τη προοπτική της σταθερής όμως δουλειάς. Γιατί είτε προηγουμένως ο Δημήτρης ότι βγήκανε προσούρες και έγινε δουλειά σαν πρωτοβουλία από το Στέκι και πολύ καλά έκανε που βγήκε.

Αλλά το ερώτημα είναι αν μπορεί να υπάρχει σ' αυτά τα πράγματα προοπτική που ο κόσμος που ήδη λειτουργεί το χώρο ή συσπειρώνεται σ' αυτό το χώρο, περνάει όμορφα τα απογεύματά του ή τα πρωινά του Σαββάτου ή της Κυριακής, αν αυτός ο κόσμος μπορεί να αναλάβει τέτοιες πρωτοβουλίες χωρίς να περιμένει καν τους ξύ να έρθουν και να ζητήσουν το χώρο για να οργανώσουνε κάτι.

Άρης: Κοίτα, αυτό έχει να κάνει με τον ίδιο το κόσμο. Δεν μπορείς να τον βάλεις το μαχαίρι στο λαιμό και να του πεις "τρέχα για τις φυλακές". Και αυτό που λέγαμε πριν είναι αυτό ακριβώς που έλεγα και εγώ, είναι ότι, άλλο θέμα είναι να κάνει κάποιος μια συνάντηση και να φύγει και άλλο να δηλώνει ότι εγώ στεγάζομαι εδώ μέσα.

Τίνα: Ρε συ Άρη, σ' αυτό συμφωνώ. Αυτό θα έλεπε να έρθει κάποιος εδώ μέσα ν' ανοίξει ένα θέμα, να βγούνε και οι σχετιζές αφίσσες, να είναι ο κόσμος του Στεκιού ταλαιπωρημένος και ο άλλος να πει "γεια χαρραντάν, εμένα δε μ' ενδιαφέρει, κάνω την εκδήλωσή μου και τελείωσε, δεν ξαναπατάω". Δεν μιλάω γι' αυτό. Δεν μιλάω γι' αυτούς που θα μπορούσαν να ζητήσουν το χώρο για να κάνουν μια εκδήλωση ή δύο εκδηλώσεις.

Εγώ λέω μέσα από τον κόσμο τον ίδιο του Στεκιού, αν μετά από την εμπειρία των πρώτων χρόνων βλέπετε ότι πέρα από κάποιες παρεμβάσεις θα μπορούσατε να έχετε μια πιο μακροπρόθεσμη προοπτική. Όπου ανοίγετε θέματα που δεν αφορούν βεβαίως μόνο το Περιστέρι αλλά που αφορούν αντιθέσεις μέσα σ' όλη τη κοινωνία.

Άρης: Κοίτα, αυτό έχει να κάνει για μένα με την κατάσταση που υπάρχει τη δεδομένη στιγμή. Γι' αυτό ακριβώς λέμε ότι δεν είμαστε ομάδα, γιατί ο χώρος είναι στον καθένα ανοιχτός, ώστε να μπορεί να βρεθεί εδώ, να λειτουργήσει στη συνέλευση, αρκεί να αποδέχεται τον τρόπο λειτουργίας του χώρου. Αυτή τη στιγμή μπορεί να μην έρχονται οι γείτονες, κάποια

όμως μέρα θά' ρθουν και θα σου πουν: "Ποιος είσαι εσύ ρε μάγκα που έβγαλεις ταμπέλα ότι λειτουργεί έτσι το πράγμα; Αυτός ο χώρος ανήκει στο δημόσιο, εγώ πληρώνω την εφορία και θέλω να μπει φυλακας, να μπει και πρόεδρος, και άμα θες να παίζεις αυτό το παιχνίδι, να δηλώσεις μέλος του πνευματικού κέντρου και νά' ρχεσαι να ψηφίζεις για να βγαίνει στιδήποτε".

Αυτός εδώ ο χώρος έχει μια ιδιαιτερότητα. Δεν τον έχουμε νοιάσει, ούτε έχουμε κάνει κατάληψη, ώστε να πει ο άλλος, νοίκιασαν το χώρο οι τρελοί και θα κάνουν τα δικά τους. Είσαί άμεσα εκτεθειμένος σε όσα είπα παραπάνω. Εκεί πέρα για μένα, θα φανεί, που φάνηκε πριν πέντε χρόνια όταν ξεκίνησε ο χώρος και κατακτήθηκε αυτό το πράγμα. Δηλαδή όταν είχανε σκάσει εδώ 100 άτομα, δημοσιογραφική ομάδα, φωτογραφική ομάδα, ομάδες οργανωμένες από κάποιο κόμμα και γινόντουσαν εδώ πέρα για πέντε μήνες μάχες για το τί θα γίνει και πώς θα λειτουργεί ο χώρος. Τελικά για διάφορους λόγους κατάφερες να λειτουργήσει έτσι ο χώρος γιατί πολύ απλά κι ο κόσμος που τον πλαισίωσε έκανε κατανόηση για πιο λόγο πρέπει να λειτουργεί έτσι ο χώρος, και θέλω να πω ότι αυτό ακριβώς έχει αυτός ο χώρος.

Από δω και πέρα, για να επανέλθουμε, είναι ότι δεν μπορείς να το κάνεις αυτό, ότι δεν υπάρχει ομάδα και ότι λειτουργεί έτσι ο χώρος και είναι ανοιχτός σε όλη τη κοινωνία. Από κει και πέρα αν αυτή η ομάδα καταφέρει να συντονιστεί σε μία περίοδο είναι ένα ζήτημα. Θα μπορέσει να βγάλει μια άποψη και ανάλογα με το σχήμα που θα έχει για το τάδε θέμα ή για το δείνα, εκεί μπορεί να ξεκινήσει ένα ζήτημα και να το πάει για δύο χρόνια ή να το παλεύει τρία.

Αυτό έχει να κάνει με τον κόσμο που συμμετέχει σ' αυτό το σχήμα εκείνη τη περίοδο. Και αυτός ο κόσμος μπορεί να φύγει και να έρθει άλλος κόσμος. Και εντάξει, δεν μπορείς να τους πεις: "τώρα που ήρθες εμείς έχουμε βγάλει τη γραμμή εδώ πέρα, τώρα τρέχουμε για τις φυλακές, τρέχα και συ". Δεν υπάρχει η δυνατότητα δηλαδή να τραβήξει ένας κόσμος ένα ζήτημα βάζοντας την υπογραφή στέκι. Τώρα αν καταφέρουμε να υπάρχει η δυνατότητα να χωράει ένα ζήτημα και να αφορά τους 30 που είναι στη συνέλευση για ένα χρόνο, θα τρέχουμε και οι 30 για ένα χρόνο, και θα μπαίνει η υπογραφή στέκι. Τώρα έστω και ένας να διαφωνεί σ' αυτό δεν μπαίνει η υπογραφή στέκι, γι' αυτό ακριβώς μπαίνει και η πρωτοβουλία από το στέκι. Δηλαδή έστω και ένας να διαφωνήσει, αλλά να διαφωνήσει και να το υπερασπιστεί για ποιά λόγο δεν θέλει να συμμετέχει σ' αυτή τη κίνηση δεν μπαίνει υπογραφή στέκι.

Χ: Πάντως όταν κάνεις μια κατάληψη...

Δημήτρης: Εδώ δεν είναι κατάληψη είναι άλλη φάση.

Χ: Δηλαδή το κτίριο είναι παραχωρημένο;

Άρης: Όχι, απλά προς το παρόν μας ανέχεται η κοινωνία. Για μένα η λογική είναι ότι αυτή τη στιγμή η κοινωνία κοιμάται και όταν ξυπνήσει και θα είναι αγροξυπνημένη θα είναι τε-

λείως γάμησέ με και θα δείξει το πραγματικό της πρόσωπο. Δηλαδή αυτή τη στιγμή είναι όλοι στην κατάσταση, τί είναι αυτοί; Α! Αναρχικοί. Α! Τέτοιοι. Εντάξει τί στεγάζονται στο χώρο; Τί είναι ο χώρος; Δικός μας. Τον δημοσίου δεν είναι; Τον πληρώνουμε. Ε, ασ' τους. Κάποια στιγμή και εκεί θα φανεί τί έχεις κάνει όλα αυτά τα χρόνια, θα φανεί αν είσαι μέσα στη πραγματικότητα και συμμετέχεις στην όλη κατάσταση και παρεμβαίνεις ενεργά. Τότε θα φανεί. Όταν ξυπνήσει η κοινωνία και έρθει να σε φάει, ή έρθει να λειτουργήσει και αυτή έτσι. Εκεί πέρα θα φανεί τί έχεις κάνει όλα αυτά τα χρόνια.

Πόπη: Φαίνεται και καθημερινά. Και καθημερινά έχουμε τα προβλήματα που προκύπτουν με την κόντρα που μπορεί να έρθεις ή να μην έρθεις.

Χ: Θέλω να πω ότι λες σε κάποια φάση ότι ο δήμαρχος έχει επιδιώξει να λειτουργήσει εδώ πέρα με προέδρους και ιστορίες. Από τη μια έχουμε το δικαίωμα να μην υπάρχουν αυτά. Από την άλλη φτάνουμε στο περιορισμό που έλεγες "ποιοί είστε εσείς και τί είναι αυτά που λέτε" σαν να επιζέμεται κάποιος πρόεδρος εδώ μέσα. Είναι ένας περιορισμός ο οποίος γίνεται σ' ένα επίπεδο του τί θα μπορούσε να συμβεί.

Βέβαια λες ότι ομάδες προποβολιτών μπορούν να λειτουργήσουν χωρίς την υπογραφή στέκι. Ισχύει αυτό; Θέλω να πω και αν το στέκι αυτό σαν ομάδα έχει κάποιες ενστάσεις, γιατί επιζέμεται αυτός ο κίνδυνος, πως αυτές οι ομάδες ενώ θα έχουν το δικαίωμα φαινομενικά και τυπικά να λειτουργήσουν, θα κολλάνε κάπου ηθικά. Στο τί πρόβλημα μπορούν να δημιουργήσουν εφ' όσον είναι εδώ και υπερασπίζονται το χώρο.

Άρης: Γι' αυτό λέμε ότι η ομάδα που θα βγάλει την οποιαδήποτε άποψη από δω μέσα θα έχει γνώση της πραγματικότητας στην τοπική κοινωνία. Ταυτόχρονα να μπορεί να έχει επικοινωνία και μ' αυτό το κόσμο. Γι' αυτό λέμε ότι έρχεται εδώ να υπερασπιστεί αυτό το χώρο.

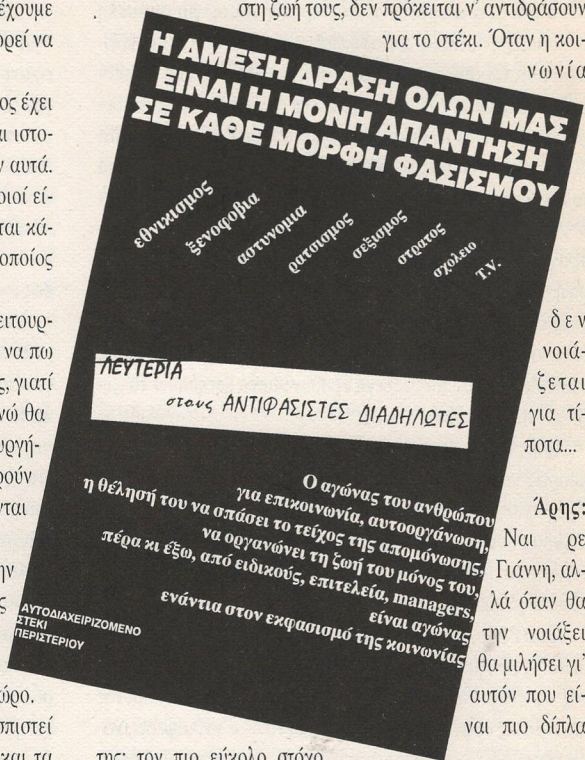
Δεν θα τον υπερασπιστεί ξέρω εγώ που, θα τον υπερασπιστεί εδώ. Όταν λέμε να τον υπερασπιστεί δεν θα πιάσει και τα μπουκάλια. Θα κάτσει στο να μεταφέρει και στην υπόλοιπη κοινωνία τί είναι εδώ μέσα. Γιατί έτσι είναι εδώ, τί θέλεις να βγάλεις από δω μέσα.

Γι' αυτό και θα το κάνεις όχι όταν θα παρουσιαστεί η κατάσταση και θα δεις έξω τύπους να κυνηγάνε μετανάστες γιατί αυτοί φτάνει για την ανεργία. Θα το κάνεις για να τους δείξεις πραγματικά ποιος φταίει για την ανεργία. Δεν θα το κάνεις όταν ξεσπάσει ένας πόλεμος με την Τουρκία. Το θέμα είναι τί θα κάνεις σε όλη αυτή τη πορεία. Γιατί αν θα γίνει ξαφνικά μια επιστράτευση, θα δούμε ποιος θα βγει να κολλήσει αφίσσα "Τουρκοι εργάτες αδέρφια μας", "Κανένas στα σύνορα" κ.λ.π. Αν μέχρι τότε δεν έχεις μεταφέρει κάποια πράγματα σε κάποιο κόσμο και είσαι στη φάση τα κρατάω στο κεφάλι μου, αν γίνει επιστράτευση βγαίνω και εγώ να τους πω τα δικά μου, τό-

τε θα σου πω εγώ που θα πας αν μέχρι τότε δεν έχεις κάνει τίποτα. Εκεί πέρα για μένα παίζεται το παιχνίδι. Και σου 'ρχονται εδώ και σου λένε επιστρατεύεται ο χώρος και γίνεται μαρουνταποθήκη.

Γιάννης: Παιδιά, για το σημερινό θέμα θα συζητήσουμε; **Άρης:** Γι' αυτό μιλάμε.

Γιάννης: Δεν μπορώ να καταλάβω τόση ώρα. Δηλαδή που φαίνεται ότι τόση ώρα συζητάμε ποιά πολιτική έχει το στέκι και ποιά πολιτική πρέπει να κρατάει απέναντι στη γειτονιά. Ενώ είναι φιλοψευτικό αυτό. Όσοι δεν αντιδρούν σε τίποτα στη ζωή τους, δεν πρόκειται ν' αντιδράσουν για το στέκι. Όταν η κοινωνία



Δεν νοιάζεται για τίποτα...

Άρης: Ναι ρε Γιάννη, αλλά όταν θα την νοιάξει θα μιλήσει γι' αυτόν που είναι πιο δίπλα

της· τον πιο εύκολο στόχο.

Και αν μέχρι τότε εσύ δεν έχεις κάνει τίποτα, τρέχα γύρευε. Δεν λέμε ότι όλοι εδώ στο Περιστέρι ή στην κοινωνία είναι αναρχικοί. Δηλαδή μπορεί και να σου λείπει τί κολλάς στις ταπεταριές "μέσα οι Αλβανοί", αλλά είναι στη φάση να σκέφτεται πιο καλά. Γιατί πολύ απλά βλέπει που βγαίνει αυτός ο λόγος, αυτή είναι όλη η ιστορία. Και αυτή είναι η δυνατότητα που σου παρέχουν αυτοί οι χώροι. Σε συνθήκες που επιτρέπουν την επικοινωνία με λίγα μέσα.

Πόπη: Και εκεί είναι που έχει να κάνει το ότι το ατομικό δεν είναι καθόλου αποκομμένο από ένα επίπεδο κοινωνικό. Δηλαδή αυτός ο διαχωρισμός που κάναμε πριν ατομικό ή κοινωνικό, που συνολικά έχει να κάνει μ' αυτό ακριβώς. Με μια πιο άμεση επικοινωνία εκεί που βρίσκεσαι. Δεν την ξεκόβεις.

Τίνα: Ναι, εγώ συμφωνώ σ' αυτό...

Γιάννης Κ.: Απλώς θα ξαναπώ αυτό που είπε ο Γιάννης. Όχι ότι έχουμε ξεφύγει απ' το θέμα αλλά καλό είναι να δούμε τι εννοούμε λέγοντας παρέμβαση.

Τζακ: Πάντως αυτό δεν έχει να κάνει με τα θέματα. Αυτή η ομάδα που αποτελεί τη συνέλευση και τη διαχείριση του στείου, σαν ομάδα δεν μπορεί και δεν πρόκειται ν' ασχοληθεί από κοινού μ' ένα θέμα. Αυτό είναι στη λογική ότι αυτό το πράγμα είναι ανοιχτό και δεν είναι εν πάση περιπτώσει "η ομάδα για τη διάσωση της πολιτικής αρκούδας". Εδώ πέρα είναι ένα στέκι. Δεν είναι μια ομάδα μ' ένα θέμα. Αφού λοιπόν δεν υπάρχει ένα θέμα να συζητηθεί δηλαδή ότι εδώ το στέκι θα παρέμβει στη κοινωνία για τις πολιτικές αρκούδες, θα αρχίσουμε να συζητάμε ποιός θα παρέμβει, το στέκι, όλοι μαζί; Πιστεύω ότι πρέπει να παρέμβουμε πρωτοβουλιακά.

Λέω εγώ ή μάλλον όπως είπε ο φίλος, μ' ενδιαφέρουν οι φυλακές και η άρνηση στράτευσης. είναι ένα θέμα παρέμβασης. Αφού όμως πρέπει να 'ρθει να το βάλει στη συνέλευση δεν μπορεί να συζητηθεί εδώ έτσι. Αντίστοιχα δεν μπορεί να συζητηθεί και κανένα θέμα παρέμβασης. Μπορεί να συζητηθεί γενικά η παρέμβαση, χωρίς θέματα;

Άρης: Αυτό λέμε ότι για να υπάρξει ένα θέμα πρέπει να υπάρχει και αυτός που θα το βάλει. Αν μένα με ενδιαφέρει να λειτουργεί αυτός ο χώρος και ταυτόχρονα να θέλω να πίνω μόνο φραπέ, έτσι δεν θα βγαίνει τίποτα. Αλλά εκείνο που σε έχει περιορίσει να πιάνεσαι με θέματα γενικότερα είναι ότι δεν έχεις και μεγάλες δυνάμεις και πιάνεσαι περισσότερο με τα πιο κοντινά σου, γιατί πολύ απλά δεν έχεις τα μέσα, ούτε τυπογραφία ούτε τίποτα. Γι' αυτό συνήθως περιορίζεσαι σε θέματα ή τοπικά ή λίγο πιο γενικά.

Γιάννης Κ.: Θα 'θελα να ξεχωρίσουμε αυτό που κάποιος λέει τοπικό με αυτό που κάποιος λέει επαρχιώτικο. Δηλαδή το τοπικό δεν έχει να κάνει με το ότι παρεμβαίνεις σε τοπικά ζητήματα. Πιάνεις ζητήματα που παίζουν σε όλη τη κοινωνία και τα θέτεις εδώ γιατί εδώ βρίσκεσαι. Σε μια πόλη 500.000 κοινωνία είναι. Εγώ αυτό που λέει ο, Τζακ το πρωτοβουλιακό με τη συνέλευση παρόλο που δεν είναι τα ίδια πράγματα τα βλέπω σαν το ίδιο. Το πρωτοβουλιακό τουλάχιστον όπως το 'χω στο μυαλό μου, συνδέεται με τη συνέλευση και αντίστροφα. Το ότι δεν μπαίνει πολλές φορές η υπογραφή στέκι δεν μπαίνει επειδή δεν γουστάρει κάποιος να μπει. Εξαρτάται από διάφορους λόγους, π.χ. ότι κάποιος θέλει να ασχοληθεί επιτακτικά με το θέμα, του μπαίνει τώρα και άμεσα η ανάγκη.

Δημήτρης: Και ένας άλλος λόγος είναι ότι έτσι και αλλιώς πολλές φορές το να βάλεις την υπογραφή "στέκι" σ' ένα πράγμα που μπορεί να επεξεργάζονται 4 ή 5 και στους άλλους να μην μπαίνει τόσο επιτακτικά, εμείς καταλάβαμε ότι είναι φιλοψέμα. Εγώ πιστεύω ότι αυτή η ιστορία είναι μια ιστορία που τη βρίσκουμε μπροστά μας είτε σε σπίνια είτε δεξιά και αριστερά, την ίδια ιστορία με τον ένα ή άλλο τρόπο. Προκύπτει σε 4 ή

5 αλλά ξαφνικά η ανάγκη των 4 ή των 5, βγαίνει προς τα έξω σαν ανάγκη όλων.

Εμείς θεωρούμε ότι κατ' αρχήν αυτό το πράγμα είναι λάθος για δύο λόγους: Ο ένας λόγος είναι ότι έτσι και αλλιώς δεν είναι ανάγκη των 10 ή των 15. ο άλλος είναι ότι καλλιέργει μια λογική που λέει ότι έτσι και αλλιώς δεν το τρέχουμε περισσότεροι από τους 4 ή τους 5 αυτό το ζήτημα και ότι έτσι και αλλιώς θα προκύψουν κόντρες του στυλ ότι ναι το βγάλαμε μαζί εσύ γιατί δεν έτρεξες; Αν βάλουμε μια υπογραφή που λέει ότι είμαστε 20, γιατί τρέχουμε 5 και όχι όλοι; Γιατί ένα περιοδικό που το βγάζουμε 10, γράφουμε 3 και το τρέχει ένας;

Αυτά είναι ζητήματα που οι περισσότεροι έχουν τέτοια εμπειρία και αυτός είναι και ο λόγος που αν θέλουμε να δώσουμε ένα βάρος, αυτό το βάρος πέφτει - ξεφεύγω λίγο τώρα - έτσι και αλλιώς στο διαδικαστικό της ιστορίας. Δηλαδή πως σε ένα πράγμα που το τρέχουμε 5 σιγά σιγά (γιατί έτσι και αλλιώς αυτά τα πράγματα θέλουν χρόνο και δεν θεωρώ ότι κατακτιούνται μέσα σε 1 ή 2 μήνες) θα γίνει πιο σωστή η διαδικασία. Ξεκινώντας από το σκούπισμα και φτάνοντας στο περιοδικό, στη σελιδοποίηση, (για να μη με κοιτάει καλά καλά ο Γιάννης που μας σπάει και τα νεύρα) θα προσπαθήσουμε να είναι πιο συλλογική η διαδικασία και να μην πέφτει το βάρος πάνω σ' έναν.

Τίνα: Πάντως Δημήτρη, να σωστά είναι όλα αυτά. Δηλαδή αν είναι να υπάρχουν κάποιοι άνθρωποι οι οποίοι ενδιαφέρονται για ένα ζήτημα δεν μπορεί να μπει η υπογραφή στέκι.

Το αντίθετο θα ήταν τραγικό σφάλμα, λάθος από κάθε άποψη. Εμένα μου φαίνεται όμως πως υπάρχει και ένα άλλο ζήτημα το οποίο είναι το εξής: Έχει απασχολήσει τη συνέλευσή σας η εκδοχή στο μέλλον, εσείς οι ίδιοι να επεξεργαστείτε πράγματα στα οποία προφανώς θα συμφωνείτε ότι είναι ζητήματα κοινού ενδιαφέροντος σε μια μακροπρόθεσμη βάση, αναλαμβάνοντας τα ρίσκα που έβαλε προηγουμένος ο Άρης; Και που είναι λογικά σε τέτοιους χώρους π.χ. καταλήψεις γιατί είναι δημόσιοι χώροι άρα εκτείνονται και έχεις ρίσκα γιατί είσαι δημόσιος, δεν είσαι ο άγνωστος Χ που κάνει κάτι και εξαφανίζεται μετά. Έχεις μια διαρκή παρουσία και όλοι ξέρουν που βρίσκεσαι. Και να τον ξεπεράσετε αυτόν τον κίνδυνο, με την προοπτική μια τέτοια πρωτοβουλία μακροπρόθεσμης βάσης να συσπειρώσει ξεκινώντας από δω μέσα, χωρίς να περιμένετε κάποιον να έρθει. Γιατί θα μετρήσει πια μια δυναμική σε διαδοχικό επίπεδο.

Δηλαδή αυτό για μένα θα ήταν μια καθαρά μητροπολιτική δράση που νομίζω ότι για το στέκι του Περιστερίου που έχει κατακτήσει πολλά πράγματα, έχει μακροπρόθεσμη αξία. Αυτό όμως είναι ζήτημα βούλησης.

Για παράδειγμα λέμε ότι επεξεργάζομαι το αντιρατσιστικό θέμα γιατί θεωρώ ότι οι άνθρωποι που έρχονται εδώ πέρα βγάζουν πράγματα σε φυλλάδια, σε βιβλία που διακινούνται,

σε συζητήσεις καθημερινής βάσης έχουν κουβεντιάσει το θέμα και έχουν εκδηλώσει ενδιαφέρον και το αναλαμβάνουν αυτό όχι σαν πρωτοβουλία 2 ή 3 αλλά ομαδικά το στέκι. Γιατί το θέλει, γιατί έχει αυτή τη προοπτική, γιατί λέει ότι πέρα από την οργάνωση του σκουπίσματος, του καφέ, του πλυσίματος των άπλων ποτηριών, τον τρόπο με τον οποίο θα βγει η μπροσούρα και να διανεμηθεί, υπάρχει και αυτή η επιθυμία. Δηλαδή κόσμος που θέλει να περάσει συλλογικά και σε ένα άλλο επίπεδο.

Και εκεί φαίνεται γιατί το να πεις από κοινού πλένο ποτήρια ή ανοίγω ένα χώρο πρέπει ούτως ή άλλως λογικά για να κρατηθεί και στο χρόνο και να συσπειρώσει ακόμα περισσότερους ανθρώπους, πρέπει να έχει επιλέξει μια προοπτική ότι "εδώ ρε, παιδί μου, παίζεται κάτι πολύ χοντρό", δεν είναι ένα οποιοδήποτε καφενείο. Δεν είναι καφενείο εδώ μέσα, δεν είναι ένας χώρος όπου απλά περνάμε τις ευχάριστες ώρες.

Γιάννης Κ.: Πιστεύω ότι αυτοί οι χώροι έχουν μεγάλη σημασία. Πιστεύω ότι μέσα από αυτούς τους χώρους θα ξεπηδήσουν νέες μορφές αντίστασης, που θα βοηθούν ανατροπές. Έχω την εκτίμηση ότι το βάζουμε αυτό. Όταν λέμε ότι η κριτική που γίνεται στα πράγματα πρέπει να είναι επαναστατική και όχι απλή κριτική, πιστεύω ότι το βάζουμε. Και αυτό φαίνεται όταν λέμε ότι σκοπός του στεκιού είναι να γίνει υπέρβαση. Και η υπέρβαση θα γίνει όταν φτάσουμε 100 άτομα να έχουν μια κοινή συνειδητοποίηση πάνω σε κάποια πράγματα ώστε να δρουν σε καθημερινό επίπεδο. Δηλαδή εκτιμώ ότι το στέκι σε μια τέτοια προοπτική κινείται.

Τα πρωτοβουλιακά για μένα έρχονται και δένουν, γιατί όσες πιο πολλές πρωτοβουλίες αναλαμβάνονται, ανεβάζουν και το επίπεδο της συνέλευσης και έτσι η πρωτοβουλία συνδέεται άμεσα με την λειτουργία του στεκιού και μ' αυτό που λέμε άμεση δράση. Πολλές φορές το πρωτοβουλιακό έγινε ανάγκη γιατί πολλά πράγματα δεν προλάβαν να συζητηθούν, μια και γύρω μας παίζουν χίλια δυο πράγματα. Αυτοί οι χώροι αν έχουν κάτι το επαναστατικό είναι γιατί έχουν τα μέσα.

Το μέσο τί είναι; Είναι μια πορεία που κάνεις προς κάτι και επιλέγεις αυτό το μέσο. Άμα κάποιος αναγκαστείτε αλλάζουνε σαφώς θα συνεχίσουν να υπάρχουν στέκια ή θα αλλάξει η μορφή τους. Όσοι λειτουργούν στο στέκι δεν τ' όφτιζαν με τη λογική να λένε ότι το στέκι είναι γαμώ τα στέκια. Τό 'φτιάζαν με τη λογική, ώστε κάποια στιγμή να μην χρειάζεται. Και το να μη χρειάζεται είναι αυτό που λες εσύ να κάνεις ένα σωρό πράγματα.

Δημήτρης: Εγώ νομίζω ότι ο Τζακ αλλά και η Τίνα αν θέτουν ένα ζήτημα είναι σε ποιά βάση γίνεται αυτή η δράση. Νομίζω ότι αυτό ρωπάς. Ναι, είναι ένα μέσο για να εκφράζεσαι, αλλά σε ποιά βάση; Έχω την εκτίμηση ότι είναι λίγο νορίς, όχι πολύ αλλά είναι νορίς, ώστε να μας μπουν τέτοια ζητήματα. Γιατί το να μπει σε μια τέτοια διαδικασία να έχεις σταθερή

παρέμβαση πάνω σ' ένα πράγμα πολύ πολύ συγκεκριμένο, γιατί σταθερή παρέμβαση μπορεί να είναι και το δελτίο, αλλά δεν είναι ότι μιλάει για κάτι συγκεκριμένο, μιλάει κατά καιρούς για διάφορα πράγματα έτσι κι αλλιώς, παρότι δυο τρία πράγματα μπορούμε να πούμε ότι είναι τα κεντρικά.

Για να φτάσεις σ' ένα τέτοιο σημείο, σ' ένα τέτοιο επίπεδο να λες ότι ναι, ασχολούμαι με κάτι σταθερά και με κάτι συγκεκριμένο, θεωρούμε ότι αυτό το πράγμα πρέπει να κατακτηθεί εσωτερικά. Δηλαδή έτσι και αλλιώς αυτό το πράγμα δεν μπορεί να προκύψει πρωτοβουλιακά. Δεν είναι κάτι δηλαδή που θα 'ρθει να το βάλει κάποιος και θα πούνε οι άλλοι "άντε μάγκες πάμε". Είναι ένα πράγμα που απαιτείται ένας ελάχιστος χρόνος να ζυμωθεί εδώ πέρα. Απαιτείται ένας ελάχιστος χρόνος να εκφραστούν συγκεκριμένες διαθέσεις, πάνω σ' αυτό το συγκεκριμένο.

Εμείς λέμε ότι αν εκφραστούν αυτές οι διαθέσεις πάνω σ' αυτό το συγκεκριμένο, πέρα από το πρωτοβουλιακό, πέρα από τη γενική συνέλευση που δίνει τη δυνατότητα στο καθένα να εκφράζεται με τον ένα ή άλλο τρόπο, μπαίνει μια τέτοια προοπτική. Δεν είναι αντιθετική με τον τρόπο που λειτουργεί αυτός ο χώρος, αλλά σ' ένα βαθμό τότε περνάς σε μία λειτουργία που λέγεται ομάδα ή που ακόμα και αν δεν έχει την υπογραφή στέκι μπορεί να υπάρχει αυτός ο τρόπος παρέμβασης που εσύ βάζεις, από ένα μέρος αυτού του χώρου που πάλι θα δρα συγκεκριμένα. Απλά έτσι και αλλιώς χρειάζεται ένας χρόνος ζύμωσης. Τα λέω αυτά γιατί θα πρέπει να γίνει σαφές σ' ένα κόσμο που έχομαι τώρα εδώ ότι πριν 15-16 μήνες αυτός ο χώρος ήταν έτοιμος να κλείσει. Καλώς ή κακώς τα πράγματα ήταν πολύ άσχημα, είχε φτάσει από το να υπολειπονταν ο χώρος μέχρι το να μη λειτουργεί καθόλου και ζουστά στραβά κατ'άφερε μέσα σ' αυτόν τον ένα ενάμιση χρόνο να έχει εξασφαλίσει μια λειτουργία καθημερινή και από κει και πέρα τον τελευταίο χρόνο περισσότερο να επιχειρεί να παρέμβει στη γειτονιά, στο Περιστέρι.

Πιο συγκεκριμένα μ' ένα δελτίο, πέρα από τα συνθήματα που έτσι και αλλιώς ήταν μια πρακτική που έχει κατακτηθεί εδώ και καιρό και λέω ότι ναι υπάρχει αυτό σαν όραμα, σαν προοπτική αλλά απαιτείται χρόνος. Εγώ νομίζω ότι είναι ευχής έργο να κατακτηθεί εδώ πέρα το ότι υπάρχουν 4 ομάδες π.χ. που παρεμβαίνουν σταθερά σ' ένα συγκεκριμένο θέμα, είτε είναι ρατσισμός, είτε είναι μαύρη δουλειά στα συνεργεία της θηβόν, το α ή το β ζήτημα, αλλά έτσι και αλλιώς είναι ένα πράγμα που ο χρόνος θα το δείξει.

Τίνα: Μπορεί να είναι και 15 θέματα παράλληλα. Εγώ δεν μιλάω για "το θέμα".

Δημήτρης: Γι' αυτό είπα και εγώ ότι είναι ευχής έργο να είναι 5-6 πράγματα.

Ψ: Εγώ δεν πιστεύω ότι έχει χαθεί η ταυτότητα του στεκιού και η προοπτική που έχει καθορίσει. Αυτό είναι κάτι που

υπάρχει. Το θέμα είναι όλα αυτά που πιστεύουμε τελικά πως γυρνάνε σε μας.

Εννοώ πως θέλοντας να πετύχουμε ένα ελευθεριακό χαρακτήρα και ίσα δικαιώματα με ανθρώπους, δεν μπορούμε να ανοίξουμε εδώ πέρα μια κατάσταση που να ερχόμαστε να πίνουμε καφέ και μετά από αυτό να λέμε ότι ωραία περνάμε αλλά πάμε και σ' ένα μπαράκι που τελικά μπορεί να είμαστε και πιο ελεύθεροι και να έχουμε όλα αυτά που θέλουμε χωρίς τον νταβατζή από πάνω μας, χωρίς να βλέπουμε τον καταναλωτισμό μπροστά μας και εκεί επαναπαυόμαστε.

Και πιστεύω ότι εδώ πέρα όποιος έρχεται και βλέπει τις κοινές προοπτικές που υπάρχουν μπορεί και αυτός να δει τον κοινό σκοπό που υπάρχει: εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο κι όλα αυτά και να μη μείνει έτσι.

Το θέμα είναι να χειραγωγήσουν μέσα σου αυτό το θέμα με την ίδια τους την ύπαρξη, με την ίδια τους τη συνείδηση. Από κει και πέρα δεν ξέρω αν μπορείς να δώσεις λύσεις και προτάσεις στο πως μπορείς

να το
κ ά -
νεις
αυτό.
Αυτό
π ι -
στεύω
ότι χρί-
νεται
στη συ-
νειδίση
του κα-
θενός, το
πόσο ο
μπορεί να
πράξει, το
πόσο σέ-
βεται το
χώρο εδώ
πέρα και
το πως
πραγματικά

ΜΗΝ ΚΛΑΙΤΕ ΚΟΡΑΚΙΑ

Ένα κορίτσι μετράει την απανθρωπιά μας...

«Αντί να την δογηθούν την καταδικάζουν»

«Πλήρωσε για τις κατ' ελπίδες»

Οι επαγγελματίες καταδότες των ΜΜΕ που σήμερα ζητάνε τον όγκο των δικαστών για τη 16χρονη μαθήτριά Γωγώ Χρονοπούλου, είναι αυτοί που θεωρούν προσβολή τη σιωπή μπροστά στην κάμερα αυτοί που φυλάκισαν το 19χρονο μαθητή Ν.Καρατζά αυτοί που συκοφάντησαν αυτοί που συκοφαντούν συστηματικά τις μαθητικές καταλήψεις. Τα κοράκια με τα μικράφωνα που καθημερινά σκάβουν το λάκκο μας, καλό είναι να προσέχουν μην πέσουν αυτά μέσα...

Αυτοδιαχειριζόμενο στέκι περιστερίου κορυφίδος 168

αισθάνεται και τον συνάνθρωπό του εδώ μέσα, επομένως μπορεί να σεβαστείς πούμε και τον συνάνθρωπό του που δεν τον βλέπει αλλά αυτό δεν τον νοιάζει σε κάποια φάση. Να μην υπάρχει μία επανάσταση. Πιστεύω πως είναι καθαρά θέμα συνείδησης.

Πόπη: Αυτό που ήθελα να πω εγώ σε σχέση με τα προηγουμένα είναι ότι το ένα θέμα που μας έχει μπει και δουλεύεται και είναι συνολικό από όλους, είναι αυτό το ζήτημα της αυτοοργάνωσης και της αυτοδιαχείρισης, είναι αυτό το πράγμα

που λέμε το να πάρουμε τη ζωή μας στα χέρια μας, να φτιάξουμε τους δικούς μας χώρους, με τα δικά μας μέσα, με τους δικούς μας όρους. Αυτό είναι το μίνιμουμ που τουλάχιστον αυτή τη στιγμή θεωρούμε ότι έχει κατακτηθεί εδώ μέσα και από μόνο του είναι ένα θέμα. Και η δουλειά που εμείς κάνουμε πάνω σ' αυτό το πράγμα είναι ένα ζήτημα. Από κει και πέρα για κάποια άλλα θέματα πιο ειδικά ισχύει αυτό που είπε ο Δημήτρης πριν. Δηλαδή να μην είναι νοηρίς - χρονικά να το βάλουμε σε σχέση με τις εξελίξεις και το τί έγινε σ' αυτό το χώρο όλο αυτό το καιρό και από την άλλη ότι εξαρτάται από τη διάθεση του κόσμου εδώ μέσα. Δεν μπορείς να πεις ότι τώρα η ομάδα θα ασχοληθεί μ' αυτό το θέμα ή θα κάνει πολιτική δουλειά πάνω σ' αυτό το θέμα, μ' αυτό το σκοπό, μ' αυτή την προοπτική.

Το θέμα που εμείς βάζουμε είναι αυτό: η αυτοοργάνωση και η αυτοδιαχείριση. Το παλεύουμε και από κει και πέρα συνεχίζουμε. Που από μόνο του το στέκι με το τρόπο που υπάρχει, έτσι όπως υπάρχει, με τον τρόπο που λειτουργεί είναι κάτι.

Γιάννης Κ.: Εγώ ήθελα να πω και δεν ξέρω αν θα φανεί βαρύ αυτό, αλλά αυτή γενικά είναι η ένδειξη της παρακμής που υπάρχει στη κοινωνία. Λέω ότι τα στέκια είναι η αναδίπλωση κάποιων ιδεών, η αναδίπλωση του κινήματος.

Αν βρισκόμασταν σε μια φάση όπου κατέβαιναν οι εργάτες και έκαναν κατάληψη στα εργοστάσια και ήταν στο δρόμο και καίγαν αστυνομικά τμήματα, δε θα χάζαμε στέκια, θα κάναμε κάτι άλλο. Αν αυτή τη στιγμή φτιάχνουμε στέκια τα φτιάχνουμε κάτω από αυτή την ιστορική αναγκαιότητα που υπάρχει. Ότι δεν υπάρχουν αυτή τη στιγμή αυτές οι προοπτικές. Μέσα και από αυτούς τους χώρους προέρχονται τα σπέρματα που θα οδηγήσουν εκεί.

Άρης: Δεν είναι τυχαίο ότι μετά από πολύ συγκεντρωμένες συνθήκες ανοίξαν τα στέκια.

Γιάννης Κ.: Αυτό θέλω να πω. Ότι για μένα τα στέκια είναι η αναδίπλωση. Αναδίπλωση αλλά κάνεις κάτι. Θεωρώ αυτή την αναδίπλωση αναγκαία ώστε να προετοιμαστεί κάτι καινούργιο.

Κώστας Γ.: Εγώ θα ήθελα να ρωτήσω κάτι αν και φανταζόμουν ότι υπάρχουν ομάδες εδώ που ενδιαφέρονται για στέκι. Θέλω να κάνω δυο ερωτήσεις

αφού εντοπίσω κάτι σε σχέση με τα στέκια. Για παράδειγμα στη Δραπετσώνα όπου υπάρχουν φοβερά ταξικά προβλήματα, είναι δηλαδή μια συντριμμένη ως πούμε περιοχή, υπάρχουν πάρα πολλές αριστεριστικές ομάδες όπως η ΑΚΕΠ που έχει και πολύ μεγάλους στην ηλικία, αναρχικοί δεν υπάρχουν, υπήρχαν για μια εποχή.

Γενικά υπάρχουν χαρακτηριστικά όπως ως πούμε και στη Τουρκία που όπου υπάρχουν βιομηχανικές μονάδες, υπάρχουν και πάρα πολλοί αριστεροί. Εκεί είναι πάρα πολύ διαφο-

ρετικό να φτιάξεις ένα στέκι απ' ό,τι, ξέρω γω στο Χαϊδάρι, το οποίο είναι μια περιοχή μικροαστική προς μεσοαστική, όπου θα έχεις τελείως διαφορετικό κόσμο που ενδεχομένως συμπετέχει, και διαφορετικό κόσμο απεύθυνσης. Υπάρχει η Κυψέλη, η οποία είναι φοβερά πυκνοκατοικημένη, με άλλα χαρακτηριστικά, υπάρχουν τα Λιόσια, τα οποία έχουνε αυτό που λέμε ρατσισμό. Υπάρχουν διαφορετικά χαρακτηριστικά σε κάποια περιοχή.

Τώρα το πρώτο ερώτημα για το Περιστέρι, γιατί κάτι δεν έγινε συγκεκριμένο. Αν εγώ για παράδειγμα φτιάξω ένα στέκι αυτοδιαχείρισης. Αυτοδιαχείριση είναι μια νοοτροπία που ιστορικά έχει αποτύχει. Δηλαδή είναι μια νησίδα που θα αρχίσεις να σκέφτεσαι διαφορετικά και έχει αποτύχει γιατί έχει σαμποταριστεί από τον ίδιο τον ανθρώπινο παράγοντα, ιστορικά τουλάχιστον. Αν έρθουν εδώ άνθρωποι οι οποίοι είναι αριστεριστές και λειτουργούν συγκεντρωτικά, λέτε ότι μπορεί να έρθει οποιοσδήποτε εδώ; Όταν εγώ ξέρω ότι κάποιος είναι σ' ένα κόμμα και λειτουργεί μέσα σ' ένα μηχανισμό, δέχομαι αν σκουπίζει και κάνει τις δουλειές;

Αν δηλαδή κάνει αυτά τα πράγματα και λειτουργεί με το πνεύμα της αυτοδιαχείρισης εδώ, δεν έχω πρόβλημα μ' αυτό που κάνει στο κόμμα του ο ίδιος άνθρωπος; Εγώ που στέκομαι στη σχιζοφρένιά μου, εκεί μπορεί να το έχου. Εδώ δεν ξέρω αν το έχετε. Δηλαδή είπατε ότι μπορεί να έρθει ο οποιοσδήποτε κ.λ.π. Πιστεύω ότι είναι ένας ιμπεριαλιστικός όρος σε σχέση με την καθημερινότητα που λέγεται αυτοδιαχείριση. Δεν θα μπορούσε να είναι έτσι εδώ. Δηλαδή δεν είναι τυχαίο ότι αν κοιτάξω τις αφίσσες έχουν κάποιο χαρακτηρισμό. Οπότε μη λέμε ότι θα μπορούσε να έρθει ο οποιοσδήποτε εδώ, αλλά όποιος μπορεί να δεχτεί κάποιους όρους αυτοδιαχείρισης μέσα σε εισαγωγικά.

Πρέπει να ρωτήσω εάν, γιατί εντάζει εγώ μιλάω σαν αναρχικός, τα παιδιά ικανοποιούνται μ' αυτή τη δράση και αν είναι πρότασή τους για την Αθήνα, για μια τοπική δράση σε συνειδήσεις και πως σκέφτονται αυτά τα χαρακτηριστικά ή τους κραδασμούς τους διαταξικούς. Δηλαδή η νεολαία προφανώς θα μαζεύεται στα στέκια.

Το θέμα είναι αν θα μπορεί να αντέξει π.χ. τους μικροαστούς στο Χαϊδάρι, που είναι παιδιά που έχουνε μεγαλώσει με φροντιστήριο, πολλά λεφτά και τέτοια, αλλά έχουνε ευαισθησίες και θα 'ρθουνε εκεί. Στο Περιστέρι είναι άλλη η σύνθεση του κόσμου που θα 'ρθει στο στέκι. Αν μπορεί αυτό το πράγμα σαν πρόταση να στέκει σε κάθε κοινωνία, ξεπερνώντας την κοινωνική οργάνωση ή τα χαρακτηριστικά γιατί είναι διαφορετικά και αν οι ίδιοι ικανοποιούνται μ' αυτή τη δράση σαν τέτοια. Εδώ μέσα δηλαδή οι πρωτοβουλίες που κάνουν τους καλύπτουν σαν τέτοιες; Αν είναι αντάρκεις όσον αφορά την κοινωνική απεύθυνση και δράση.

Άρης: Κοίτα, όταν λέμε ότι ο καθένας μπορεί να λειτουργεί,

αρκεί να μην εκφράζεται μέσα από μια παράταξη σφραγίδα ή ένα κόμμα, εννοούμε ότι, δεν υπάρχει πρόβλημα να εκφραστεί κάποιος σαν κομμουνιστής από την Δέγλερη, αλλά υπάρχει πρόβλημα σαν ΚΚΕ από την Δέγλερη ή σαν σοσιαλιστής πάλι δεν υπάρχει πρόβλημα. Υπάρχει πρόβλημα αν θέλει να βγει η θεωρία του ΠΑΣΟΚ σαν ΠΑΣΟΚ από δω μέσα. Οποιαδήποτε ιδεολογία αρκεί να μην εκφράζεται μέσα από ένα κόμμα σφραγίδα. Και ταυτόχρονα να αποδέχεται και τον τρόπο λειτουργίας του χώρου. Αυτό παλεύεις.

Γι' αυτό είπα πριν ότι κάποια μέρα θα 'ρθουνε κάποιοι και θα σου πούνε, ποιός είσαι εσύ και έβαλες αυτόν εδώ μέσα. Τώρα για τον αν καλύπτει εξ ολοκλήρου μέσα απ' αυτή την δράση, όχι, και γι' αυτό λειτουργεί ο κόσμος και σε διάφορες ομάδες και σε διάφορες καταστάσεις. Τώρα όποιος καλύπτεται καλύπτεται. Εγώ προσωπικά δεν θεωρώ ότι καλύπτομαι και γι' αυτό μπορεί να λειτουργώ και αλλού.

Απλά εκείνο που έχω να πω είναι ότι πρέπει να κρατηθεί αυτός ο χώρος και να λειτουργεί περιφερειακά τουλάχιστον, γιατί πολύ απλά αυτά τα μέσα έχουμε που μας έχουν απομείνει - και ξαναγυρίζω σ' αυτό που έλεγα πριν - και μπορούμε να τα χειριστούμε. Τώρα άμα είχαμε την δυνατότητα να κάνουμε διάφορα, μπορεί να μην υπήρχαν τα στέκια και γι' αυτό συγχωρώ αυτό που έλεγε ο Γιάννης πριν ότι θεωρεί ότι είναι πισωγύρισμα οι καταλήψεις, τα στέκια κ.λ.π.

Απλά και γι' αυτό έλεγα και πριν για το '90 που ξεκίνησαν διάφορα πράγματα και ότι σήμανε μια νέα κατάσταση. Γι' αυτό διαλυθήκανε από οργανωμένα κόμματα μέχρι δεν ξέρω εγώ τι, γιατί πολύ απλά έγινε ένα γενικότερο ντου από τους τύπους και ο καθένας είδε τι μπορεί να κάνει.

Δημήτρης: Να πω και γω κάτι. Όσον αφορά το ζήτημα που κατά κάποιο τρόπο έβαλε και ο Κώστας Γ., που λέει ότι αν κάποιος έρχεται εδώ και λειτουργεί με όρους αυτοδιαχείρισης, ενώ το πρωί πουλάει πρέζα, τι κάνεις μ' αυτό το τύπο που το πρωί είναι μαθητριά και το βράδυ πόρνη.

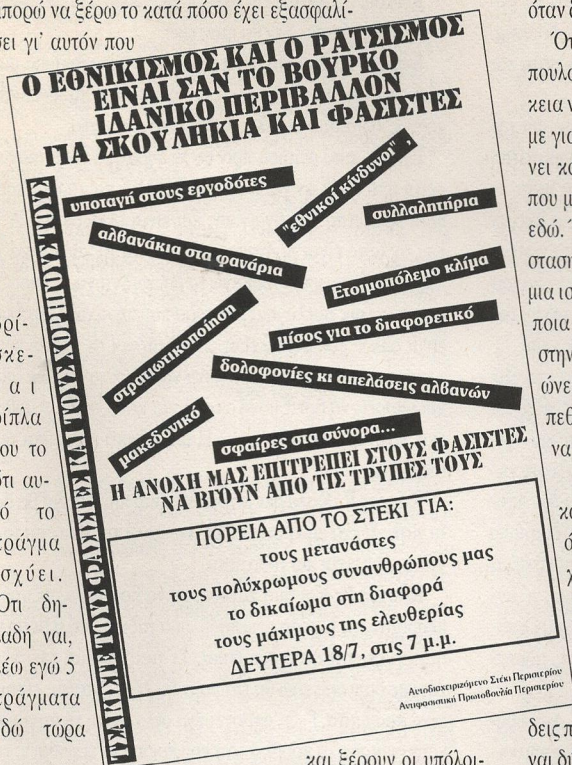
Κώστας Γ.: Όχι, δεν το έβαλα έτσι αλλά με προτάγματα. Δηλαδή η λογική που βάζουν και οι τροτσκιστές για ποράδειγμα. Εγώ μιλάω γι' αυτούς τους χώρους περισσότερο που έχουνε τη λογική του ενιαίου μετώπου. Δηλαδή να βρεθούν με άλλους τώρα ή μετά. Δεν μιλάω τώρα για τον προεξέμπορο.

Δημήτρης: Απλά εγώ αυτό που θέλω να ξεκαθαρίσω είναι ότι όσον αφορά μια λογική που κουβαλάει ο καθένας στο κεφάλι του, από την καθημερινότητά του ή που μπορεί να την κάνει και λίγο στη πάντα για να λειτουργήσει εδώ πέρα, είναι σίγουρα ένα ζήτημα που τέτοιοι χώροι δεν μπορούν να το λύσουν.

Δεν μπορούν να το λύσουν, γιατί έτσι και αλλιώς ένα στέκι είναι ένα πράγμα μερικό. Θεωρώ ότι πολύ λίγοι μπορούν να λύσουν τέτοια ζητήματα, γιατί έτσι και αλλιώς τα όσα λέγονται γενικά είναι πολύ μερικά.

Ένα ζήτημα που προκύπτει σε μένα, φαντάζομαι ότι σε διάφορους μπορεί να προκύπτει, είναι ότι ναι εντάξει εδώ λέμε 5 πράγματα σ' ένα χώρο που λειτουργεί 7-12 μ.μ., αλλά 7-12 μ.μ. είναι 5 ώρες και ως γνωστόν η μέρα έχει 24. Και το ζήτημα είναι τί γίνεται με τις υπόλοιπες 19, είτε αυτός είναι χρόνος εργασίας, είτε είναι χρόνος κατανάλωσης. Και για κανέναν δεν μπορώ να ξέρω το κατά πόσο έχει εξασφαλίσει γι' αυτόν που

βρίσκει-ται δίπλα του το ότι αυτό το πράγμα ισχύει. Ότι δηλαδή ναι, λέω εγώ 5 πράγματα εδώ τώρα



και ξέρουν οι υπόλοιποι ότι και στη δουλειά μου τα λέω και ότι τα λέω και όταν βγαίνω έξω από εδώ. Νομίζω ότι είναι ένα πράγμα που ούτε οι καταλήψεις, που θεωρώ ότι έχουν μια συνολικότερη καθημερινότητα γιατί ζουν εκεί μέσα, δεν καλύπτουν. Δεν νομίζω ότι μπορούν να το λύσουν έτσι και αλλιώς.

Ήθελα να πω ότι αυτό το πράγμα μπορεί να γίνει ακόμα πιο έντονο σε μια πολιτική ομάδα, που λέει ότι βρισκόμαστε μια, δυο, τρεις φορές τη βδομάδα και από χει και πέρα δεν μπορώ να ξέρω κάθε πότε βρίσκεται αυτή η ομάδα. Όπως δεν μπορώ να ξέρω, το ξαναλέω, τί κάνει ο καθένας στη δουλειά του, τί κάνει ο καθένας όταν φεύγει από εδώ και πάει δέκα μέτρα πέρα πέρα.

Δεν νομίζω ότι είναι ένα ζήτημα που μπορεί να απασχολεί μόνο ένα στέκι. Το ζήτημα της καθημερινότητας και της συνολικής στάσης ζωής του καθενός μέσα στα όσα κάνει, είναι ένα ζήτημα που έχει να κάνει με τον καθένα. Και από την άλλη θεωρώ ότι έτσι και αλλιώς δεν λύνεται ένα τέτοιο ζήτημα μέσα σ' αυτό το χάος.

Και κάπου εδώ νομίζω ότι τοποθετείται και το ζήτημα της αντάρχειας. Εγώ δεν θα μπορούσα σε καμία περίπτωση να πω ότι αρκούμαι με όσα βγαίνουν από δω πέρα. Πέρα από αυτό που είπε ο Άρης ότι έτσι και αλλιώς λίγο πολύ οι περισσότεροι από εδώ ασχολούμαστε και με 2-3 άλλα πράγματα πέρα και έξω από το στέκι, θεωρώ ότι δεν μπορείς να είσαι αντάρχεις όταν δίπλα σου σκάνε βόμβες.

Όταν κυνηγάνε τύπους στους Αγ. Αναργύρους και όταν πουλάνε πρέζα δέκα μέτρα παραπάνω από δω, ποιά αντάρχεια να υπάρχει. Ότι ναι εμείς κάνουμε το καθηκόν μας, μιλάμε για τα ναρκωτικά, αλλά τι να κάνουμε στη Δέγλερη πεθαίνει κόσμος από την πρέζα; Δεν νομίζω ότι είναι ένα ζήτημα που μπορείς να πεις ότι εντάξει εμείς δείξαμε, είμαστε μέχρι εδώ. Έτσι και αλλιώς αυτή η ιστορία, που άλλος τη λέει επανάσταση, άλλος τη λέει καθημερινότητα, άλλος παρέμβαση, είναι μια ιστορία που καλώς ή κακώς ξεκινάει όταν γεννιέσαι ή κάποια χρόνια μετά και τελειώνει ή όταν βλέπεις ότι περνάς στην απέναντι πάντα, στο απέναντι στρατόπεδο ή όταν τελειώνει και η φυσική σου παρουσία στη κοινωνία, δηλαδή όταν πεθαίνεις, δηλαδή ή με τον βιολογικό θάνατο ή με το - πως να το πω; - με τον κοινωνικό ας πούμε.

Που λέει ότι γίνεσαι φλώρος, μπαγλαμάς, καρραγιόζης και περνάς στην άλλη πάντα. Από και και πέρα δεν νομίζω ότι είναι μια ιστορία που τελειώνει ούτε νομίζω ότι υπάρχει κάποιος από αυτούς που λειτουργούν εδώ πέρα, που θα μπορούσε να πει ότι εντάξει εμάς το στέκι μας καλύπτει.

Κώστας Γ.: Ξέρεις γιατί στο λέω αυτό; Γιατί προφανώς δεν μπορείς να πάρεις τον καθένα από πίσω για να δεις που οδεύει η σχιζοφρενεία του. Στη Δραπετσώνα όμως είναι δύσκολο να ανοίξεις στέκι ιδιαίτερα με τους όρους που είναι εδώ.

Κώστας Ρ.: Με συγχωρείς που σε διακόπτω. Έθιξες αυτό το θέμα και με ενοχλεί γιατί περνάω συχνά από χει πέρα. Δεν είναι αυτοσκοπός το στέκι. Δηλαδή αυτό που κάνουν τα παιδιά εδώ πέρα είναι το ανώτερο δυνατό που θα μπορούσαν να κάνουν. Έχουν τις αντιφάσεις τους, τα προβλήματά τους όλα αυτά. Κάπου κάπου περνάνε και κάποιοι άνθρωποι σαν και μένα μια φορά το χρόνο, βλέπουνε κάτι, λένε κάτι και φεύγουν. Πρώτα απ' όλα ένας που βλέπει ότι εδώ πέρα γίνεται μια σοβαρή δουλειά, θα το πλαισιώσει. Θα έρχεται πιο συχνά να συμμετέχει και να μπαίνει σε όλο αυτό. Αν δεν μπορεί και είναι μακριά, τουλάχιστον προσπαθεί εκεί πέρα να κάνει την παρέα του. Να κάνει κάτι ανάλογο και αν δεν μπορεί να κάνει κάτι ανάλογο κάνει μια δουλειά. Σβήνει για παράδειγμα τα συνθήματα της ΕΠΕΝ που είναι γεμάτες οι περιοχές από χει κάτω.

Λοιπόν, δεν είναι το θέμα αν βρίσκονται κάποιοι άνθρωποι σε μια περιοχή εργατική που εδώ πέρα είναι το Περιστέρι και

είναι γόνιμο το έδαφος. Προς θεού δηλαδή, τί πράγματα είναι αυτά. Εδώ πέρα είναι Περιστερί, είναι διαχωρισμένα τα πράγματα, οι τάξεις, το ξέρουμε. Αλλά δεν σημαίνει και τίποτα αυτό.

Κώστας Γ.: Να σε διακόψω γιατί με διέκοψες και συ πριν. Να σου πω κάτι κι εγώ. Η κουβέντα είναι για τα στέκια. Αν τώρα τα χοντροποιούμε και λέμε εντάξει και άντε πάμε να φύγουμε, δεν είναι έτσι. Πιστεύω ότι κάνουμε μια λεπτή δουλειά. Μιλάμε για τα στέκια. Προφανώς έχουμε κάποια βιώματα και συζητάμε γι' αυτό.

Δηλαδή εμένα με ενδιαφέρει και θέλω να ακούσω και την εμπειρία για ένα στέκι όμως. Το ότι υπάρχουνε συνθήματα αυτό είναι μια άλλη ιστορία και το αν για παράδειγμα πιστεύω ότι το ευρύ φάσμα της αντεξουσίας που είναι εδώ και μπορεί να λείπει η αντιζαραπική χροιά που είναι πιο συγκεκριμένη στους αναρχικούς, τότε τί γίνεται; Αυτό σου δημιουργεί κάποιες καταστάσεις που όπως πήγε να μπει και προηγουμένως δυναμιτίζουν ένα συλλογικό. Είναι κάποια αδιέξοδα δηλαδή.

Το ότι εγώ είμαι αναρχικός και κάποια στιγμή θα επιλέξω την περιογή μου, πρέπει να ενημερώσω τους άλλους γι' αυτό. Αυτόματα θέτω σε κίνδυνο και τη λειτουργία, μια και εγώ όπως και οποιοδήποτε, μπορεί να κάνω κάποιες επιλογές εφ' όσον αυτά τα ζητήματα σε παραπέμπουν κάπου. Και δεν μπορεί ένα στέκι να μου πει που θα με παραπέμπουν. Αν διαβάσω μια προκήρυξη, όταν μου τη βραδέσει, και δεν είναι μόνο θέμα οργής, είναι ενός άλλου είδους συνειδησης, αυτό λέμε, γι' αυτές τις ζηλητές καταστάσεις που μπορούν και το έχουν αποδείξει στο παρελθόν με την επίφαση της οικονομικής αδυναμίας, βλέπε Νηπενθή.

Ωστόσο δεν ήταν μόνο οικονομικό το πρόβλημα. Διαλύθηκαν στέκια ακριβώς γιατί δεν μπορούσαν να ξεπεράσουν ορισμένες αντιφάσεις. Λέω ότι μπορούν αυτές οι καταστάσεις, που αποφεύγουμε να συζητήσουμε εδώ και μπορεί να συζητάμε άλλες ώρες... πραγματικά να φεύγουμε από την ουσία πραγμάτων που θα λύσουνε ένα αδιέξοδο.

Κώστας Ρ.: Μου φαίνεται ότι τα στέκια, οι καταλήψεις και όλα αυτά λειτουργούνε και σαν μια βάση. Μια βάση που επικοινωνεί ο κόσμος προσωπικά, μια βάση που μαθαίνει κάτι παραπάνω για το τί συμβαίνει στο πολιτικό επίπεδο, πιάνει τις παρέες του που θα πάνε στο μπαράκι κ.λπ. Είναι μια βάση.

Εκ των πραγμάτων έτσι είναι η κατάσταση, τίποτα περισσότερο δεν θα μπορούσε να γίνει, δεν θα μπορούσαν να κατασκευάζονται όπλα ή ξέρω γω τί άλλο. Αυτό δεν βγάζει απ' έξω κάποια άλλα πράγματα που σε θεωρητικό επίπεδο θα μπορούσαν να γίνουν. Αυτόματα δίνει και τα όρια του, δηλαδή αυτό που γίνεται είναι αυτό που γίνεται. Είναι εδώ πέρα ένας χώρος που λειτουργεί κλωδικα. Φεύγουν από δω πέρα τα μηνύματα, τα πλησιάζουν κάποιιο άνθρωποι, νοιώθουν ότι έχουν και έναν άλλο άνθρωπο σ' αυτή την πόλη που μπορούν να τον

βρουν ανά πάσα ώρα και στιγμή, όταν έχουν την ανάγκη να ρθουν να μάθουν. Εντάξει να μην μας πνίγει κιόλας. Εγώ όποτε έρχομαι εδώ πέρα νοιώθω πολύ καλά.

Κώστας Γ.: Αν ήσουν εδώ όμως κάθε μέρα;

Κώστας Ρ.: Είναι ένα βάσανο.

Κώστας Γ.: Μα αυτό συζητάμε.

Κώστας Ρ.: Αν δε το θέλανε, το μεγαλείο, του να υποφέρουνε αυτό το βάσανο, δεν θα ήταν εδώ.

Κώστας Γ.: Και για μένα είναι ευχάριστο πράγμα μία στις τόσες, αλλά άμα ανοίγω 5-12μ.μ. όταν και ο προσωπικός μου χρόνος πλήνεται και θέλω να τον ενεργοποιήσω;

Εγώ γι' αυτό ρώτησα πριν αν πραγματικά είναι ικανοποιημένοι από αυτό· αν για 7 ώρες αποδίδουν και ισορροπούν κάποια πράγματα που βγαίνουν, και είναι ελπιδοφόρα γι' αυτό. Και αν αυτό είναι πρόταση, και αν αυτά τα κοινωνικά χαρακτηριστικά που υπάρχουνε εγώ τα βιώνω έντονα. Έζησα 5 χρόνια με άλλους συλλογικά και τώρα που πήγα σε άλλη περιογή, είναι άλλος κόσμος τελείως. Στο Χαϊδάρι ας πούμε είναι μικροαστοί. Άμα βγει εκεί μπορεί να σου κατεβάζουν αφίσσες και μπορείς να βρεις μόνο από 16 και κάτω, γιατί οι άνθρωποι εκεί είναι από δεξιοί μέχρι... Η ταξικότητα εκεί είναι τελείως αντίθετα.

Κώστας Ρ.: Καλά δεν ισχύει και αυτό που λες και θα σου πω το γιατί. Σ' ένα μήνα το πολύ θά 'ναι πολύ πιο καλά για τους εργάτες. Δεν είναι και τόσο αυτό.

Κώστας Γ.: Και άμα κάνω στέκι να βρεθώ να συζητώ με το μεσοαστό, τί; Όχι ότι έχω πρόβλημα ταξικό, απλά θέλω να πω αυτό για τα στέκια έχει κάποια... Γι' αυτό λέω ότι επειδή συζητήσαμε διάφορα εδώ θα φτάναμε να λέμε εντάξει, είπαμε μερικά πράγματα. Γιατί υπάρχει ένα όριο. Αυτή τη στιγμή υπάρχουνε ουσιαστικά προβλήματα που πρέπει να ειπωθούν, για τον τρόπο που συλλογικά δρα ένα στέκι. Ακουσα το παιδί με τα γυαλιά να λέει πριν ότι δεν έχει πρόβλημα να έρθει να πει μια μπίρα. Λοιπόν εγώ έχω. Αυτό είναι το πρόβλημα. Ο Δημήτρης μετά το διόρθωσε και έλεγε ότι γίνονται συγκρούσεις εδώ πέρα, αλλά θα λυθούν αυτά. Εντάξει μια μπίρα, δυο, τρεις, έχει τιμή η μπίρα.

Δημήτρης: Δεν έχει μπίρα εδώ πέρα.

Κώστας Γ.: Ναι, εντάξει, απλά θέλω να πω ότι περνάς και σε κάτι άλλο. Δηλαδή για παράδειγμα μπορεί να συζητάω μ' έναν άνθρωπο για να βγάλω μια προκήρυξη και να ξέρω ότι εγώ και ο άλλος μπορούμε να κάνουμε μια κουβέντα και να υπάρχει μια διαφωνία. Αυτή η διαφωνία να είναι π.χ. πιστεύω στην εξμετάλλευση, όπως οι μαρξιστές και όχι στην καταπίεση όπως οι αναρχικοί. Θέλω να πω ότι υπάρχουν διαφωνίες που εσύ τις ξέρεις, συλλογικότητα είναι αυτό. Ξέρω ότι ο άλλος, του πλένει τα παντελόνια η μάνα του, το βουλώνει σε πολλά πράγματα και εδώ μου έρχεται αδιάλλακτος, δεν τη μοιράζω τη προκήρυξη. Δηλαδή πού πας ρε φίλε; Να τα ξέρεις όμως,

και αυτά θα τα λύσεις βέβαια. Θέλω να πω ότι αν ικανοποιεί 7 ώρες εδώ για τους ίδιους που κάνουν την πρόταση, αν πραγματικά είναι πρόταση αυτό. Αν μιλάμε για ένα δίκτυο στεκιών το, βλέπουμε. Πώς το βλέπουν; Γι' αυτό είναι η κουβέντα εδώ.

Κώστας Ρ.: Πάντως νομίζω ότι ένα από τα προβλήματά μας εδώ είναι η αδράνεια, αν όχι το πρώτο. Η αδράνεια κάποιων άλλων ανθρώπων να φτιάξουν κάποιες καταστάσεις, κάποια στέκια που να μπορεί κάποιος άνθρωπος να τους βρει, να τους πλησιάσει, να μιλήσει, να πάει προς τα χει. Είναι μια σοβαρή έλλειψη, γιατί τί γίνεται; Υπάρχουν κάποια σημεία τώρα που είναι στάνταρντ εδώ και μια δέττα σ' όλη την Αθήνα και έχει κατατηρήσει πλέον ανέκδοτο.

Άρης: Πάντως για μένα δεν λέω ότι πρέπει να φτιάξουμε στέκια γύρω γύρω. Αλλά πρέπει το οτιδήποτε υπάρχει, από τον τύπο τον ένα μέχρι την ομάδα, μέχρι το στέκι, να συντονίζεται και ο ένας να αλληλοσυμπληρώνει τον άλλο. Αυτό είναι η ουσία για μένα. Γιατί τα πράγματα για μένα είναι πολύ απλά. Τελειώσανε οι εποχές με τα έτσι και τα αλλιώς και τα ξέρω γω, που σου κατέβαζε ο άλλος την ιστορία της ζωής του. Τα πράγματα για μένα είναι μετρομημένα κουτιά και τα περιθώρια πολύ στενά.

Γιάννης Κ.: Πάντως εγώ θα ήθελα να πω για να απαντήσω και για το στέκι, ότι εδώ μέσα μπορεί να έρθει και ο τροτσκισμός και ο οποιοσδήποτε θέλει. Το στέκι όμως πρέπει να το αντιλαμβάνεσαι όχι σαν ομάδα. Έχει την λογική της πλατείας. Πώς είναι μια πλατεία και μπορεί να σκάσει ο καθένας; Τώρα τί λογική θα διαμορφωθεί σ' αυτή τη πλατεία παίζεται κάθε στιγμή που σκάει ο κόσμος εκεί πέρα. Εδώ πέρα αυτό που πρέπει να γίνει αυτονόητο είναι ότι εκεί που βλέπεις τα άλφα ή το σφυροδρέπανο, μπορεί να δεις και τη σβάστικα. Αυτό είναι υπερβολικό μεν αλλά αυτό που θέλω να πω είναι ότι το στέκι είναι σαν αυτό που λέω, μια πλατεία, και κάθε στιγμή που βρίσκεσαι μέσα σ' αυτή τη πλατεία διεκδικεί αυτό που έχεις στο μυαλό σου. Αυτό που έχεις κάνει ιδεολογία, δεν ξέρω τί μπορεί να είναι αυτό.

Κώστας Γ.: Πλατεία σαν τα Εξάρχεια λοιπόν γιατί οι αφίσες διαμορφώνουν ένα κλίμα.

Γιάννης Κ.: Όχι σαν τα Εξάρχεια.

Κώστας Γ.: Γι' αυτόν που έρχεται από την γειτονιά κάτι τέτοιο βλέπει. Αν εμείς τις αποχρώσεις τις καταλαβαίνουμε. Αν το λες πλατεία.

Γιάννης Κ.: Όταν λέω πλατεία, δεν λέω πλατεία τα Εξάρχεια. Όταν λέω πλατεία έννοοι κάτι που δεν έχει όρια, ο καθένας μπορεί να μπει και ο καθένας μπορεί να βγει. Και το τί χαρακτηριστικά θα έχει ο κόσμος που μαζεύεται εκεί διεκδικείται εκείνη τη στιγμή, δηλαδή την μία μπορεί να είναι δέκα τύποι που να δηλώνουν με μαυροκόκκινες σημαίες αλλά την άλλη στιγμή μπορεί να σκάσουν οι άλλοι με τις ελληνικές σημαίες. Και δεν ξέρω αν αυτό είναι πολύ έκθετο, αλλά το στέκι αυ-

τό το πράγμα είναι. Κάθε στιγμή διεκδικεί αυτό το πράγμα. Αν θα επιβιώσει ή όχι. Αυτή είναι η λογική της ιστορίας ή των πραγμάτων που γίνονται στην ιστορία.

Φωκ.: Πάντως να 'ρθει κάποιος εδώ και να φτιάξει σημαίες ελληνικές και εθνόσημα, είναι λίγο αδύνατον γιατί είτε το θέλεις είτε όχι υπάρχει ένα χώμα εδώ μέσα, το οποίο φαίνεται από τις αφίσες, φαίνεται από τις κατενθύνσεις του καθενός. Η λέξη στέκι σημαίνει ένας χώρος συσπείρωσης ατόμων. Άλλο στέκι και άλλο πυρήνας, από την στιγμή που κάποιος αναζητάει στη λέξη στέκι την λέξη πυρήνας, υπάρχει πρόβλημα. Παρεξήγηση. Και αν κάποιος από δω μέσα είναι στο στέκι και παίζει και σε πυρήνες αυτό είναι δικό του θέμα αλλά εκεί νομίζω ότι βρίσκεται η διαφορά. Κάποιος νομίζει ότι το στέκι είναι πυρήνας. Άλλο πυρήνας άλλο στέκι.

Δημήτρης: Εγώ θέλω να πω κάτι παιδιά, χωρίς παρεξήγηση, όσον αφορά το στίγμα του χώρου και πού παραπέμπει.

Μπορεί στο Περιστέρι να λένε ότι εδώ είναι αναρχικοί, εγώ ξέρω ότι στη πορεία που έγινε τον Ιούλη διάφοροι σημαίνοντες αναρχικοί απουσίαζαν. Ο ένας ή ο άλλος το έβαλε σε μια λογική που λέει "ναι, είμαστε όλοι αντιφασίστες" αλλά για εμένα αυτό το πράγμα, όπως και το ότι λείπει ένας κόσμος που δεν ξέρω πόσο συγκεκριμένος μπορεί να είναι, δείχνει ότι οι αφίσες μπορεί να παραπέμπουν για διάφορους, μπορεί ο χώρος να έχει στιγμιαισιότητα με τον Α ή Β τρόπο, αλλά νομίζω ότι από εκεί και πέρα, έχει τη δυνατότητα να μιλάει και σε ένα άλλο κόσμο. Και αυτό δεν το βρίσκω κακό.

Χ.: Άρα λέμε ότι δεν είναι πυρήνας...

Δημήτρης: Ποιός είπε ότι είναι πυρήνας;

Χ.: Αυτό λέω, να μην υπάρχει αυτή η επίφαση, γιατί μου φάνηκε ότι υπάρχει.

Άρης: Για μένα, η σημερινή κατάσταση είναι διαφορετική από πράγματα που έχουν παίζει στο παρελθόν, και δεν μπορούμε να τη συγκρίνουμε.

Αυτό που λέμε ολοκλήρωση από την πλευρά των αφεντικών, δεν επιτεύχθηκε επειδή τα αφεντικά μας έπιαναν έναν έναν και μας έλεγαν "είσαι αναρχικός; είσαι κομμουνιστής; θα σε συντρίψω...". Δεν έγινε έτσι.

Έγινε από το σημείο που τα αφεντικά άρχισαν να αποσύρουν ένα ολόκληρο κόσμο, ένα δυναμικό, από ένα πεδίο δράσης που υπήρχε. Αυτό το πεδίο εξαφανίστηκε αφού δεν υπήρχαν οι τύποι που θα έπαιζαν σ' αυτό. Αποσύρθηκαν για τον Α ή Β λόγο και ταυτόχρονα με αυτή την έλλειψη πεδίου, κατόρθωσε να επεκταθεί αυτό που λέμε ολοκληρωτισμός. Και έτσι θα συνεχιστεί... Αυτό που εσύ πας να κάνεις σε μικρογραφία, είναι να δημιουργήσεις αυτό το πεδίο. Αυτό που μπορεί το 1984 να το έβρισκες στην Ομόνοια. Εγώ έβλεπα εκεί 500 άτομα να συζητάνε και έλεγα "τι είμαι εγώ;". Αυτό σήμερα βέβαια ούτε που να το φανταστείς στον ύπνο σου, υπάρχουν οι χρυσανγίτες που πουλάνε εφημερίδες...

Εξαφανίστηκε δηλαδή ένα πεδίο δράσης που το πλαισίωνε κάποιος κόσμος και που εκεί έμπαινες. Τώρα, τί φτάνει, ποιός φτάνει, ο καθένας μπορεί να κρίνει ανόλογα. Απλά αυτό που πας να κάνεις τώρα είναι να δημιουργήσεις όσο μπορείς, και εδώ είναι για μένα η κατάντια, μικροπεδία που να μπορείς να ανταλλάξεις και να βγάζεις πράγματα προς τα έξω.

Αυτό δεν ξέρω πώς θα γίνει αλλά το βασικό για μένα είναι να βρεθεί εκείνος ο κόσμος που θα το συζητήσει. Να υπάρξει δηλαδή αυτό το πεδίο, που όσο πιο μεγάλο είναι, τόσο μεγαλύτερη παρέμβαση θα έχει. Δεν ξέρω αν ο σωστός δρόμος είναι να αρχίσεις από εκεί και δεν το έχω λύσει κιόλας αλλά λέω ότι δεν πρέπει να συγκρίνουμε τωρινές καταστάσεις, με πράγματα που έπαιξαν το '80, το '70, ή το '40.

Σήμερα τα πράγματα είναι διαφορετικά...

Σιωπή, Σιωπή, Σιωπή, Σιωπή, Σιωπή, Σιωπή Σιωπή.....

Για να μην τελειώσει η κουβέντα έτσι κι επειδή θα αρχίσει η ταινία, ας πούμε ότι τελειώνει η κουβέντα κι ας κάτσουμε να δούμε την ταινία....

τέλος συζητήσεων...



αυτοδιαχειριζόμενο στέκι περισσότεριού
μάρτης '95

για την ιστορία

σελίδα 2: το κείμενο του Χ. Μ. Εντσεμπέργκερ μοιράστηκε σε αντιπολεμική εκδήλωση στο στέκι στις 7-7-94...Πάνω δεξιά, τετρασέλιδο που μοιράστηκε το μήνυ του '94...Η αφίσα για τη συναυλία κολλήθηκε το μάρτη του '96...Το "εγχειρίδιο του καλού μαθητή", μοιράστηκε τον οκτώβρη του '94...Οι άλλες μακέτες είναι αυτοκόλλητα που κυκλοφόρησαν το φλεβάρη του '96

σελίδα 4: μάρτης '95

σελίδα 8: Το πρώτο 16σέλιδο δελτίο πληροφόρησης μοιράστηκε τον δεκέμβρη του '94...δελτίο πληροφόρησης 4, μοιράστηκε το μάρτη του '95

σελίδα 12: 8 σελίδι μπροσούρα για τις φυλακές, φλεβάρη '95...16σέλιδο κόμικ, νοέμβρης '95...32σέλιδη μπροσούρα για τις μαθητικές καταλήψεις, γενάρης '95

σελίδα 14: αφίσες που κολλήθηκαν, η πρώτη το απρίλη του '96 και η δεύτερη τον απρίλη του '95

σελίδα 17: τετρασέλιδο που μοιράστηκε σε συναυλία στο στέκι το μάρτη του '94

σελίδα 19: η μετάλλαξη του δελτίου πληροφόρησης, οκτασέλιδο και σε άλλο σχήμα, που πλέον βγαίνει πρωτοβουλιακά με την υπογραφή "γιώτα πέντε"

σελίδα 22: αφίσα που κυκλοφόρησε το νοέμβρη του '93 με αφορμή τη σύλληψη των Χ. Σιέρρα και Μ. Κουβέλη μετά από διαδήλωση στα γραφεία της "χρυσής αυγής"

σελίδα 25: αφίσα που κολλήθηκε το φλεβάρη του '95, μετά τη δίκωη της Γ. Χρονοπούλου μαθήτριάς του ΕΠΑ Αθηνών

σελίδα 27: αφίσα που κολλήθηκε μετά την επίθεση φασιστών στο στέκι, τον ιούλη του '94

σελίδα 31: "στο δρόμο", εφημ. τοίχου που βγαίνει σε τακτά χρονικά διαστήματα από ομάδα αναρχικών από το στέκι... "γιορτή δολοφόνων", τρυκάκι που πετάχτηκε στην παρέλαση στις δυτ. συνοικίες, τον οκτώβρη του '95...η αφίσα για τη συναυλία κολλήθηκε το δεκέμβρη του '92...η προκήρυξη με τη γροθιά, μοιράστηκε σε εκδήλωση αλληλεγγύης στους απεργούς της ΕΑΣ στην πλ. περιστερίου, το σεπτέμβρη του '92...η προκήρυξη για τον εθνικισμό μοιράστηκε τον ιούλη του '94, μετά την επίθεση φασιστών στο στέκι...Η προκήρυξη αριστερά, μοιράστηκε το νοέμβρη του '95, με αφορμή την απεργία πείνας του Κ. Καλαρέμα στην αθήνα και των Π. Σοφού, Η. Χατζηλιάδη και Γ. Αναγνώστου στη θεσσαλονίκη...το τρυκάκι "φτύστε τους", πετάχτηκε το νοέμβρη του '95 για την επέτειο του πολυτεχνείου...οι άλλες μακέτες είναι αυτοκόλλητα που κυκλοφόρησαν το φλεβάρη του '96

[illegible]

1. Содержание
 2. Содержание
 3. Содержание
 4. Содержание
 5. Содержание
 6. Содержание
 7. Содержание
 8. Содержание
 9. Содержание
 10. Содержание
 11. Содержание
 12. Содержание
 13. Содержание
 14. Содержание
 15. Содержание
 16. Содержание
 17. Содержание
 18. Содержание
 19. Содержание
 20. Содержание
 21. Содержание
 22. Содержание
 23. Содержание
 24. Содержание
 25. Содержание
 26. Содержание
 27. Содержание
 28. Содержание
 29. Содержание
 30. Содержание
 31. Содержание
 32. Содержание
 33. Содержание
 34. Содержание
 35. Содержание
 36. Содержание
 37. Содержание
 38. Содержание
 39. Содержание
 40. Содержание
 41. Содержание
 42. Содержание
 43. Содержание
 44. Содержание
 45. Содержание
 46. Содержание
 47. Содержание
 48. Содержание
 49. Содержание
 50. Содержание
 51. Содержание
 52. Содержание
 53. Содержание
 54. Содержание
 55. Содержание
 56. Содержание
 57. Содержание
 58. Содержание
 59. Содержание
 60. Содержание
 61. Содержание
 62. Содержание
 63. Содержание
 64. Содержание
 65. Содержание
 66. Содержание
 67. Содержание
 68. Содержание
 69. Содержание
 70. Содержание
 71. Содержание
 72. Содержание
 73. Содержание
 74. Содержание
 75. Содержание
 76. Содержание
 77. Содержание
 78. Содержание
 79. Содержание
 80. Содержание
 81. Содержание
 82. Содержание
 83. Содержание
 84. Содержание
 85. Содержание
 86. Содержание
 87. Содержание
 88. Содержание
 89. Содержание
 90. Содержание
 91. Содержание
 92. Содержание
 93. Содержание
 94. Содержание
 95. Содержание
 96. Содержание
 97. Содержание
 98. Содержание
 99. Содержание
 100. Содержание

Ελάτε στη γιορτή μας
Εν δύν, εν δύν Όλοι μαζί...
Πειθαρχήστε, ομοσφύροι,
αγέδαιοι, πεπαιγμένοι
ζώτε το δάκτυλο προσεκτικά
και σηματοδότητε, δύν, τρείς...
Ένας μετανάστες ημείς τις σκοτώνετε
Τις χάνετε τις βιολογίες
Αντίθετα όλα τις βιολογίες
Δεν υπάρχει φόρος για ξένους
Είμαστε κάτοικοι, άλλους
πατριώτες, άλλους
ΕΙΜΑΣΤΕ ΔΟΛΟΦΟΝΟΙ
γιατί έτσι προστάζει η πατρίδα
γιατί έτσι είναι η γιορτή...

ΓΙΟΡΤΗ
ΔΟΛΟΦΟΝΩΝ

bastardof diplo-

[illegible]

ΑΝΤΙΣΤΑΘΕΙΤΕ
ΣΤΗ ΘΡΗΣΚΕΙΑ
ΠΟΥ ΣΑΣ
ΕΠΙΒΑΛΛΟΥΝ



ΕΝΑΜΑΚΤΙΚΗ
ΜΟΥΣΙΚΗ ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ...
ΣΤΟ ΠΑΡΚΟ
ΕΞ ΑΠ'Ο ΣΤΕΚΙ
ΚΥΡΙΑΚΗ 22/12
ΩΡΑ 6.00μμ



ΣΤΕΚΙ ΑΝΤΙΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗΣ Κ'
ΚΟΙΝ.ΠΑΡΕΜΒΑΣΗΣ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙΟΥ
Οδού Καρυάτιδος (πίσω απ' την πλατεία Δέφνινα)
(Λεωφ. 707, 708 / Αγία Σοφία : Ζώνωνος)

Πολιτικοί, δημοσιογράφοι, μπάτσοι,
καρβανάδες, μεταχουντικοί μεσαιές,
Πράσινοι, Μπλε, Κόκκινοι,
Πρώην εξεγερμένοι
και νυν κομματόσκυλα,
μολύνουν την ιστορία της κατάλυσης
του κράτους και της εννόμου τάξεως
με την προκοιδέλια συγκίνηση τους.

ΦΤΥΣΤΕ ΤΟΥΣ ΔΙΚΤΑΤΟΡΕΣ
ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΜΑΣ

**ΕΜΠΡΟΣ ΠΑΤΡΙΩΤΕΣ
ΦΥΛΑΞΤΕ ΤΑ
ΣΥΝΟΡΑ
ΕΜΕΙΣ
ΘΑ ΦΥΛΑΜΕ
ΤΟΝ ΕΘΝΙΚΟ
ΚΗΠΟ**

[illegible]

1. "Der Führer ist ein Mann, der die Verantwortung für die Zukunft des Volkes trägt. Er ist ein Mann, der die Verantwortung für die Zukunft des Volkes trägt. Er ist ein Mann, der die Verantwortung für die Zukunft des Volkes trägt."

SECRETARIA DE DEFESA
DIRETORIA DE DEFESA
ATUALIZANDO O SEU AUTOMATIZADO
NACIONAL.

Στην πόλη με την υποθήκη των 4 συλλογίστην στις 14 Νοέμβρη στην Κουδρα Μουσουλωνική, στη διαδρομή αλληλεγγύης στον αγώνα τους: Κ. Χαλιμπα.

[illegible]

**Ο ΕΘΝΙΚΙΣΜΟΣ ΚΑΙ Ο ΡΑΤΣΙΣΜΟΣ
ΕΙΝΑΙ ΕΑΝ ΤΟ ΒΟΥΡΚΟ
ΙΔΑΝΙΚΟ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝ
ΓΙΑ ΣΚΟΥΛΗΚΙΑ ΚΑΙ ΦΑΡΜΕΤΕΣ**

[illegible][illegible]

Στο Δρόμο

[illegible]

Η συνειδητή τρέλα
που μας διακρίνει
είναι η απάντησή μας
στη "λογική" που επιβάλλει
η κοινωνία...



Επειδή η ζωή μας είναι μία συνεχής πορεία και αναπαράσταση μέσα στους δρόμους της πόλης, να κάνουμε γνωστή την ύπoxη και την παρουσία μας γράφοντας συνθήματα σε κάθε τοίχο

...με απλά λόγια...

Οι εμπειρίες και η καθημερινότητα σε ένα χώρο που προσπάθησε να είναι τουλάχιστον αυτοδιαχειριζόμενος...

...καλές και κακές στιγμές το καλύτερο και το χειρότερο συναντιούνται, συγκρούονται και κάθε φορά δίνουν νέα ώθηση σε όλα όσα κάνουμε...

...έτσι κι αλλιώς η δύναμή μας δε βρίσκεται στο να μην πέφτουμε ποτέ αλλά στο να ξαναστηκωνόμαστε κάθε φορά που βυθιζόμαστε στο κενό...

ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ

μια έκδοση από το αυτοδιαχειριζόμενο στέκι περιστέριον